

KAVIKULA KAVALAN

BY

K. PALANIKUMARA PILLAI,

(Senior Tamil Pandit,

Board High School, Sholavandan.

Formerly Tamil Pandit,

Madura College, Madura.)

SECOND EDITION.

VENALOCHANI PRESS, MADURA.

1929.

[Price As. 7.]

O-71FKR13g
N~~o~~
29
121198

கவிக்குலக் காவலன்.

இது

மதுரைக் கல்லூரித் தமிழாசிரியராயிருந்து,
தற்பொழுது சோழவந்தான் போர்டு ஹைஸ்கூல்
தலைமையித் தமிழாசிரியராகவிருக்கும்

க. பந்நிக்குமாரப் பிள்ளையால்
எழுதப்பெற்றது.

மினலோசனி பிரஸ் மதுரை.

கள்ளைத்தும் பதிவு செய்யப்பெற்றது.

1929.

[அண 7:

IFKAR: 9
N29

INTRODUCTION.

I know the writer, Pandit Palanikumara Pillai well enough. He is the son and literary heir of his late father Kandasamy Kavirayar, the well known Tamil Poet of Saitur Samastanam. The Young Pandit has talents and heredity to inspire him to emulate his forbears. He pressed me to write an introduction to this small book, which is the second fruit of literary efforts. This book, unlike its many modern companions from sundry aspiring Bohemians, is fairly readable. It is a fair sample of the author's attempt at a simple yet literary style. Being but a phase of Rama's life, the story of the little book should, of course, encourage the interest of young readers of Tamil India, so far as it goes. Notwithstanding a few indications of the ordinary desire for ornaments of the youthful aspirants in the style here and there in the book, it is yet fairly free from the many faults that usually characterise literary adolescence.

It is full of promise under encouraging environments. The little book with its lovely story will afford wholesome reading for young pupils. It may well be a text book for boys in the Secondary Schools. I wish the Pandit all success in life.

PASUMALAI, }

21-4-28. }

S. S. BHARATI M. A. B. L.

High Court Vakil.

உ
குமரன் துணை.

கவிக்குலக் காவலன்.

முதலாவது அத்திபாயம்.

திருமாமகட்கு ஒருமா முகமெனத்திகழும் கோசல
ராட்டை “வறிஞனும்புமோர் செய்பெனக்காத்து” அரசு
புரிந்து வந்த, தசரதச் சக்கரவர்த்தியின் திருக்குமாரனாகிய
இராமன், தன் சிற்றன்னை பணியைத் தலைமேற்றாங்கிக் கானக
வார்க்கமாய்ப் போதரும் வழியில், மதங்கமா முனிவராச்சிர
பத்தை யடைந்தான் அவ்வாச்சிரமத்துள்ள சபரியென்னும்
பாதவத்தாட்டி இராமவிலக்குமணர்களின் நல்வரவையறிந்து
ரவேற்றனள். பின்பு கனிவார்க்கங்களுடன் அவர்கட்கு விருந்
தளிக்க, அவற்றைபுண்டு, சில நாள் அங்கேயே வதிந்தனர்.
பின்னர் அம்மாதவத் தாட்டியால் சுக்கிரீவன் வரலாற்றைச்
செவியேற்று, அன்னவனுடன் நட்புக்கொள்ளும் பொருட்டு
விடை பெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டனர். வரும் வழியில்,
தெய்வப்புலமை யுடையார், தாம்நாட்டிய சொல்லின் கண்
னுள்ள பொருள் ஆழம்போலும் ஆழ மிக்குடையதும், கதை
சென்று நோக்குவார்க்கு நாக ருலகத்திலுறைவாரது மணிச்
சுடிகையைத் தெற்றெனத்தெரியக் காட்டுவதான தெளிந்த
நீருடையதும், கொழுந்தேன் கெழுமிய செந்தாமரை, சே
நாம்பல், குவளை முதலிய உயர்வகை மலர்கள் பலவுறக்

கொண்ட பொலிவுடையதும், ஆடுவாரது பாவங்களைப்போக்
கிப் புண்ணியமுதவும் அருமை யுடையதுமான, பம்டையென்
னும் ஒரு பெரும் பொய்கைக்கரையையனுகினர்.

அவர்கள் வரவால் அங்கு நிகழ்ந்தவை.

பொய்கைக் கரையையனுகிய இராமவிலக்குமணர்களைக்
கண்டு, தாமரையைப் பள்ளியெனக் கொண்டு வையும்
அன்னங்களிற் சில, “யாம் இவ்விரகுவீரனுடைய இன்னுயிர்த்
துணையான ஏந்தெழிற் சனகி, இவ்விடத்துள்ளாளெனக் கூறு
தற்கியலாதுளேம். ஆதலால் இவன் திருமுகத்தெதிர்ப்படு
முன்னரே இறந்துபடுவேம்” என்னுங் கருத்தால் எரிபுகுவன
போலச் செந்நிறம் படர்ந்த தாமரைகளிற் புக்கொளித்தன.
அவ்வாறு அன்னங்கள் விரைந்து செலல் கண்டஞ்சிய மீன்
களோவெனில், அருமருந்தனைய வுயிரிற் சிறந்த உத்தமக் கற்
பினுளைப் பிரிந்து, அதனால் களிப்பென்ப தின்னதென அற
மறந்த இவ்வேந்தல் நம்மைக் காணுமாயின், “இவைகள் திரு
விற் சிறந்த நம் சீதை விழிகளின் கேளென” உளைந்து இத்
காலும் துளிப்பட்டறியாத நயனங்கள் நீர் சொரியக் கலங்கிச்
சோரும். ஆதலால் அத்தகைய கொடுத்துன்பம் அவனடை
தற்கேதுவாய் நாமிருத்தல் வேண்டா வெனக்கருதி யொளிப்
பனபோல ஓடி யொளித்தன. சில அன்னங்களோ, “நமக்கு
நடைபயிற்றிக் கொடுத்த சீதையை திசையெட்டும் வென்ற
திறலுடைய இராவணனது சிறையினின்றும் மீட்டுக் கொ
ணர்ந்து இவன்பால் அளித்தற்குரிய ஆற்றல் பெருதே
மாயினேம்,, எனினும் அவ்வேந்தெழிலாளின் இன்னடை
யொன்றும் காட்டலுறும் ஆற்றலுளேம். அது கொண்டா
வது நம்மாலியலுதவி செய்வோம், எனக் கருதினபோல்

சானகியின் திருநடை காட்டுவனவாயின. இன்னடை கொண்டு தம்மாலியலுதவி செய்கின்ற அன்னங்களைக் கண்டுளந் தெளிந்தனபோலக் குவளைநாண்மலர்கள், அருளொடு கூடிய நோக்கமைந்த கண்களைக் காட்டுவனவாயின.

நிகழ்ந்தவை கண்டு சீதையை நினைத்து இரங்கல்.

அன்னதாகிய பொய்கைக்கரையை இளவலோடும் சென்றடைந்தான் இராமன். அடைந்தவன் சீதையின் நடைகாட்டும் கன்னியன்னமும், முகங்காட்டும் கமலமும், விழி காட்டும் குவளையும், தீங்கனிவாய் காட்டும் குமுதமும் கண்டான். அவைதம்மைக்கூர்ந்து நோக்கி மகிழ்ந்தான். பின்னர் தன்னின் நீங்கிய தனிரியலுடைப சீதையை நினைந்துருகி, நல்லுணர்வொடுங்கிடப் புலம்புவானாயினன். அங்ஙனம் புலம்புகின்றவன் தன்னெதிர் தோன்றும் பொய்கையை நோக்கி, “புண்பட்டு வேகின்றதாகிய எனது நெஞ்சிற்குத் தகுந்த வேது கொடுத்தற்குரிய மருந்தேபோல, அழகிய நறுமணமுள்ள தாமரை மலரையும், மணம்பொருந்திய அன்றலர்ந்த குவளை மலரையும் தத்துதவும் அருமைமிக்க பொய்கையே! அவ்விரு திறப்பட்ட மலர்களால், யான்பிரிந்துள்ள என் இன்னுயிர்த்துணையான அச்சானகியின் திருமுகத்தையும், எழிற்கண்களையும் காட்டா நின்றாய்! ஆதலால் அவளது வடிவத்தைக்காட்டுதலும் உன்னாற்கூடும். அதனால் யான் நினையிரக்கின்றேன். இல்லையென மறுது அவள் தன் சீரார் திருவுருவையொருக்கால் காட்டாயோ!” என்பான். பின்னர்ச்

* இஃது செய்யுள் வழக்கேனும் நயம்பற்றி யுலகவழக்கேபோல் கூறப்பட்டது. இவையொத்த பிறவும் இவ்விடக்கணத்தன.

சிறிதே பொறுத்து அவள் திருவுருவைக் காணப்பெறுமையால் அப்பொய்கையை நோக்கி மீண்டும், “பொய்கையே! இசையா வொருபொருள் இல்லென்றல் யார்க்கும் வசையன்று. அது வையத்தியற்கை, தம்மாற்கொடுத்தற்கியலும் ஒரு பொருளைக் கர்த்து வைத்து இல்லென்றலே ஒருவர்க்கு வசையாகும். அதனை நீ யறிதியன்றே? திருமுகமும், விழிகளும், திங்கனிவாயும் காட்டிய நின்னால் அவள் வடிவைக் காட்டுதற்கியலாதா? நின்னாலது செய்தற்கியலு மென்றே நின்னா யானிரக்கின்றேன். அவ்வாறாகவும் ஒரு சில வறுப்புக்களையுமீடுகாட்டி உருவினைக் காட்ட மறுப்பதும் பொருந்துமோ? நீ யிவ்வாறு செய்வதும் நின்னுடைய உலோபகுணத்தாலேயோ? அங்ஙனமாயின் உலோபஞ்செய் துயர்ந்தாரைக் கண்டாகிலும் கேட்டாகிலு மிருக்கின்றாயோ? உலோப குணத்தின் கொடுமையை நீ யறியாய்போலும்! யான் கூறுவதைச் சற்றே கேள். அளப்பரும் நற்குணங்களை யெல்லாம் ஒரு சேர அழித்துத் தன்னையுடையானுக்கு இம்மையில் துன்பமும், மறுமையில் நிரயமும் கொடுத்துக் கெடுப்பது உலோபமன்றோ? அத்தகைய கொடிய குணத்தையோ யாவராலும் விரும்பப்படும் நீ மேற்கொண்டனை? படிவாரது பாவங்களைப் போக்கி, அவர்கட்குப் புண்ணியப் பலனை யளிக்கின்றனை யென நின்னை யுலகினர் உயர்த்திக் கூறுகின்றனர். அதனால் நின்னிடத்து உலோபமாகிய கொடுங்குண மிருக்குமென வொருகாலும் யான் நம்புகிலேன் கிட்டுதற்கரிய புண்ணியப்பலனைப் பாவத்திற் கீடாகக் கொடுக்கும் உதாரகுணமுள்ள நினக்கு மனம்வருந்தி யிரக்கின்ற வென்னொடும் வந்த சிற்றமென்னையோ? இவ்வாறு யான் மனங்கலங்குமாறு செய்வதுதான் நினக்கழகிதோ? ” வென்பான்.

பின்னர், அங்குள்ள களிமயில்களிற் சில, கார்மேகம் போன்றவனாகிய இராமனைக்கண்டு தத்தம் தோகைகளை விரித் தாடின. அவற்றைக் கண்ணுற்றான் இரகுவீரன். அவைகளை நோக்கி, “அந்தோ தோகையீர்! குற்றமற்றனவும், ஒளிமிக் கனவும், உறங்காதனவுமாகிய கண்கள் ஓராயிரமுடையீர் நீவிர் சிந்தையுவுந் தாடா நிற்கின்றீர். ஆதலால் என்னுயி ருனைய சீதையைத் தெரியக் கண்டிப்போலும், நசைபழுங்க நின்றோடிப் பொய்ப்பாரொப்ப, தோற்றத்தாலெழிலாரும் இப்பொய்கையானது கண்ணும் முகமுமெனக்குக் காட்டி, யான் எவ்வளவோ வேண்டியும், வடிவும் ஒருகால் காட்டா தொழிந்தது, அதுவேபோல் நீவிரும் செய்விடுவனக் கருது வேனல்லன். ஆதலின் என்னின்னுயிர் உறைவிட மிதுவென எனக்கு அறியச்சொல்லீரோ?” வென்றுகூறி, அவற்றின் பின் செல்வான். அதுகண்டு அவ்வணிமயில்கள் சற்றே யகன்று சென்று அவனை நோக்கி யாடி நிற்க, அதனால் மனமுனைந்து அவற்றை நோக்கி, பின்னர், “ஆ! நீவிர்கொண்டுள்ள கருத்து இதுவென இப்பொழுது அறிந்தேன். நீவிர் இத்தகைய வன்னெஞ்சினராதல் அறியாதேனாய் நம்மையடுத்து வினாவியதற்கு யான் பெரிதும் வருந்துகின்றேன். என்னருமைத் தேவியான சீதையின் அழகிய சாயலுக்கு நெஞ்சழிந்து பன்முறையும் ஓடாநின்றீர். அப்பகையை முடித்துக் கொள்ளும்பொருட்டு, அவளைப்பிரிந்து வருந்து மென் முன்னர், அவளுறைவிட மிதுவென வறிந்துவைத்தும், அதனை யெனக்குக் கூறுதிராய்க் களிக்கின்றீர்போலும்! நன்று நன்று நீவிர்கொண்ட மதியின் மாட்சி! பிழையாதாரிடத் துப் பிழைசெய்ய முற்பட்ட நீவிர் பேதைமையுடையீர் ஆவ

தன்றிப் பெருமைபுடைய ராதலுங்கடுமோ? இச்செயலால் நீவிர், கொண்டபகை முடிக்கப் பெற்றவராய் உள்ளந்தான் குன்றிந்திரோ? என்பான்.

இராமன் தன் செய்கடன் முடித்தல்.

என்பன பலவும்பன்னியின்னுயிர்ச் சீதைதன்பால், அன்புறு சிந்தையாலிரங்கிய இராமன், பொழுது கழிந்ததையும், மாலைக்கடன் செய்யவேண்டிய காலமணுகியதையும் மறந்து நின்றான். அப்பொழுது அருகிலிருந்த இலக்குவன் இராமனைப்பார்த்து “நெடியோய்! பொழுது கழிந்தது மாலைக்கடன் செய்ய வேண்டிய காலமணுகியது. ஆதலாலிப் பொய்கையில் நீராடி, நின்னிசையென நீண்ட அந் நாராயணன் திருவடித் தாமரைகளைத் தொழவேண்டாவோ?” என அதனைக்கேட்டுணர்வுற்று, மலையொத்த தோற்றத்தையுடைய மதவாரணம் நாணுறும்படி பொய்கையிலிறங்கி நீராடினான். செய்யக் கடவ கடன்களைச் செய்து முடித்தான். பின்னர் அருகிலிருந்த ஒரு சோலையிற் சென்று, முனிவராச்சிரமத்துவைகி அன்றிராப்பொழுதைக் கழித்து, மறுநாள் உதயகாலத்தே யெழுந்து கடன் முடித்துக் கொண்டு, சுக்கிரீவனைக் காண்பதற்காக, ரிஷியமுக பர்வதத்தின்மேல் யாதொரு சிரமமுமின்றி இளவலோடுஞ் செல்லுவானாயினன்.

இரண்டாவது அத்தியாயம்.

சுக்கிரீவன் மனக்கலக்கம்.

அவ்வாறு செல்லுகையில் இவ்விடத்துச் சீதையாவது சீதை சென்றிருக்கு மிடத்திற்குரிய நெறியைக் காட்டும் அறிகுறியாவது, அடைதல் கூடுமென்னுங் கருத்தினால் நீண்டு

விசாலித்த கண்களை யிருமருங்கினும் போக்கித்துருவிச்செல்
 லுவானாயினன். நிற்க, அம்மலையின்மீது சிலர் குழுமியிருந்த
 னர். அவர்களில் முக்கியமானவர் சுக்ரீவன், அநுமான்,
 தாரன், நீலன் முதலியோராவர். அவர்களுடன் வேறு சில
 ருங் கூடியிருந்து, குதுகலத்தொடும் உரையாடிக்கொண்
 டிருக்கும் அமைதியில், அவர்கள் தலைவனாகிய சுக்ரீவனது
 நாட்டம் தற்செயலாக அம்மலைச்சரிவின் காட்சியிற்சென்
 றது. சென்ற நாட்டம் அம்மலையில் ஓங்கிவளர்ந்த மரங்களின்
 உயர்நிலைத் தோற்றங்களையும், மற்றும் அங்குக்காணும் வேறு
 வகைத்தோற்றங்களையும் கண்டின்புற்றது. அவ்வளவையில்
 அஃது அம்மலைமீதேறி வருவோராகிய இராம இலக்கு
 மணர்கள் மீதுஞ்சென்றது. சென்றதுதான் தாமதம்! உட
 னே யவன் முகம் மாறுதலடைந்தது. அது, அருகிலிருந்
 தோர் யாவரும் அவனுள்ளத்துத்தோன்றிய கலக்கமுந் துய
 ரும் இவ்வளவென உணரும்வண்ணம் காட்ட வல்லதான ஓர்
 அளவுகோல் போல்வதாயிற்று. ஆ! என்னே! என்னே!
 நாம் இவ்வுலகில் வாழும் பாளில் பெறுகின்ற இன்பத்தின்
 நிலைதான்! காட்சியின்பம் பெற்றுவக்கின்றவனாகிய அச்சுக்
 கிரீவனுக்கு, அக்காட்சிதானே பெரிய மனக்கலக்
 கத்தைத் தருவதாயிற்றே விர்தையினும் விர்தை! அம்
 மம்ம! இவ்வாழ்க்கையில் பெற்றுவக்கின்ற இன்பங்க
 ளெல்லாம் துன்பத்திற்கே ஏதுவாயுள்ளனபோலும். நிற்க
 மனக்கலக்கமுற்ற சுக்ரீவனது நிலையை அநுமான்
 முதலியோர் கண்ணுற்றார்களில்லை. அதற்குக்காரணம்
 அச்சுக்ரீவன் அவர்களைவிட்டுச் சற்று விலகியிருந்த
 மை யொன்றுமேபாகும். அவ்வாறு கலக்கமுற்றவன்
 தன்னெதிர்தோன்றும் இராம இலக்குமணர்களது

உருவை புற்று நோக்குவானாயினன். நோக்கியும் என்ன? அவனுக்கு அவர்கள் தோற்றம் கலக்கத்தையதிகப் படுத்தியதே யல்லாமல் குறைத்தபாடில்லே. மிகக் கலங்கி நின்றவனாகிய சுக்கிரீவன், “ஆ தெய்வமே! இன்னும் என்னிடத்து! நீ யுளமிரங்கினாயல்லே போலும். நின்னுளமிரங் குதற்கில்லையாம்வண்ணம் யான் செய்துள்ள கொடுமைதான் யாதோ அறிகிலேன். வினையின் நீங்கி விளங்கிய வறிவின் முனைவனாகிய நின்னையன்றி வேறியாவர் குற்றத்தினீங்கி போராவர்! என்னால் அறிந்தும் அறியாதும் தீங்கிழைக்கப் பெற்றவர்கள் யாவரேனு முளரோ? பெருங்கருணைத்தடங்கட லாகிய வள்ளலே! ஓயாதிடும்பைகொண்டு உய்யும் வழி விட் டுமிமிதற்கு யாது காரணமென்பதனை யறியமாட்டாதவனா யிருக்கின்றேன். உண்மையிற் குற்றம் என்னிடத்திருக்குமேல் அஞ்சனை சிறுவன் முதலியோர் என்னையடுத்து மனமொன் றித்துயருற்ற வாழ்வினை மேற்கொள்ள இயைவரோ? என் முன்னவன், தனக்குயான் பெருந்தீங்கிழைத்ததாக வெண்ணி யென்னுயிரைக்கூட்டுணவேண்டுமெனச்சிற்றங் கொண்டவன், இன்னுமது தணிந்தானில்லைபோலும்! அவ்வாறு அவன் சிற்றங்கொள்ளுதற்கேற்ப, யானவனுக்கிழைத்த தீங்குதான் யாதோ? அரக்கனாகிய மாயர்வி வஞ்சனையால் நம் முன்ன வனைக் கொன்றனன் போலுமெனக் கருதி, அவ்வரக்கனை யஞ்சி, அப்பிலத்தின் வாயிலை மலைக்கற்கொண்டடைத்து வந் தேன். அஃது என் முன்னவனுக்குத் தீங்கு செய்யும் கருத்தினாலன்றே! பின்பு, அஞ்சனை சிறுவன் முதலிய அறிவினரும், குடிகளும் பல்வேறு நியாயங்களைக்காட்டி வேண்டிக்கொண்டமையால், அவர் பொருட்டாகயான் அரசு மேற்கொள்ளுதற்கிசைந்தேன். அதுவும் என் குற்ற

மன்றே என் முன்னோன் வரவும் உடனையவன் பாதங்களில் வீழ்ந்திறைஞ்சி எனதுபிழை பொறுக்குமாறுவேண்டி அவன் அரசியலையுமவன்பால் ஒப்புவித்ததல்லாமல், அவனோடு ம் வாதிட்டேனோ? இல்லையே! அங்ஙனமாகவும் என்னிடங் குற்றமே கண்டு, என்னை யொறுக்குமாறு உளங்கொண்டு இன்னுஞ் சீற்றர் தணியாதிருக்கு மவன் செயலேபோலும் நினக்கு அறச்செயலாயிற்று?, என்று தனக்குள் தானே கூறிக்கலங்கிப் பின்னும் மலையேறிவரும் அவ்விருவரையும் வைத்த கண் வாங்காமற் கூர்ந்து நோக்குவானாயினான்.

சக்கிரீவன் அநுமனை வேண்டேதல்.

அவனவர்களை நோக்குவதனால் பின்னும் அதிகமான பயத்தையே பலனாகப்பெற்றான். எவ்வளவு முயன்றும் தன்கலக்கத்தைப் போக்குதற்கியலாதவனும், தனக்கு நலம் புரிந்து வரும் அநுமனை விளித்து, “நீதியை விரும்புபவனே நம்தம் தீவினை பின்னும் நம்மைவிட்டொழிந்ததாக வில்லை. அதோ பார்: இரண்டு மாகதக்குன்றமனையர் இம்மலை மீதேறிவருவதனை. குன்றனைய பாழிப்புயமும், பரந்த மார்பும், கட்டமைந்த வில்லேந்திய கையுமுடையராய் நம்முறை விடமே நோக்கி வருகின்றனர். அவர்களை இதற்கு முன்பு நாம் ஒருபொழுதும் கண்டறியோம். அத்தகு உயர் நிலை வீரர் இம்மலையின் மீதேறி நம்மிடத்தைக் குறிக்கொண்டு வருவதனை நோக்குமிடத்து வேட்டைமேற் போர்தவராகத் தோன்ற வில்லை. என்னிடத்துத் தீராக்கோபமுடைய என் முன்னவன் ஏவ அதனாலெனக்கும், என்னைப் பின்பற்றிய நுமக்கும் திங்கிழைக்க வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் வருபவராமெனக் கருதுகின்றேன். இவ்விடத்தில் எந்நாளும்

நமக்குத் திங்கு றேரிடாதெனக்கருதி யொருவாறு மனர்
 தேறியிருந்தேன். அஃதும் வீணாகப் போவதாயிற்று.
 அந்தோ! இதற்கு யாது செய்குவேன். வருகின்ற அவ்
 வீராது உள்ளக்கருத்தினுவென உள்ளவாற்றிதற் கியலா
 தவனாபிருக்கின்றேனே. ஏ! வாயுகுமார! நீயே எனக்கு
 இந் நிலைமையில் தகுந்த உதவிபுரிதல் வேண்டும். நீயோ
 எல்லாக்கலைகளையும் கற்றுணர்ந்தவன். அதனால், வருகின்ற
 அவ்விருவர் செயல்கொண்டு அவர் நிலைமையறிந்து எனக்குத்
 தெரிவிப்பாய்” என்றுளத்தி மாற்றத்தொடும் புகன்றான்.
 அவ்விருவரும் தன்னொடு நட்புக்கொள்ளுதற்கு வருகின்ற
 ரென்பதை யுணராதவனாய், அறமே யுருவெடுத்தாற்போலு
 மவர்களைத் தன்னைக் கொல்லவரும் கூற்றெனக் கருதினான்.
 பின்னர்ச் செய்வதறிபாது மயங்கி நெஞ்சழிந்து, அம்
 மலைக்கண் னுள்ளதொரு குகையை நோக்கி விரைந்தோடுவா
 னாயினன்.

அவ்வாறு தங்கள் தலைவன் உளமஞ்சிக் குகையை
 நோக்கி விரைந்தோடுதலை யருகிவிருந்தோர் கண்டனர்.
 அவர் அவனிலும் மிக்கவச்சமுற்றுச் செய்வது இன்னதென
 ஓர்கிலராய் அவனைப்பின்பற்றிக் குகையை நோக்கி யோடுவா
 ராயினர். மாருதியும் அவரொடுசென்று, ஆல்கால விடங்கண்டு
 மறுகியோடிய தேவர்கட்கு அபயமளித்துதவிய அரணே
 போல், அவர்களை நோக்கிக் கைபமர்த்தி, “நீவிர்விணே
 கவலைக்கிடங்கொடுத்துத் தவிக்கவேண்டிய தொருநிமித்த
 மில்லை. வருகின்ற அவ்வீரரதுள்ளக் கருத்தறிந்து யான்
 வருமளவும் நீவிரிவ்விடத்தே கவலையுறாது மனவமைதி
 யொடும் இருப்பீர்களாக” எனத் தேற்றினான், பின்னர்த்

தானவ்விடம்விட்டு இராமவிலக்குமணர்கள் வருகின்ற நெறியெதிர் செல்வோன், அவர்கட்கெதிர்ப்பட்டு நேரே செல்லாது, ஒருமரத்தின்புறமாக ஒரு பிரமசாரியின் வடிவினனாய் மறையகின்றான். நின்று அவர்களது நிலைமையைத் தனது பேரறிவினால் ஆராய்தளர்த்தறியலாயினான்.

மூன்றாவது அத்தியாயம்.

அநுமன் ஆராய்ச்சி.

அறியலுறுகின்றவன், “இவர்தமது திருமுகத்தொளியும், தோற்றப்பொலிவும், ஏறுபோற்பீடுடையும் நோக்கின் இவரைத்தேவரின்மிக்க மூவராமெனக்கோடலமையும் எனினுமிவர் இருவரேயுளர். அதுபற்றி யவ்வாறு கொள்ளுதற்கியலாது. இருவருள் ஒருவன் நீலமணிபோலும் வண்ணமுடையவனாயும், மற்றவன் பொன்போலு மழகியவண்ணமுடையவனாயுமிருக்கின்றமையால், விரிஞ்சனொழித்து மூவரிலிருவராகிய திருமாலும், சிவனுமே யாவர் இவரிருவரும். எனலாமெனிலோ? வலமிடமுறக்கொண்ட திகிரிசங்கமும், சூலகபாலமுமிலராய் வில்லேந்திய கரத்தினராயுளர். இவர் வீரருக்கமைந்த கொலைத்தொழிற்கு உறும் கொடுஞ்சிலையேந்திய கரத்தினரெனிலும், மரவுரிதாங்கிய மெய்யும், சடைமுடி தாங்கியசென்னியமுடைய தவவேடத்தினராய்க் காண்கின்றனர். தவவேடத்தை மேற்கொண்டார் வெஞ்சிலையேந்துபவராதலியல்பன்றே! இவர் தமது செய்தொழிற்கும் கொண்ட வேடத்திற்கும் ஒவ்வாத நிலைமையை மேற்கொள்ளுதற்கண் அத்துணை யெளியரோவல்லர். அவ்வாறு கருதுவதற்கு எள்ளளவினாலும் இடனில்லையே. அருள்பழுத்தளித்த திருவுள்ளத்

தியல்பை அவர்கண்கள் நாமறியவெடுத்துக் காட்டுகின்றன. அக்கண்களினின்றும் வெளிப்படும் ஒளிபொருந்திய நோக்கர்தானும், “வருகின்ற இவரே கருணையங்கடலாவர். இவரையன்றி புலகத்துயிர்கட்கு உற்றதுணையாவார்வேறொருவரில்லை. இம்மை மறுமையொடு மும்மைப்பயனும் தரவல்ல அறத்தின் நிலையமேயாவாரிவர்கள். உலகஞ்செய்த தவப்பயனுண்டாதலால், நீவிரெல்லாம், நேரிற்கண்டு நற்கதிபெற்றுய்யும் வண்ணம் இத்துணை எளிவந்துள்ளா” ரெனத் தெரிவிப்பது போல் இருக்கின்றது. இவர் தேவரிற்சிறந்தவராக வைத்துப்போற்றத்தக்க நிலையுடையராவர். பிறவுயிர்கட்கு நன்மையே நாகும் நலஞ்சிறந்தோராதலன்றி, அவை தமக்குக் கனவிலுந் தீங்கிழைக்கு மியல்பினரல்லர். அமரர்கோமகனும் இவர் தமது தவவொழுக்கத்தின் மேம்பட்ட நிலை கண்டஞ்சியுளமொடுங்குவான். நாளற்றதெண்ணி உயிர்க்வருந் தென்றிசைக்கோனும்கண்டு வியக்கத்தக்க நடுநிலைமையினர். இவ்வேந்தலாரிடத்து அமைந்த பேரழில் நமக்கில்லையாயிற்றேயென மதனனும் கவலுங்கட்டழகினர். இத்தகு பெருந்தகையாளரையோ நம்மைத்துன்புறுத்தவரும் வாலியினேவலாளிரெனக் கருதுவ” தென எண்ணமிட்டு, அவ்வாறு கருதினமைக்குப் பெரிதும்மனங்கவன்று பின்னரவரது செயல்களையாராய்வானாயினன்.

ஆராய்பவன், “இவர்கள் இதுபொழுதுசிறிதளவில்மனத்துயரடைந்தவராகக் காணப்படுகின்றனர் எனினும் உற்றிடும். வினைகட் கெல்லாம் உளங்கவலும் பெற்றியினரோ அல்லர் இரூபுறமும் நெடிது நோக்கி நிதானித்து வருகின்ற இவரைக்கண்ணுறுவான் யாவனேயாயினும், அவன், ‘இவர்கள் சிந்தனைக்குரியதோரும்பொருளைத்தேடி வருவோரேயாவர்’

என எளிதினுணர்ந்துகொள்வான். இவர்தாம் கருத்தோடு தேடிவரும் பொருளும் பிறிதொன்றன்று. அருமருந்தனைய ராதல்வேண்டும். இவ்விடத்தே இவர்களால் அஃது தேடப் படுகின்றமையின் இடையி லடுத்ததோ சழிவினாலப்பொருள் தவறுபட்டிருத்தல் வேண்டும். அதனாலப்பொருளைத்தேடி வருகின்றன”ரெனத் தேர்ந்துகொண்டிருந்தான்.

அத்தருணத்து மயில் முதற் பறவையெல்லாம், அழக மைந்த இவர்களது திருமேனியினருமை யறியாதவனாய்த் தன்வெஞ்சுடர்க்கிரணங்களை வீசிச்செல்வான் அமைந்தனனே வெய்யவனும், எனக்கருதினபோல், சிறகுகளை விரித்து, சுற்றி நின்றவை மதிலும், மேல் நின்றவை பந்தருமமைத்துப் பின் தொடர்ந்தன. இரவியின் வெஞ்சுடர்க்கிரணங்களால் காயெரி கனலுங் கற்கள், அவ்விருவரது தூயதன்மை மிக்க செந்தா மரைமலரன்ன பாதங்கள் தோய்தொறும், ‘அர்தோ! அழகிய அத்திருவடிகளை யாமோ நின்று துயருக்காளாக்குவது? நமக் குக்கொடு வினையிரா நின்றது!’ என்று அகங்குழைந்தனபோல வன்மைக்குணமில்வாகிக் கள்ளுடைய மலர்களேபோல் குழைந்து தோன்றின.

அதுமான் அவற்றைக்கண்டு வியந்து மெய்மறந்தும் “துன்பங்களையெல்லாம் ஒருங்கேயில்லையாம்வண்ணம்போக்கி, நிரதிசயவிற்ப வாழ்வினை யருளும் தேவர் தாமோ இவர்கள். என்னை யறியாமலேயும் என்னென்பெல்லாம் நெக்குருகுமாறு பேரன்பெனது உளத்தெழுந்து ஒங்குகின்றது. இதற்குக்காரணம் யாதோ அறியமாட்டாதவனாய் இருக்கிறேன்” என்றிவ்வாறு பல வெண்ணங்கள் கொண்டிருந்தான். ஒன்றினாலு மொருமுடிபிற்கு வரமாட்டாத

வனாய்த் தியங்கினான், அநிலையில் இராமரும் விலக்குமண
மாருதியிருக்குமிடத்தை யண்மினர்.

அநுமன் இராம இலக்குமணரைச் சந்தித்தது.

அவ்வெல்லையில் அநுமான் இனி இவ்விடத்து மறைர்
திருத்தல் தகுவதன்றெனக்கருதி, அவர் தமக்கு எதிர்சென்
றெப்தி, “ஐயன்மீர்! நும்வரவு குற்றமற்றதொன்றாகுக” வென
இன்மொழி கூறினன். அதுகேட்ட இராகவனும், அங்ஙன
மேயாகுக. அய்யனே! நீயாவன்! எவ்விடத்துநின்றும் நங்
குப் போந்தனை? எந்தமக்கறியச்சொல்லுதி! என்றுமொழிந்
தான். குலமலைகளுந்தாமும்படி நல்ல புகழைச்சமந்தெழுந்த
தோள்களையுடைய மாருதி, அதற்கு விடையாக:—

“மஞ்செனத்திரண்டகோல மேனியாய் மகளிர்க்கெல்லாம்
நஞ்செனுந்தகையவாகி நளிரிரும்பனிக்குத்தேம்பாக்
கஞ்சமொத்தலர்ந்தசெய்ய கண்ணபாண்காற்றின்வேந்தற்
கஞ்சனைவயிற்றின்வந்தேன் நாமமுமநுமனென்பேன்
இம்மலையிருந்துவாழும் எரிகதிர்ப்பரிதிச்செல்வன்
செம்மலுக்கேவல்செய்வேன் தேவநும்வரவுநோக்கி
விம்மலுற்றனையான்ஏவ வினவியவந்தேன்” என்றான்.

இனிமையாகவும், தெளிவாகவும், சுருக்கமாகவும்
தனது வரலாற்றையும், அங்குவரநேர்த்த காரணத்தையும்
அநுமனெடுத்துப் புகன்றான். அவற்றைச் செவியேற்ற.
இராமன் தனது பேரறிவினால், சொல்வன்மையும், நிறைந்த
பேரொழுக்கமும், கசடறக்கற்ற கல்வியும், நுணங்கிய கேள்
வியும், மதிநுட்பமும் உடையான் இவனெருவனுமேயாகும்
ஆதலின் இவ்நிற்சிறந்த சீரியோ ரிவ்வுலகத்திலெவருமே
யிலர் எனத்தேறினான். பின்பு இலக்குவனை நோக்கி,

“இனையவீர! இவனாற் கற்கப்படாத நூலொன்றிருப்பதாக எவ்வாற்றானுங் கொள்ளுதற்கில்லை. மதிநுட்பம் நூலோடுடைய விவன், தனக்குச் செல்வமாகச் சொல்லையேயுடையான். இவனதுயர்ந்த பேரறிவின்மாண்பு இவ்வளவின தென இவன் சொல்லை விளக்காநின்றது காணாய்! இத்தகைய மாசறு காட்சியும், இழுக்கிலா இன்சொல்லுமுடைய இவன் மலரவனேயோ? அன்றி வேதாகமங்கனையருளிய பசுபதியேயோ? அறிதல்தேற்றேன்! இவன் வடிவத்தால் மாணவனாகத் தோன்றினும், உலகம் என்னும் ஒரு பெருந்தேருக்கு அச்சாணி போல்பவ னென்னலாம் தகுதியினன். ஐயத்திரிபின்றி இவனதுபேராற்றலினளவையான் உள்ளபடியறிந்துகொண்டேன். அதன் உண்மையை நீயும் பின்னர்க் காண்பாய்” என்று கூறி, பின் அநுமனை நோக்கி, இவ்வழியெம்மை யெதிர்ப்பட்ட இனியோய்! நின் இன்சொல்லை யொத்த அறத்தையே விரும்பும் உள்ளத்தவனாகிய அவ்வுத்தமன் எவ்விடத்துளன்? அவனைக் காணவேண்டு மென்னும் விருப்பமுடையோமாய் அவனுறைவிட மிதுவென வறிந்து ஈண்டுப்போந்தேம். ஆதலால் அவனை எமக்குத் தெரியக் காட்டுதியோ? வென்றான்.

அநுமன் அவர் வரலாற்றை வினாவியது.

அதுகேட்ட மாருதி, ‘உலகுப்பயத் தோன்றிய உத்தமராகிய நும்மையொத்த புனிதர் வேறு யாவருளர்? நீவிர் ஆதரித்து அவனைக்காணும் அருத்தியினராய் ஈண்டுப்போந்திரேயாமாயின், அன்னுன்தீதொழியச்செய்ததவம், தீதின்றி வந்தபொருளேபோல்பெரும்பயனளிப்பதாயிற்று. இந்திரன் புதல்வனாகிய வாலி இரவியின் புதல்வனாகிய அவனைச்சீற, அவன்சீற்றத்திற்கஞ்சிப்போர்து இம்மலையின் மீது துன்பத்

திற்குத் தானொருவனையாகி என்னெனும் வாழ்வதா யிருக்கின்றனன். அவனை நாடி நீவிர்வந்தமையால் அவனுக்கு நல்வினைப் பயனுண்டாகுங்காலம் பொருந்துவதாயிற்றெனலாம். சூரனையஞ்சித் தஞ்சம்புகுந்த அமரரையும், அமரர்கோமானையும், அபயமளித்தாண்ட முருகனை யொத்த நும்மைச் சரண்புகுந்தேம் யாம். எம்மையும் எங்குலத் தலைவனையும் காத்தருள்புரிவீராக. தேவரே முதலாவுள்ள உயிர்களமைந்த முத்திறப்பட்ட உலகங்கள் யாவையும், ஒருசேரக் காத்தளிக்கும் நும்மையடுத்து, எம்மைக்காத் தருள்புரிவீர் என்று வேண்டுதலும்எழைமைப்பாலதன்றோ? ஊராண்மைமிக்க வுத்தமராகிய நும்மைக்குறித்து எம்தலைவனுக்குஉணர்த்துகையில் யாரென விளம்புகேனோ?, என்று வினயமாகக்கேட்டனன்.

இலக்குவன் தம் வரலாறு கூறுதல்.

அதுகேட்ட இராகவன், “நமது வரலாற்றை யறியச் சொல்வாயாக” எனத் தன் இளவலுக்குப் பணித்தனன் அப்பணியைச் சிரமேற்கொண்ட இனையோன் அதுமனை நோக்கி, “இரவி குலோத்தமனாகிய தசரதச் சக்கரவர்த்தியின் முத்தகுமாரனும், தனது சிற்றன்னை யேவத் தனக்கு உரியதாகிய அரசரிமையைத் தனது மற்றொரு தம்பியாகிய பரதனுக்குதவிக் கானகம் போர்தவனுமாவான் இராமனென்னுந் திருநாமமுடைய இவ்வண்ணல். இவ்வண்ணலுக் கேவல் செய்யும் அடியேனாவேன்பான். என்னை இலக்குவனென்னும் பெயரிட்டு அழைப்பர்” என்று கூறுவானாகி இராவணன் இழைத்த மாயப்புன்றொழி லீறுதியாக நிகழ்ந்தவை யெல்லாம் ஒன்றுந்தவறாதாகத் தெரியச்சொன்னான்.

அருமன் தன் மெய்யுருக் காட்டேல்.

இலக்குவன் மொழிந்தவற்றையெல்லாம் ஒன்றும்விடாமற்கேட்டு நின்றான் மாருதி. ‘வாலி ஏவலின் வரவினார்கள் தாம் வரிசிலையர்’ எனக்கவன்ற சுக்கிரீவனுக்கு நன்மையாங்காலங்கிட்டியதற்காக மனமுவந்தான். பின்னர், ஆனந்த பரவசனாக இராமவிலக்குமணர்களது செந்தாமரை யன்ன திருவடியிணைகளில் நெடிது வீழ்ந்து பணிந்து இறைஞ்சினான். அதனைக்கண்ட இராமன் இரண்டடி பின்வாங்கி, அதுமனை நோக்கி, ‘ஓதியுணரு மொருபெரும் நூலாகிய மறைவல்ல வேதிய! நீயோ இச்செயல்புரிய நின்றனை. நன்று உன்று! அந்தணர் குலத்துதித்து அருநெறியாகிய பிரம சரியத்தை மேற்கொண்டொழுகும் அருமையுடைய நீயோ அரசர்குலத்துதித்த எம்மைப்பணிவது? இத்தகாதசெயலைப் புரிந்து அபசாரப்படுபவன் எல்லாம் கற்றுணர்ந்து நிறையொடுநிற்கும் நெறியினனாகிய நீயேயோ? சால அழகிது! அறநூலுணர்ந்த ஐயனே! நீ இத்தகாத செயல்புரிய நின்ற தென்னையோ? என்று பரிந்து வினாவினன். அதற்கு விடையாக மாருதி, ‘அருள்பொழியும் விழியமுதத் தண்ணிலே! அடியனேன் பிழைபொறுத்தருள்க. நும்போல்வாரிடத்து அறனில்லாச்சிறுவினையோ அடியனேன்செய்யத்துணிவன்? ஒளியா துண்மைகூறுவனையாயின், அடியனேனொரு மாணவன்ல்லன். நீவிர் காணவிரும்புங் கவிக்குலத்தரசனுக்கு யான் ஒரு மாணவனையாயின் என்னொத்தவர்தாமோஏவல் செய்குவர்? உண்மையை வெளியிடாது இதுகாறு முரையாடி வந்த எனதொரு பிழை பொறுத்தருளல்வேண்டும்.

அடியேனும் அரிக்குலத் தொருவனாவேன்' எனக்கூறித் தனது குரக்குருக்கொண்டு நின்றான்.

இராமன் அநுமனை வியத்தல்.

மெய்யுருவாகிய குரக்குருக்கொண்டு நின்ற அநுமனை, இராமன் தனது இருவிழிகளாலும் கூர்ந்து நோக்கினன். நோக்கியும், “கண்டிலன் உலக மூன்றும் காலினாற் கடந்து கொண்ட, புண்டரீ கக்கண் ணாழிப் புரவலன் பொலன் கொள் சோதிக், குண்டல வதனம் என்றால், பண்டைநூற் கதிரோன் சொல்லப் படித்தனன் படிவம், கூறலாம் தக மைத்தொன்றோ?” அநுமனுடைய பேருருவைக்கண்டு வியந்துகொண்டிருக்கு மிராமன் தன் மனதில் உவகை பொங்க இளவலை நோக்கி, “ஐய! பழைமைமிக்க வேதங்க ளாலும், குற்றமற்ற ஞானத்தாலும், பற்றப்படாததாயுள்ள பரம்பொருளையொரு குரக்குருக்கொண்டது போலும். முன்னர்க்கூறிய என்சொல்லிங்கு மெய்ப்பித்தது காணாய்? நாம் நன்னிமித்தமே பெற்றவராயினேம் ஒப்புயர்வற்ற உத் தம நம்பியாகிய இவனை நமக் குறுதுணையாகப் பெற்றோம். இதற்கு மேலும் நமக்குத் துணையாக வேண்டுவது யாது கொல்? இனி நமக்குத் துன்பமென்ப தில்லையாய் இன்ப மெய்துவதாயிற்று. ஏவல் செய்வானொருவனது நிலைமை யித்தன்மைத்தென்றால், இவனொத்த குரிசிலரை ஏவல் கொள்வான் நிலைமை நம்மாற் கூறற்பாற்றோ?” என மொழிவோனாகி முகமலர்ந்து இனிதிருக்கையில், அநுமா னவர்களை நோக்கி, ‘எங்குலத்தலைவனை இதுபொழுதே சென்றழைத்து வருகின்றேன். விழுமிய குணத்தீர்! நீவிரிவ்

விடத்தே சிறிது பொறுத்திருப்பீராக!' என்று தெரிவித்து விடைபெற்று விரைவிற சென்றனன்.

நான்காவது அத்தியாயம்.

அனுமன் சுக்கிரீவனை அழைக்கச் செல்லுதல்.

இஃதிவ்வாறாக, அச்சத்தால் உளமொடுங்கிச் செயலழிந்து மலைக்குகையிலொளிந்திருப்பவனாகிய சுக்கிரீவனோ 'நாம் அனுப்பிய வாயுகுமார னின்னும் வந்தானில்லையே! ஒருகால் நம்மைக் குறிக்கொண்டுவருகின்ற அவரையஞ்சித் தானு மோடியொளித்தனனோ? அவ்வாறு செய்பவனல்லனே! 'ஒல்லைவந் துறுவன உற்ற பெற்றியின், தொல்லைநல் வினையென உதவுஞ் சூழ்ச்சியார்' என அமைச்சரதுயர்வை ஆன்றோர் பாராட்டிக்கூறியதற்கிணங்க, என்னலமொன்றுமே தன்னலமாகக் கருதுபவனாகலின், இடர்ப்பட்டுத் தளர்வுறுமித்தருணத்திலோ நம்மைவிட்டு நீங்குவன்? நீங்குவானல்லன். அவர்களை இன்னாரென நன்கறிய வெண்ணி, அதற்காகியசூழ்ச்சியில் முயன்றுளான்போலும். என்று அவன் வாராமையால் கலக்கமும் காரணங் கருதித் தேறுதலுங் கொண்டிருந்தான்.

அவ்வாறிருக்கும் சுக்கிரீவன்முன்பாக, 'யானுய்ந்தேன் நிற்பெருங்குலம் உய்ந்தது. உலகுய்ந்தது' என உரக்கக் கூவிக்கொண்டு கழிபேருவகையுடன் சென்று, 'அரசே! நீயே தவமிகச்செய்தனையாதி! நின்னைப்பற்றி நின்றதீவினையாவும் ஒருசேர இன்றோடொழிந்தன. அளவிலா வலியினாகிய வாலியின் உயிர்கவர்வான் ஒருகாலன் வந்தனன்.' என்று மொழிந்ததோ டமையாது, ஆலமுண்ட நீலகண்ட

னேபோல் அங்குக் குழுமியிருந்தோர் நடுவெண்ணின்று திருநடம் புரிவதானான்.

‘வாய்மை யெனப்படுவ திபாதெனின் யாதொன்றும்
தீமை யிலாத சொல்ல’

‘பொய்மையும் வாய்மை யிடத்த புரைதீர்ந்த
நன்மை பயக்கு மெனின்’

என, வாய்மை பொய்மைகளின் இலக்கணம் வருத்தார் தெய்வப்பலமைத் திருவள்ளுவனார். அதாவது, இவ்விரண்டு பாட்டானும், தீங்குபயத்தலில்லாத நிகழ்ந்தவை கூறலும், நன்மைபயக்கும் நிகழாதவை கூறலும் வாய்மையெனவும், தீங்குபயக்கும் நிகழ்ந்தவை கூறலும், நன்மைபயவாத நிகழாதவைகூறலும் பொய்மையெனவும் போதரும். அவ்வினக்கணத்தின்படியாக நிகழாததேனும் நன்மைபயக்கு முறைமையுடையதென ஆராய்ந்த அநுமான் சுக்கிரீவன் இராமனைவரவேற்றுஉபசரித்து நட்புக்கொள்ளுதற்கிசையும் வண்ணம், அவனது பெரும்பயத்திற்குக் காரணமாய் நின்ற வாலிக்குக் காலன் வந்திருப்பதாகத் தெரிவித்தான். ஈண்டு அநுமனது வினய மதியை நம்மனோர் கவனித்துக் கொள்ளல்வேண்டும்.)

அநுமான் மொழிந்தவற்றைக்கேட்ட சுக்கிரீவன் திகைத்து நின்றான். பின்னரொருவாறு மனந்தேறியவனாய் அநுமனைப் பார்த்து, ‘நீ மொழிவதுதான் யாது? என்னையோ பெருந்தவத்தைச் செய்தவனென்று மொழிகின்றனை! நன்று நன்று. யான் செய்துள்ள தவத்தின் பலனாக அவத்தைக்கொண்டு அழியா நிற்பதை நீ யறியாயோ? யான் செய்திருக்கும் அத்தவத்தை வேறு யாருஞ் செய்யா

தொழிவார்களாக! மலை மீதேறி வருவோர் யாரென் அறிந்
துவரச் சொல்லியனுப்பிய என்னிடம், அவரைக் குறித்து
யாதொன்றுங் கூறுது, என் முன்னவன் உயிர் கவர்வான்
ஒருகாலன் வந்திருப்பதாகக் கூறினே! இஃதும் நினக்கொரு
வினையாட்டோ? அன்பனே! நாம் ஒருவருக்கொருவர் வினை
யாட்டாக உரையாடிக்கொள்ளும் காலமிதுவேயோ? நீகூறி
யவற்றிலிருந்து யாடுனனும் அறியமாட்டாதவனாயிருக்
கின்றேன். வந்திருப்போர் இவரென் எனக்கு நீ யறியச்
சொல்லாயோ?' என்று கூறினன்.

இராம இலக்குமணர் வரலாற்றைக் கூறல்.

கூறவே அநுமான் அவனை நோக்கி, 'ஐயனே! இது
காறும் யான் நின்னொடு எப்பொழுதாகிலும், வீணுரை
யேனும், பொய்யுரையேனும் வினம்பியதுண்டோ? நான்
மொழிந்தவற்றுள் ஒன்றேனும் பொய்ப்படுவ தாகுமோ?
அதனை நீயே பின்னர்க் காண்பாய். கலங்காதே. வந்திருப்
பவர் வரலாற்றைத் தெரிவிப்பேன். அதனைச் சற்றே கேட்
டருள்வாயாக என்று கூறுவானாயினன்.

கூறுகின்றவன், 'வந்திருப்போர் மண்ணொடு விண்
னும் தன்னாணைவழி நின்றொழுமுகும்வண்ணம்திகிரியுருட்டிய
தசரதச் சக்கரவர்த்தியின் புதல்வராவர். கோசிகமாமுனிவ
னருளிக் கொடுத்த வில்வித்தைப் பயிற்சியும், கடவுள்
வெம்படையுமுடையர். அவருள் மூத்தவன் தன்னொடு
தொடர்ந்துவந்திருக்கும் இளவலுடன் அக்கோசிகமாமுனி
வனுடன் சென்று, அவனைவல் வழிநின்று, சிறுபிராயத்தி
லேயே கன்னிப்போர் வினையாடி, அதனாற் கூற்றுவனும்
அரக்கரது உயிர்ச்சுவை இத்தன்மைத்தென் றறியும்படி

யாகத் தாடகையென்னுங்கொடியானை முதலிற் கொன்றான். பின்னர் அம்முனிவனியற்றியபெருவேள்வி காத்தான். அவ் வேள்விக்கிடையூறு செய்யவந்த மாரீச சபாருக்களை ஏற்ற வரது தண்டித்தான். மிதிலைசெல்லும் நெறியில் கல்லூரு வொடுங்கிடந்த அகலிகை என்னும் மாதரசிக்குத் தன் பாதத்துகளினால் துகளில்லையாகவருளினான். மிதிலைசென்று கண்ணுதற்பெருங் கடவுள் கார்முகம் கண்ணுற்றுக் கையேந்தி நானேற்றியிறும்படியாகச் செய்தான். அதனால் அமிழ்தின் வந்ததேவியாகிய ஜானகியைத்திருமணம்புரிந்து, அயோத்திதிரும்புகையில்எதிர்ப்பட்டுவாதிட்டபரசராமனை வென்று அவனதுதவப்பலனைபலனாகப்பெற்று அயோத்தியடைந்தான். பிறகு சிவநாட்கழித்து, தந்தை சொல்லால் அரேச்சை நின்றழி, சிறியதாயேவத் தன்னரசரிமையை அவள் மகனாகிய பரதனுக்கு அன்போடுதவி, தேவியோடும் காடுபோந்தான். வரும்வழியில் தீங்கிழைத்த விராதனைக் கொன்று, கரதூஷணதியருக்கு எமனுலகுகாட்டினான். இராவணன் வஞ்சனைசெய்து சீதையைக் கவர்ந்துசெல்ல அதற்குக் காரணமாய் மாயமானுருவொடும் முன்வந்து மாரீசனை வதைத்தான். சீதையைப்பிரிந்த துயரால் வருத்தமுற்றுச் செல்வழி, சடாயுபெருமானால் இராவணனது தீவினையறிந்தான். பின்னர், அப்பெருமா னிறந்துபட்டாராக அவருக்குச் செய்யக்கடவ நீர்க்கடன்களைச் செய்தான். மேல்வழிக் கொண்டு செல்லுகையில், சபரியென்னும் மாதவத் தாட்டியாரால் அளிக்கப்பட்ட நல்விருந்துண்டு, அவரால் நின்னையும் நின்னிருப்பிடத்தைபுமறிந்து, ஐயனே! நீ நற்றவஞ் செய்திருக்கின்றனை யாதலாலும், குற்றமற்ற மனத்தினை யாதலாலும், நின்னோடும் உறவுகொள்ளும் கருத்தினு விந்

குப் போந்தானாவான் எனத்தேறுதி. நீவிரிபுவரும் ஒருவ னையொருவர் நேசித்து நட்புக்கொள்ளவிருக்கு மிந்நாளே, வலியினு லிறுமாந்திருக்கும் வாலிக்குத் தீவினை பற்றுதற் குரிய நாளாகும். அந்தவாலியினால் நமக்கு யாதொரு தீங்கு மினிநேரிடாதெனத்தெளிதி. அவனுயிரிழப்பது திண்ணம். அதனால், அன்புடையரசே! இனியொரு சிறிதுங் காலந் தாழ்த்தலின்றி நின்வரவெதிர்பார்த்திருக்கும், அவ்வுத்தமன் திருமுன்பு என்னொடு மிதுபொழுதே போதருவாயாக” வென்றனன்.

ஐந்தாவது அத்தியாயம்.

சக்கிரீவன் இராமனை யதேதல்.

அதனைக்கேட்ட சக்கிரீவன் பெரி துந்தேறுதலடைந்து, அவனைப்பார்த்து, “அறிவின்மிக்க அநுமனே! நின்னை எவ் வாறு புகழ்வதென அறிகிலேனாய்த் தியங்குகின்றேன். நின்னை எனக்கு உறுதுணையாகப் பெற்றிலனையாயின் என்னிலைமைதான் எத்தன்மையதா யிருக்குமென உரைத் தல் வேண்டா! ஐயனே! என் தந்தையை ஆசிரியனாக நீபெற்றது கருதி, எனக்குறுந்துயர் களையநின்றாயெனக் கொள்வேனோ? அல்லது, அறத்தொடு பொருந்திய அறி வினை யுடையயாதலால் என்பாற் பிழையில்லாமை கண்டு, பரிந்து உளமிரங்கி வேண்டுமுதவிகளைப் புரிகின்றனையெனக் கொள்வேனோ? ஒன்றுமறிகிலேன். எழுமையும் நினக்குக் கூடமைப்பட்டவனாகின்றேன். ஒருவர் முன்னின்று குண னையுங் கூறுதலாகாது. ஆதலால் என் கருத்தறிவிப்பே னாயின், வெறுமொழியோடுபெட்ட முகமனெனக் கருதுவை யாகலின் யானொன்றும் பேசுகில்லேன். அன்பனே! நீயே

முன்செல்லாயாக! நினைத்தோடர்ந்து யான் வருகின்றே”
 நெனச்சொல்லி எழுந்துபுறப்பட்டுத் தன்னை யொப்பவன்
 தானேயாயிராநின்ற இராமனை வந்தணுகினான்.

சுக்கிரீவன் இராமனை வியத்தலும் நட்புக்கோடலும்.

அணுகிவருகையில் தனக்கு முன்னர்ச் சிறிது தூரத்தி
 லமர்ந்திருக்கும் இராமனைக்கண்டான். கண்டு மரகத மலை
 யொன்று தன்னிடத்தே கேழ்கின்றும் செந்தாமரை மலரப்
 பெற்று, கார்மேகங்களொடு பொருந்தி, ஒளிமதியுதயஞ்
 செய்யப்பெற்று விளங்குந் தோற்றத்தையொத்த ஸ்ரீராமனை
 இருவிழிகளும் குளிரும்வண்ணம் நெடிது நோக்கினான்.
 ஆனந்த பரவசமுற்றான். “தவஞ்செய்தோர் தவப்பலன்
 யாவும் ஒன்றாய்த்திரண்டு, இருகூறு யிருபெருவீரராய் இவ்
 வுலகத்துத் தோன்றினபோலும். இவ்வொத்த வீரரும்
 உத்தமரும் தோன்றினமையால், தெய்வப்பிறப்பு முதலி
 யனவெல்லாம் மானுடத்தால் வெல்லப்பட்டன. அதனாற்
 போலும் அரிது அரிது மனுடராதலரிது என்பாராயினர்.
 இவர் தம்மைக்காணலுறும் பரிசு எனக்கிருந்தமை கருதியே
 அதுமனும் யான் பெருந்தவஞ் செய்திருப்பதாகக் கூறுவா
 னாயினன்” என்று பல்வாறு புகழ்ந்தான். பின்னர் அன்
 பென்னுங் கடல் கரைபுரள நின்று மெல்ல வந்து இராமனை
 யடுத்தனன்.

அடுத்து வந்த சுக்கிரீவனை யன்போடு கூடிய உள்ளத்
 தண்ணலாகிய இராமனும் வரவேற்று இன்மொழி கூறி
 இவ்விடத்திலமர்க வென்றனன். அம்மொழியைத் தன்னிரு
 செவிகளுக் கழுதமென ஏற்ற சுக்கிரீவன் மனம் மகிழ்ந்து

இராமன் முன்னர் அமர்ந்திருந்தனன். பின்னர் இன்மொழி யோடு முகமன் கூறுவானாகி, உலகிற்கொரு தலைவனாகத் தோன்றி அறங்காத்துவரு மண்ணலே! எளியனேனாயினும் நின்னை யடையப்பெற்றமையால் பெரும்பேறு பெற்றனன். அதனால் என்போல் உலகத்துத் தவஞ்செய் துயர்ந்தார் யாவரேனுமுளரோ? என்றனன். அதுகேட்ட இரகு வீர னும் 'அன்பனே! குற்றமற்றதவத்தினையுடைய சபரி யென் பார் இம்மலையின்கண் நீ வாழ்ந்துவருதலை எமக் கறிவித் தனள். அதனால் நாங்கள் நின்னைநாடி யிண்டுப் போந்தோம். எமக்குளதாகிய பெருந்துயர்தானும் நின்னுதவியால் தீர்வ தாயிருத்தல் நோக்கி, நின்னைநாடி யுற்றுதவி வேண்டி வந்தோம்' என்று தன்னெண்ணத்தைத் தெரியச்சொன்னான்.

சுக்கிரீவன் மனநிலை.

இராமன் கூறியதைக்கேட்ட சுக்கிரீவன், மனம் மிகக் கலங்கி, 'உலகிற்' குயிரெனச்சிறந்த ஒங்குபுகழ்த் தசரதன் புதல்வராய்ப்பிறந்த இவர் தம்மையும் விதிதன் கொடுமைக் காளாக்கிவிடுமாயின் நம்போல்வாரை ஏனோ நலியாது? நமக்குளதாகிய பெருந்துன்ப மின்னதென அறியாராதலால் நம்மை யொருபொருட்படுத்தி நம்மால் தம்துயர் தீர்த்துக் கொள்ளக் கருதிவிட்டனர் இவர்கள். அந்தோ! உதவி நாடி யுற்ற இவரிடம், யானுமொரு பெருங்குறை யுடையேன. அதனைப் பரிகரித்தற் கியலாதவனாய்த் தவிக்கின்றேனென எவ்வாறு கூறுவது? என்று தியங்கி பின்னர், உண்மையைக் கூறுதலால் வருங்குற்றமும், குறையும் இல்லையாதலால், நம் நிலைமையை இவரிடம் உள்ளவா றுரைத்திடுதலே சால் புடைத்தென்று, துணிந்து, இராமனை நோக்கி, இரவிகுல

நாயக! என்னிலைமை இன்னதென நீயறிதல் வேண்டுமென விரும்புகிறேன். ஆதலால் யான் மொழிவதைச் சற்றே கேட்டருள்க. என் முன்னவன் வாலியென்பான் என்னிடத்துத் தீராப்பகைகொண்டு தன்னுடைய முரண்வலித் தடக்கையோச்சி என்னுயிர் கவர்வான் நின்றனன். அவனாற்றலுக்குடைந்து எங்கெங்கும் புகலிடர் தேடியோடியும் பயன்படாதாக இக்குன்றம் சார்ந்தேன். ஒருசாபத்தினால் தடுக்கப்பட்டவனாதலால் நீறுகண்ட சர்ப்பமென அடங்கி இவ்விடத்தே அவன் வாரானாயினன். எனினும் எனக் கவனிடத்துண்டாகிய பேரச்சம் ஒழிந்தபாடில்லே, அஞ்சியஞ்சிச் சாகின்றேனல்லால் உயிர்துறக்க லாற்றேனாயினேன் இந்நிலையனாகிய எனியனேன் நினைச் சரண்புகுகின்றேன். என்னைத் தாங்குதல் நின் கடனாவதொன்றோ பேரறமாகும். ஆதலால் ஐயனே! எனக்குறுதுணையாய் நின்று என் துயரொழித்தருள்வாய்' என்று தனது துயர்நிலையை யுரைத்தனன்.

இராமன் மனநிலை.

உரைக்கவே, 'இவன் நம்மிலும் அதிகமான துன்பத்தி லயர்ந்தவனாயுளன். நாம் கேட்டவற்றிற்கு நேரான விடை தந்திலவெனினும், தன்னாலின்ன தாகியநிலைமைக்கண் உதவி செய்தற்கியலாதென ஒருவாறு தெரிவித்திருக்கிறான். நம்மிலும் இவன்நிலையே வருந்தத்தக்கதாயுள்'தென வுன்னி, மனமிரங்கிச் சுக்கிரீவனை நோக்கி, 'அன்பனே! கவலாதொழி வாயாக. உலகிற் பிறந்தா ரெவருமே துன்பமற்ற வாழ்வினைப் பெற்றாரில்லர். இன்பமும் துன்பமும் இணைவிடா வாதலால், சிலகால மின்பமும், சிலகாலந் துன்பமும் அதுபவித்

துத் தீரவேண்டுமல்லாமல், எக்காலத்தும் ஒருசேரத் துன்பமோ அல்லது இன்பமோ துய்த்தல் கூடாதாகும். துன்பமுற்றவர்க்கல்லால் இன்பமில்லையாதலால், நினக்குளதாம் துன்பந்தானும் இன்பவாழ்வை யுதவுதற்காகிய யுளதேயன்றி, மற்றில்லையெனத் தெளிவாய். அன்பனே! கலங்காதே கொள். நின்னைபுற்ற இன்பமே எனக்குரிய இன்பமாம். நின்னைபுறுந் துன்பத்தை என் துன்பமெனக் கொள்வதே யல்லால்நின துதுயரென வேறுபிரித்துக் கொள்வேனல்லன். இதற்கு முன்னர் நினக்குற்ற இன்பதுன்பங்கள் கழிந்தன வாதலால் அவைநீக்கி, இனிவந்துறுவனவாகிய இன்பங்களை நின்னொடு யானும் பெற்று இன்புறுவன். துன்பமடுத்து வரின் யானதனை முயன்றுதீர்ப்பன். இப்பொழுது துளதாகிய இன்பமோ அல்லது துன்பமோ எதுவேயாயினும் சரி அதனையே எனக்கு முளதாகக்கொள்வேன்' என மொழிந்தான்.

நட்புறுத்ப்பாடு.

அதனைக் கேட்டுநின்ற மாருதியுளத்தே சிறிது உவகை. பூத்தது. அவன் எதிர்நோக்கி நின்ற கருத்து இராமன் வாய்மொழியில் வந்ததாகவில்லை. என் செய்வான்! பலவிதமான எண்ணங்களை மேற்கொண்டான். வாலியினால் துன்பமுறும் நம் தலைவனது இன்பதுன்பங்களைத் தானும் தனதாகக்கொண்டு அநுபவிப்பதாக ஏந்தல் கூறுவதை நோக்கினால் நம்போல வுடனிருந்து வாழ்வது கருதினானென்று கொள்வதோ? அன்றி வேறெவ்வாறு கருதுவது? என்றாராய்ந்து கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது சுக்கிரீவனை நோக்கி இராமன் “உத்தம நண்பனே! யான் மற்றுரை விரிக்க விரும்புவேனல்லன். குணத்தால் மிக்கோரே யெனி

னும் நின்னைப் பகைத்தார் என்னைப் பகைத்தோரே யாவர். குணமிலாக் கொடியரேயாயினும், நினக்குக் கேளாயுற்றவர் எனக்குக்கேளாயுற்றவரே, நின்னுறவின் முறையார் என்னுறவின் முறையாரே யாவர். எனது சுற்றத்தார் இனி நினது சுற்றத்தாரேயன்றி மற்றில்லை. உயர் குணத்தவனே! இன்னும் வேறுரைக்க வேண்டுவதில்லை. முன்பு எந்தைக்குப் புதல்வர் நால்வரேயாயினேம். காடு போதருகையில் குகனொடும் ஐவராயினேம். ஈண்டுப்போந்து உத்தமநின்னொடும் அறுவராயினேம்” என்று உறுதியொடுபட்ட இன் சொற்கள் பல புகன்றான். அவை மாருதி செவியிற் புகுதலும் மெய்ம்மயிர் பொடிப்பநின்று ஸ்ரீராமனது அடியிணைகளில் வீழ்ந்திறைஞ்சினன். அருகிலிருந்த தாரன், நீலன், சம்புமாலி முதலிய வானர வீரர்கள் அதனைக்கண்டு ஆரவாரஞ் செய்தனராய் இராமனைத் துதித்தனர் சிலர் தங்கள் தலைவனாகிய சுக்கிரீவனுக்கிருந்த தவப்பயனை யுயர்த்துக் கூறுவாராயினர் சிலர் அஞ்சனைச்சிறுவன் அறிவின் திறத்தினைவியந்து கொண்டாடுவாராயினர்.

ஆறாவது அத்தியாயம்.

சுக்கிரீவன் விருந்தளிக்க ஒருப்படல்.

இஃதிவர்கள் நிலைமையாக, இராமனது மலர்வாயினின்றும் தோன்றிய சொல்லமுது சுக்கிரீவனுக்குப் புத்துயிரளித்தது. அதுபெற்ற சுக்கிரீவன் மிகப்பணிவொடு இராமனது பெருந்தகைமையை மனத்தாற் பெரிதும் பாராட்டு வானாயிராநின்றனன். அந்நிலையில் ‘நம் குறை முடித்தற் பொருட்டு முன்னர் வாக்களித்தபடியே நம் பெருமான்

கவிக்குல நாயகனாகவும் நட்புக்கொண்டான். இராவணனாகி
யோரால் நமக்குளதாம் இடர்ப்பாடும் இனி இல்லையாகும்.
இராவணன்முதலிய அரக்கர் தொலைவது திண்ணம்' என்று,
மனமுவந்தவராய்த் தங்கள் நன்றியைப் பூமழை பொழி
வித்து விண்ணவர் மண்ணவர்க்குத் தெரிவித்தனர். இவ்
விடத்துப் பூமழை பொழிய இவ்நகையிற் சிற்சில விடங்
களில் உற்பாதம்போல எரிகொள்ளிகள் வீழ்ந்தன. இவ்
கேசனது வெற்றிக் கறிகுறியாய்த் திகழும் நிலந்தோங்கு
முயர்கொடியின்மிசைப் பருந்தமர்ந்து சென்றது. வாலியின்
மனையகத்துள்ளார் யாவர்க்கும் இடமும் வலமுமாக மாறித்
தோள்களும் கண்களும் துடித்தாடின. இஃதிங்ஙனமாக
இராமனடியிணைகளில் வீழ்ந்திறைஞ்சிய அநுமன் அவனை
நோக்கி, 'வீரமாமகள் விரும்பிய தோள்களையுடைய அண்
னலே! நீயும் எந்தலைவனும் நின் தோழனுமாகிய இவனும்
நீவோழியரோ! யாங்கள் பிறவிப்பயன் பெற்றவராயினேம்.
அதனால் எமக்கு இனி யாதொரு குறையும் உளதாவதில்லை.
ஆண்டகையிர்! நீவிர் திருவுளம்பற்றி எம்திருக்கையெய்தி,
அதனைப் புனிதமுறச்செய்து பின்னர் எம்மோடு போந்
துரையாட வல்லீரேல், அதுகொண்டு யாங்கள் இம்மையிற்
பெறவேண்டிய பெரும்பேறு பெற்றவராவேம். நமது
கருத்தென்னையோ? என்று நுணங்கிய கேள்வியனாதலால்
வணங்கிய வாய்மொழியாற் றெரிவித்தனன். அம்மொழி
யைச் செவியேற்ற இரகுவீரன் அவனைநோக்கி, 'அஞ்சனைக்
கொரு சிறுவ! விழுமியதே விளம்பினை! நீ விரும்பியவரே
செய்வோம். யாண்டுச்செல்லவேண்டுமோ அவ்விடத்திற்கு
எம்மை யழைத்துச்செல்லுதி' என்றலும், ஆஞ்சனையன்
அவர் தம்மைப்பணிந்து முற்செல்ல இராமனும் சுச்சிரீவ

னெடு அவனைத் தொடர்ந்து பின் செல்வானாயினன். அப் பொழுது தருமதேவதை தனது மனமார்த்த வாழ்த்தை அவர்க்குரித்தாக வழங்கி அவரைப் பின்பற்றிச் சென்றது முன் சென்றவர், விருந்தினரைச் சேய்மையிற் கண்டு இன் முகங்காட்டி, அதுபற்றி அவர் நண்ணியவழி இன்மொழி பகர்ந்தும், இசைந்தவழி யவரை நன்றாற்றியு மொழுகும் நல்லறமாகிய இல்லறத்துக் குன்றாது நின்றொழுகும் பண்புடையாளரைப்போல கண்ணுக்கினிய பசிய நிறம்பொருந்திய தளிர்கொடு தேந்துளி சிதறி, பூந்துணர்துறுமி, வீசு தென்றலால் தேசுபெறக் கிளைகளை அசைத்தாடித் தன்னை யுற்றார்க்குச் சுவைநனி படைத்த தீங்கனிகளை யுதவும் பழுமரங்கள் நிறையக்கொண்டதாய், வெய்யவன் வெப்பத்தால் வாடி வருந்தியுற்றார்க்கு, இன்னிழல் தந்து இளைப்பாற்றும் சிறப்பினதாய், அருந்தவத்தினர் அடுத்தாறை வாழ்க்கைக்குரியதாய் நின்றோங்கும் ஓர் உயர்நிலைப்பொழிலை யடைந்தனர்.

அடைந்தவர், ஆண்டுச் சுக்கிரீவனானையா லிடப்பட்ட தொரு புஷ்பாதனத்திலமர்ந்து, அவனெடும் இன்னுரையாடி யளவளாவினர். அவ்வாறிருக்கையில் தங்கள் தலைவனது குறிப்பறிந்த வானரவீரரிற் சிலர், விரைவிற்பென்று அவர் தமக்காகிய நல்விருந்தளித்தற்பொருட்டு உயர்வகைக்கனிகளாகிய வாழை, பலா, மா முதலியனவும் பிறவும் எளிதிற் றேடிக்கொணர்ந்து முன் வைத்தனர். அதனைக்கண்ட சுக்கிரீவன், இராகவனை நோக்கி, “அருள்சுரந்தளித்த அண்ணலே! அடியனேன் உய்யும்வண்ணம் என்னுலளிக்கப்படும் விருந்தேற்றுண்டருளல் வேண்டும்” என்றனன். இராமனுமதற்கிசைந்து தன்னிளவலொடும் சென்று பொய்கையில் கீராடித்தாமடியுடைய பின்னர் விருந்துணலாயினன்.

தாரையொற்றனை யேவல்.

இஃதிவர் நிலைமையாக, வாலியின்மனைவியாகிய தாரையென்பாள் தனக்கு அந்நாள் ஒரு முறையேயன்றிப் பன்முறையும் தோளும் கண்ணும் வலமாகத் துடித்தாடுதலையுன்னி யொன்றும் தோன்றாதவளாய் அயர்வாளாயினள். பின்னர்ச்சிறிதுபோழ்து பின்வருமாறுநினைப்பாளாயினள். “நமக்கு ஒருநாளு மில்லாதவாறு இன்றுமட்டும் இவ்வாறு தோள் வலந்துடிக்கவும், கண்வலமாடவும் நேர்ந்தமைக்குக் காரணந்தான் யாதாகவிருக்கும்? மகளிர்க்கெல்லாம் இடந் துடித்தலன்றே நன்மையாமென்பர். அதற்குமாறாக நமக்கு வலந்துடியாநின்றல், ஏதாவது திங்கடுக்கு மென்பதற்காகிய அறிகுறியேபோலும்! அங்ஙனமாயின், அந்தகனும் அஞ்சுதற்குக் காரணமான அருந்திறல்படைத்த நம் கணவனிருக்கையில், நம்மையெவ்வகையான இடர்வந்தடுக்கும்! ஒன்றும் தெரிதற்கில்லையெனினும், நாம்எதற்கும் முன்னெச்சரிக்கையாகவேயிருப்பது நலம்” எனக்கருதித் தன்னகத்துள்ள ஒற்றரிற்றேர்ந்தவனும், அறிவு, அனுபவங்களினால் மிக்கவனுமாகிய, ஓரொற்றனையழைத்து, ‘பிறரறியாவண்ணம் நீயிவ் விடத்தினின்றும் வெளிச்சென்று, சுற்றிலுமுள்ள விடங்களில் யாதேனும் விசேடமுண்டோ வெனத்தெரிந்து வந்து உரைப்பாயாக’ என்று பணித்தனள்.

ஒற்றன் ஒற்றூடல்.

தாரையால் அனுப்பப்பட்ட ஒற்றனும் அடுத்துள்ள நாற்புறமும் யாதொரு விசேடமுங் காணப் பெறாமையால், மேற்போதருகையில் ரிஷியமுகமலைச்சார்புறத்தேவந்தனு

கிணன். அவ்வெல்லையில் வானரவீரர்களது ஆரவாரத்தைச் செவியுற்று, அண்ணாந்துநோக்கினன். நோக்கவே, ஆண்டுச் சில வானரவீரர்கள் தங்கள் குதூகலத்தினால் பலவிதமான விளையாடல்களில் மனஞ் செலுத்திக் கொண்டாட்டத்தில் இருத்தலை யுணர்ந்து 'சண்டிருப்பவர் நம்தலைவனாகிய வாலியின் வலிக்கஞ்சி யோடியொளித்திருக்கும் சுக்கிரீவனைப் பின்பற்றிப் போந்தோராவர். இவர்கட்கு இன்பந்தானும் இதுகாரும் இல்லையாக அச்சமே யுளத்திற் குடிக்கொண்டிருந்தது. இதுகாலே யிவர்கள் அச்சமில்லாதவராய் ஆடிப் பாடிக் களிப்பதற்கு ஆகிய நிலைமையெற்று லெய்தியதோ இதனை யாராய்ந்தறிதல் வேண்டும்' என்று தீர்மானித்த மேலிருப்பவர் தன்னை யறியலுருவண்ணம் மறைந்து சென்றானாகி, இராமன், இலக்குவனோடு, சுக்கிரீவன் உபசரித்தலிக்கும் விருந்துண்ண அமர்ந்திருத்தலைக் கண்டனன்.

கண்டவன் இராம இலக்குமணர்களைச் சிறிதுநேரம் உற்றுநோக்கிப் 'பாழிப்புயமும்சூழிச்சடையும், மரவுரிதாய்கிய மெய்யும், வரிவில்லேந்திய கையும் உடையராகிய இவ் வொரு இக்கவிக்குல நாதனுக்குளதாகிய நட்பின்முறைதான் யாது? இவ்விருவருக்கும் விருந்தளிப்பான் நிற்கின்றனவன் சுக்கிரீவன். அவனையடுத்து அஞ்சனையின் அரும்பெறு புதல்வனாகிய அதுமன் அகத்தடங்கா மகிழ்மீதுரப்பணிவொடு வேண்டுவன உடனின்றிதவுகின்றான். விருந்தினராகிய இவ்விருவரும் தோற்றத்தால் அரசகுமாரர்போலத் தோன்றினும்வேடத்தால் முனிவரொப்பக்காணப்படுகின்றனர். இவ்வீரருக்குக் குரங்குகளொடுவந்த உறவுதானென்னுண்டு? இவ்வீரரது புதிய நட்பினைப்பெற்றதனற்போலும்

இவ்வானரவீரர்கள் அளவுகடந்த ஆனந்தத்தால் ஆரவாரம் செய்வது உம்? வில்லேந்திய கரத்தினராகிய இவரைக்கண்ணுற்ற அஞ்ஞான்றே இவர்கள் உயிர் குலைந்திருக்கவேண்டுமே? அவ்வாறின்றி அளவளாவுவாராகி மிக்க வாஞ்சை யொடும் உரையாடுதலை நோக்குமிடத்து, இதனில் ஏதாகிலுமொரு விசேடமிருந்தே தீரவேண்டும். அதனை எவ்வாற்றானும் அறிந்து செல்வதே தக்கதாகும்” என்றறுதியிட்டு அவருரைகள் தன் செவியிற்றெளிவாகப்படலாவதோர்மறைபுடம் நாடி இன்னும் அணுகியுற்றுக் கவனிப்பானாயினன்.

அதுபொழுது வானரவீரரிற்சிலர், இராம இலக்குமணரது வரலாற்றிலுள்ள ஒவ்வொன்றையும் தத்தமக்குத் தோன்றியவாறே உயர்த்துக்கூறுவாராகித் தங்கள் தங்கள்கருத்தே மேலானதென வாதிட்டுக்கொண்டனர். அதனைச் செவிகளாராக்கேட்ட ஒற்றன், இராம இலக்குமணரது வரலாற்றினை மூவதும் ஒருவாறொழுங்குபடுத்தியுளத்தமைத்துக்கொண்டான்.

இராமன் மனநிலை.

வீர பின்னர், மெய்ப்பன்பினனாகித் தன்னின்னுயிர்த் துணைகூறுக்கு நல்விருந்தளிக்கின்ற சுகரீவன், மாருதியுதவியால், தானொருவனாயிருந்துபசரித்தளித்தனன். அதுகண்டு இராமன் “இல்லறத்துற்றார் விருந்தினரை யேற்று நன்றுற்றுகையில் சதிபதிகளாயிருந்தளிப்பதன்றோ முறைமை. அங்ஙனமின்றி இவன் தானொருவனுமே யிருந்து ஏற்றுபசரிக்கின்றான். மாருதியோ இவனைக்குறித்துச் சொல்லுகையில் “பருவாற்கொருவனாகி என்னொடுமிருப்பதானான்” என்று கூறினான். அறிந்தேன் அறிந்தேன். முன்னெல்லாம் இன்பதுன்

பங்களை. இவனும் இவன் இல்லக்கிழத்தியுமாகவிருந்து அநுபவித்தமையும், இதுபொழுதைக்கு இவன் மனைவி இல்லாமலிருப்பதையும் அறிவினனாகிய அநுமான் 'ஒருவனாகியென் னெடு மிருப்பதானான்' என்றதனால் தெரிவித்துள்ளான் என்று சிந்தித்துக்கொண்டிருக்க, இராமனது சிந்தனை விருந்திற் செல்லாது வேறு செல்லக்கண்ட சுக்கிரீவன், அதன் உண்மையறியாதவனாய் தசரதன் றருதவப்புதல்வ! அடியனேற் கருள் சுரந்தளித்த அண்ணலே! அறியாது பிழை ஏதாகிலும் செய்திருப்பேனாயின் அதனைப்பொறுத்தருள்வாயாக! விருந்துண்ணாது காலந்தாழ்த்தலுடனாகருதியோ?" எனப் பரிந்து வினாவினன்.

சுக்கிரீவன் வினாவியதைக்கேட்ட இராகவன் அவனை நோக்கி 'அன்பனே! நீ பிழையொன்றும் செய்தாயில்லை. பிழை செய்தனையாயின் அதுவன்றே யான் பெறும் பயனாகும்? நண்ப! விருந்தினராயுற்றாரை யுபசரித்தேற்று நன்றுற்றுதல் என்பது சதிபதிகளாகிய இருவருக்கும் கடனாவதொன்றே முறைமையுமாகும். அம்முறையாலன்றி நீ யொருவனே நின்று விருந்தளித்தலையுன்னி அதன்காரணத்தைத்தெரிய விரும்பினேன். நிறை குணத்தவனே! என்னைப்போல நீயும் நின் வாழ்க்கைத்துணையைப் பிரிந்துளாய் கொலோ? என்னிடமதனைக் கூறலாகுமெனில் தெரிவிப்பாயாக! வென்றனன்.

அம்மொழிகேட்டுச் சுக்கிரீவன் சிறிது உளம்மயங்கி னானாக 'நம் தலைவன் தனது நிலையையெடுத்துப் பேசுதற்கு உளமொடுங்கி நிற்கின்றான்போலும். அவன் தன்குறையைச் சொல்ல நேர்வானல்லன், ஆதலால் யாம் விளங்க எடுத்த

துறைத்தலே யமை வுடைத்தாகு' மெனக்கருதி அருகி
லிருந்த மாருதி எழுந்திருகைகூப்பிநின்று “நீதியையுடைய
நேமியாய்! யான் மொழிவதனைச் சற்றே பொறுத்துச்
செவியேற்றருளல் வேண்டும். இவன் தன் வாலாற்றை நீ
யறியச்சொல்லாது வேறியாவரிடமே சென்றுரைப்பேம்.
ஆதலால் என்மொழியை யாதரித்தருள் புரிவாயாக’
வென்று பகர்வானாயினன்.

ஏழாவது அத்தியாயம்.

வாலிவரலாறும் வலிமையும்.

அழிவில்லாத வேதமே யன்ன மலைகள் நான்கு
சூழ்ந்துகிடக்க, அவற்றின் நடுவணமைந் தோங்கியதொரு
மலையின்கண் திரிசூலமுடைய சிவபெருமானது திருவருட்
பேற்றினையுடையானாகிய வாலியென்பா னொருவனுளன்.
அன்னவன் இந்திரனருளிய மைந்து பெரிதுடைய மைந்தன்.
இனிமையும் குளிர்ச்சியும் பொருந்திய சந்திரன் தழைத்தா
லன்ன, வெண்மை நிறமுடையான். தன் பகைவரை யழித்
தற்கு உசாவி வருவதாலும், வேகத்தாலும் பகைவரை
யொருங்கே யழியச் செய்தலினாலும், ஆற்றொணக்கோபத்
தாலும், தன்னையடைந்தார்க்கு அருள்புரிதலாலும், இனிமை
யாலும், குன்ற நிலைமையாலும், பெருமையாலும், காற்று
நெருப்பு, நீர், நிலமென்னும் நாற்பெறும் பூதங்களையும்
முறையே யொப்பான். நாடோறும் எட்டுத்திசைகளினின்று
தியினுமுற்று அட்டமூர்த்தியாகிய சிவபெருமானது திரு
வடிப்போதுகளைச்சிரமலராகச்சூடித்தியானித்துவரும் பெரு
மையுடையான். நாடோறும் எட்டுத்திசைகளி னின்றுதியும்

ஒருவனாற் சென்றுவர வியலுமோ? என ஆசங்கித்தல் கூடும். ஐயனே! அவன் எழுந்து புறப்படுவானேயாயின் அவன் வேகத்திற்குப் பின்னடைந்து நின்றொழிதலையன்றி முந்துறுதற்குக் காற்றினாலுமாவதொரு செயலில்லை. துளக் கிலாமலையேபோல் அளவில்லாத பேராற்றலுடையான். அண்ணலே! அவன் ஆற்றலைக்குறித்து விரித்துரைக்க மற்றெவையும் வேண்டுவதில்லை. முன்னர் அமரரும், அசுரரும் மந்தரமலையமத்தாகவும், வாசுகியைத்தாம்பாகவும் அமைத்துத் திருப்பாற்கடலைக் கடைந்தமுதம் பெறுவான் முயன்றனார். ஆண்டகையே! உலகில் மக்களின் மிக்க ஆற்றல் படைத்தவராவர் அமார்கள். அவரினும் மிக்க ஆற்றல் படைத்தவராவர் அசுரர்கள். ஆக அவ்விருதிறத்தவரும் ஒருசேர நின்று பாற்கடலைக் கடைவான் முயன்ற காலே மந்தரமாகிய மத்து ஒருமுறையேனும் சுழன்றதாகவில்லை. அதுநோக்கி அவர்கள் மனங்கவன்று செய்வ தின்னதென ஓராதவராயிருக்கையில் கரலைக்கடன் கழிக்கவெண்ணி ஆண்டுப்போந்தவாலியினிடம் குறையிரந்துவேண்டினர். அதற்கு அவன் அவ்விருதிறத்தாரையும் நோக்கி, 'நீவிர் ஒருபுற மொதுங்கி யிருப்பீரேயாயின், யான் ஒருவனே யிப்பாற்கடலைக் கடைந்து, உமக்கு அமுதளிப்பன். அன்றேல் நும் மிலொருவனாக விருந்து கடைதற்கிசையே' னென்றானாக, அவர்களும் அதற்கிசைந்தனர். அதன்மேல் கடன் கழித்துக்கொண்டு, பின்னர்தேவாசுரர்களை ஒருபுறமாகவொதுங்கி யிருக்கும்படி செய்து வாசுகியின் தலையொடு வலைத் தன்னிருகரங்களாற் பற்றி அக்கடல்வயிறு கிழியும்படியாக மத்தால் தயிர்கடையும் ஆயர்குலச்சிறுமியரேபோல் அதிவிரைவிற்கடைந்து அவர்க்கு அமுதளித்துதவிய அளவிலாற்ற

லான். அவன் கடல் கடைந்த நாளில் மந்தரந்தாங்கிய
 பேராமையும் முதுகு நெளிந்து பேரிடர்ப்பட்டதை யறியா
 தார் யாவரே? அத்தகைய பேராற்றலொன்றோ அவன்பா
 லுளது? அவனைப்பகைத்துப் போர்செய்ய அடுத்தவர்
 எத்திறத்து வாத்தினரேனும் அவரது வாத்துச் செம்பாகம்
 தானெய்தும் பெருவாத்தினான். அவனது தோள்கட்
 கமைந்ததிண்மையை யென்னென்றுரைப்பேன்? அண்ணலே
 தனதுவலியால் உலகமெல்லாவற்றையும் தன்னடிப்படுத்துத்
 தன்னையே கடவுளென யாவரும் போற்றிவரும்படியாகச்
 செய்த இரணியனதுமார்பைப்பிளந்த நரசிங்கந்தானும் அவ்
 வாலியினது தார்கிடந்ததோள் தகையவல்லதோ? அவனது
 மலையொத்தகன்ற மார்பிற்கமைந்த வன்மையை என்னென்
 பேன்? குருகுபெயர்க்குன்றம் துளைபடுத்த முருகனது
 கூரியவேலையாவினும் வாலியினது மார்பை யூடுருவிச்செல்
 லுமாற்றல்பெற்றதில்லை. தோளிற்கும் மார்பிற்கும் அமைந்த
 திண்மை வன்மையேயன்றி, அவனது வாலினுக்குற்ற வலி
 மையை யென்னென்பது? திக்குவிஜயம் செய்வதற்கெனப்
 போந்த இராவணன் ஒருகால் வாலியினளவுகடந்த ஆற்ற
 லின் நிலையுணராதவனாய், அவ்வாலிபொய்கைக் கரையில்
 காலைப்பொழுதிற் சந்திசெய்துகொண்டிருக்கும் சமயத்திற்
 கண்டுபிடித்துச்சிறைகொள்ள வேண்டுமெவிரும்பிக்கயிறு
 கொண்டனுகினான். அதனையுணர்ந்தவாலி தான் இடம்
 விட்டுப் பெயராமலும், அவனை யேறெடுத்துப் பாராமலு
 மிருந்து, தன்னையவனடுத்த காலையில் தன்வாலினாலிருகப்
 பிணித்துச் சிறைகொண்டனன். அதுமட்டோ? வழக்கத்
 தின்படியே ஏழுகடலும் சென்று மூழ்கியெழுகையில் இரா
 வணனையும் மூழ்கியெழுமாறு செய்தனன் அம்மம்மா!

அவன் விரைந்தெழுந்து ஒவ்வொரு திசையினின்றுதிக்கும் செல்லுகையில் மூச்சு விடுவதற்குமியலாதவனாகி, இரா வணன் பட்ட பாட்டினை யாவரே யெடுத்தியம்ப வல்லார்? அப்பொழுது அவ்விராவணனது உடலினின்றும் பெருகிய இரத்த நீர் சிந்தாத உலகம்தான் ஒன்றிருப்பதாகக் கூறுவது ஏழைமைப்பாலதே யாகும். அம்மட்டோடு அவனை விட்டுவிடாமல் தன்னகங்கொண்டுபுக்கு ஆங்கு அவனைத்தன் மகனாகிய அங்கதனது தொட்டிலின் மேற்றட்டில் ஒரு பூச்சியையொப்பப் பிணித்துவைத்தான். அதனையறிந்த மலரவன் வாலிபாற் சென்றிரந்து வேண்ட அவன்பொருட்டு அவ்விராவணனோடு நட்புக்கொண்டு அவனைச்சிறை நீக்கி விடுவித்தான். அச்செயலிற்குப்பின் இரா வணன் வாலியின் வால் சென்றிருப்பதான இடத்தில்தனது அகங்காரச்செயல் புரிவானல்லனா யொடுங்கினன். எனினும் அவன் வாலியின் உயிர்த்தோழனாகிவிட்டபடியால் இனி வாலியின் வால் ஒழிந்தாலன்றி இராவணனது கோலும் குடையும் அழிவைப் பெறாவென்பது முடிவான உண்மையாகும். அண்ணலே அவன்தன் ஏவலினைஞராய் நின்றுவாழ் வோரும் அவன் தன் உறவின்முறையாருமாகி வாழ்நர் தொகையால் எழுபது வெள்ள வானர வீரராவர். அவ்வீரருக்குரிய வாழ்நாளுலப்புறினும் அவர்க்கு மாணபயம்கிடையாது. ஏனென்றால் வாலியின் கோபத்திற் கஞ்சினவனாத லால்மனத்தையியமில்லாது வாலியினிருப்பிடத்தை நண்ணுதற்கும் பின்வாங்குவானாயினான் யமதருமனும். அதற்குத் தான் காரணம் வினவின் ஐயனே! வாலி கோபிப்பானே யானால், அவ்யமன் தப்புவதற்கு ஓர் அரணுமில்லை, அதனால் அவன் அவ்வாறு நடுங்குவானாயினன்.

காற்று எங்குமுளதாகிச் சலனப்படுவதூஉம் கடலா
னது தன் கரை கடவாமல் அடங்கிநிற்பதூஉம் சூரியசந்திரர்
கள் தாம் தேரின்மீதேறி உலகைச்சுற்றி வலம்வருவதூஉம்
வாலியின்விளியை யஞ்சியேயாமெனில்வேறினியாம் அவன்
ஆற்றலைக்குறித்து விளக்குவதூஉம் வேண்டுமோ? அன்ன
வன்எமக்கு அரசனாயிருந்து அளித்துவர இளவலாகியஇவன்
இளவரசனாயிருந்தனன். அக்காலத்தே தன் வலியொன்றே
யன்றி வாலியின் வலி இவ்வளவினதென்று அறிந்திலனாய்,
மாயாவி என்னும் வாளவுணன் அவனொடும் போர்குறித்து
வந்தான். வந்த அவனொடு வாலியும் போர் நேர்ந்து தாக்
கித் தடக்கையோச்சிக் குத்துவானாயினன். வாலியின் ஆற்ற
லுக்கெதிர் நிற்கமாட்டாதவனாகித் தன்னுயிர் பிழைப்பதே
கருதி, எவ்வுலகத்தும் ஓடிப்பார்த்தும் பயனின்மை யறிந்து
ஒரு பெரும் பிலத்தினுட் புக்கொளித்தனன்.

அவனை விடாது பற்றிச்சென்ற வாலி அங்கவன் பிலத்
தினுட் புக்கமைகண்டு இளவலாகிய இவனை நோக்கி, இளை
யோய்! யான் சென்று இவ்வரக்களைக்கொன்று கடிதின்வரு
வேன். அதுவரையும் நீ சிறிது காவலைச்செய்வாயாக' என
மொழிந்து கோபமாருதவனாய்ப் பிலத்தினுட் புக்கனன்.

புக்கவன் இருதுபதினான்கு ஆகியும் மீண்டானல்லன்.
அம்மாயாவி என்னும் வாளவுணனைக் கொல்வான் முயன்
றிருந்தான்போலும். தன் முன்னவன் நெடுங்காலமாகியும்
மீண்டுவராமையுன்னி இளையோனாகிய இவன் மனங்கவன்று
அருகிலிருந்த எம்மைநோக்கி 'அன்புடையீர்! இந்நாள்
வரையும் என் முன்னோன் மீண்டானில்லை. ஒருகால் மாயா
வியின் வஞ்சனைக்காளாயினன் போலும். அதனால் இப்

பிலத்தினுட்புக்கு அவனை நாடுவன். அவ்வசரன் தன் மாயையால் இன்னல் விளைத்திருப்பானேயாயின் அவனோடு என்னாலியன்ற அளவும் போர்செய்து பழிக்குப்பழி வாங்குவேன். அதுவன்றேல் அவன்கையாலே உயிரிழக்கப்பெற்று முன் சென்ற என் முன்னவனைத் தூக்கத்திற் கண்டு களிப்பேன். ஆதலால் நும்மிடம் விடை பெற்றுக்கொள்கின்றேன்' எனச்சொல்லிப் புறப்படுவானாயின். அதுகண்டு எம்மில் அறனறிந்து மூத்த அறிவுடையோர்' இவனுக்கு ஆறுதல் பலகூறி உளந்தேற்றி 'ஐயனே' நீ மொழிவதுசாலவும் போற்றத்தக்கதே எனினும் யாம் கூறுவது உமொன்றுண்டு, அதனைக்கேட்பாயாக. நின் முன்னவனது ஆற்றலை நீயறியாய்போலும். இம்முவுலகினும் அவனை யெதிர்த்துப் பொர வல்லவர் யாவரேயுளர்? எதிர் நிற்கமாட்டானு உயிர் பிழைப்பது கருதி யோடிய மாயாவினோ எதிர்க்கவல்லான்? நன்று! நன்று! நின் முன்னவன் நினக்குச் சொல்லியது தான் யாது? 'நீ சிறிது போழ்து காவல்செய்தனை யாகியிருத்தி' என்பதன்றோ? அம்மொழியைப் புறக்கணித்துச் செல்லுவது உம் நினக்குப் பொருந்துமோ? நெடுநாளாகியும் மீளாதிருத்தலால், அவன் இறந்துபட்டிருத்தலும் கூடுமென்றன்றோ நீ ஐயுறுநின் நயர்கின்றனை? அவ்வாறாகுமெனின், நின்னையும் அம்மாயாவி வஞ்சித்துக்கொல்ல முயல்வானல்லனோ? அந்நிலைமைக்கு நீவிரிபுநவரும் ஆளாவிராயின் தலைவரையின்றி யாங்கள் எங்ஙனம் எமமுற்று வாழ்தல்கூடும்? இன்னபலவற்றையும் சிந்தித்துப்பார்க்கின், இப்பிலத்தினுள் நீ செல்ல விரும்புவது தக்கதன்றும். அதனாற் செலவொழிப்பாயாக. வாலி ஆணையின்படியே அரசு நின்னதாகின்றமையால் அரசேற் றெம்மைப் புரந்து வருவாயாக.'

என வற்புறுத்திக்கூறினர். அப்பொழுதும் பழுத்தன்று உளம்பரிந்து மறுத்தனன். பின்னர் மதிவலியுடையார் மிகவும் வற்புறுத்தலாகவும், நியாயவாயிலாகவும் அரசேற்றுக் கொள்ளும்படிபுகன்றனர். பின்னர் வேறுவழி யொன்றுமில்லாமையா லெம்மாற் கொடுக்கப்பட்ட அரசபதவியை ஏற்றுக்கொண்டனன்.

அரச பதவி மேற்கொண்டும் அப்பிலத்தின் வெளிப்புறமே சில நாள் தங்கியிருந்தான். அந்நாளும், வாலி' மாயாவி என்னும் இருவரில் ஒருவரும் மீண்டாரல்லர். அந்நூல் எங்கள் வேண்டுகோளுக்கிணங்கிக் கிட்கிந்தை வரச்சம் மதித்தான். சம்மதிக்கவே வாலி இறந்துபட்டானாகக்கருதினேமாதலால், அரக்கன் வெளிப்போந்திடாதிருக்கும் பொருட்டுப்பெரியமலைக்கற்கள்கொண்டு அந்தப்பிலத்துவாரத்தை யடைத்துப் போந்தேம். போந்து இவனானைக்குட்பட்ட குடிகளாகி வாழ்வேமாயினேம்.

எட்டாவது அத்தியாயம்.

வாலி சுக்ரீவன்பால் வைரங்கொண்ட காரணம்.

அக்காலம் மாயாவியின் உயிரென்னும் கள்ளையுண்டு களித்தவாலி தன்பின்னவனும் மற்றையோரும் காத்திருப்பாரெனநினைத்து விரைவிற்போதுகின்றவன் பிலத்துவாரம் கற்கொண்டடைக்கப் பெற்றிருத்தலைக்கண்டான். காணவே கோபம் விஞ்சியது. 'மாயாவியினும் கொடியன் நம் இனையோன். வஞ்சனையாற் கொல்ல விரும்பித் தருணம்பார்த்து அதுசெய்ய முற்பட்டான். நன்று! நன்று! நெடுங்காலம்

போர்புரிந்து நின்றேன். அதனால் இறந்தவனாகக் கருதின வன் மீளவும் ஐயங்கொண்டு மீண்டுவாராவண்ணம்பிலத் துவாரத்தை யடைத்துவிடுவோம் என்றுன்னிச் செய்தான் போலும்' என எண்ணமிட்டு அம்மலைக்கற்களை யப்பாற்படுத்தி, கால்விசைத்தெழுந்து கிட்கின்றதை நோக்கிப்பாய்ந்து வருவானாயினன். அண்ணலே! அவன் வேகத்தை என்னென்பேன். மேருவே முதலாக உள்ள குலமலைகளெல்லாம் தத்தம் நிலைமாறிப்பெயர்ந்தன. சூரிய சந்திரர்கள்கதிமாறித் தவித்தனர்.

அவ்வாறு வந்த ஆறுக்கோபத் தண்ணிலைக் காணப் பெற்றமைக்கு மனமகிழ்ச்சியும், தன்தவற்றினுக்குத்திகிலும் கொண்டவனாய் இவன்விரைந்தெழுந்து அவன் பாதங்களில் வீழ்ந்திறைஞ்சினான். பின்னர்த்தன் முன்னவனை நோக்கி “அருந்திறல்படைத்த அண்ணா! நினது ஆணையை யஞ்சிச் சிறியேன் அரசேற்றளியா நின்றனன். இது நானுத்தகவுடைத்து, எனினும் சிறியேன் பிழைபொறுத்து அரசினை மீளவும் நீ ஏற்று எம்மைப்புரந்தருள்வாய்,” என்று பணிந்திரந்தனன்.

வாலியாற் சக்கிரீவன் அடைந்த துன்பம்.

அவ்வருமையைச்சிறிதும் பாராட்டாது வெஞ்சினம்மனத்தின் முளத் தன் இளையோனெனவும் நினையாமல் வீணிற்பலகுற்றங்கற்பித்துக் கொடுமைகள் கூறினான். அவ்வளவோடும் நில்லாமல் இவனுயிர் கவர்வான் முற்பட்டு இவனைப் பற்றியாங்களெலாம் குடல்கலங்கியுளநடுங்கும்படி, முன்னர்க்கடல் கடைந்த வெங்கரதலங்களா லுடல்கடைந்தனன். இவ்

னுலெந்தனன். அம்மம்ம! நினைத்தலும் கொடிதே காண்! நாக் குழறுகின்றது. மனம்கலங்குகின்றது. உளம்நடுங்குகின்றது. மெய்விபர்க்கின்றது. அண்ணலே! இருபெருமலைகள் ஒன்றோடொன்று மோதுகையிலிடைப்பட்டதொரு குரங்கொத்துத் தவித்துக்கூவுவானாயின். இவனுக்கு அந்நிலையில் உதவுவார் உயிர்கட்கிரங்கும் தனிப்பரம்பொருளையன்றி வேறுயாவரேயாயினர்? வலுத்துப்பருத்த அவனது கைகளினின்றும் சற்றே பிடிவழுவப்பெற்று இவன்எங்கெங்கும் ஓடி உயிர் பிழைக்கநேர்ந்தும் ஒன்றும்பயன்படாதாயிற்று. பின்னர் அப்பரம்பொருளின் திருவருட்பேறு இவனுக்கிருந்தமையால் இவன்இம்மலையடுத்தனன். இம்மலையடுத்தானாக, செம்மலையெங்கதி யடுத்தது. இங்குப்போதா வாலியின் மணம்துணிய வில்லை. எற்றாலெனின்? மதங்க முனிவரது சாபமொன்றுண்மையால் அவன்துணிந்தானில்லை. அன்புடைத்தோன்றால்! அச்சாபத்தின் வரலாற்றினைக் கேட்டருள்க.

துந்துபி வரலாறு.

மயன் மகனும் மலையொத்த தோற்றத்தையுடையவனும், இந்துவைத்தொட நிமிர்ந்தெழு மருப்பிரண்டுடையவனும், துந்துபியென்னும் பெயரினனுமாகிய ஓரவுணன்பண்டொருநாள் திருமாவிடஞ்சென்று 'என்னோடும் போர் புரிவாயாக' என்றனன். திருமால் அவனைக்கறைமிடற் றண்ணல்பாலனுப்ப அவ்வண்ணலும் அவனை 'அமர்கோனிடம் செல்லுதியேல்நலம்' என்றனுப்பினான். அதன்மேல் இந்திரனையடுத்துப்போருக்கழைத்தானாக அமர்கோனும்வாலிபாற்செல்லுதி என்றனன். அம்மொழிகேட்டதுந்துபி வாலியிடம் சென்று போர்செய்யவல்லையேல் என்னோடமர் புரிக' என்ன, வாலி

யும் அதற்குநேர்ந்தான். இருவரும்பெரும் போர்செய்தனர். மிக்க வலியினனாகியவாவி அடங்காச்சினத் தரியேறெப்ப ஆரவாரித்து அவ்வாக்கனதுஇருமருப்புகளையும்பற்றித்திருகி விசையோடுகுத்தி உயிர் வாங்கியதோடமையாது. அவனுட லைச்சுழற்றி விண்ணிலெறிந்தான். அவ்வுடலானது விரிஞ்ச னுடற்று இம்மலைச்சாரலில் தவம்செய்துகொண்டிருந்த மதங் க முனிவரது ஆச்சிரமத்தின் அருகேவிழ்ந்தது வீழ்ந்த தனாற்சிதறிய அரத்தநீரால்ஆச்சிரமம் தூய்மையிழ்ந்தது. அத னைக்கண்டமுனிவர்வெகுண்டு இவ்வடாத செயல்புரிந்தவனா கிலும் மற்றுஅவனைச்சாரந்தவராகிலும் இம்மலையை யடுத்து வருவாராயின் அவரதுசிரம் வெடித்தொழியக்கடவது 'எனச் சபித்தனர். அச்சாபமொன்றில்லையாயின் இவன் புகல் புக லாவதோரிடந்தான் என்கேனும் உளதாகுமோ? வாழியரோ மாதவத்தினர்தாம்! இவையெல்லாம் ஒருபுறம் நிற்க, மற்றொன்றுகேளாய். அருள்மிகுத்த அண்ணலே!இவனுக்குரிய தாரமாகிய உருமை என்பவன் அருமருந்தனையளாய் இவ னுட னுறைவாழ்வினதுவி வருவாளாயினன். அவன் செய்த தீங்கொன்றின்மைதெரிந்தும் பிறனுக்குரியளென்ப துணர்ந் தும் அதனிலும் தன்னிளவலுடைய இல்லக்கிழத்தியென் பதுஅறிந்துவைத்தும்கொடியவனாகிய வாவி அவனைவிரும்பி னான். அம்மட்டோ! இவனைக்கொல்வான் நின்றதூஉமன்றி இவன் மனைவியையும் கவர்ந்தான். நேமியாய் தலைமையே யன்றி மனைவியும்இழந்துஅளவில்லாத்துயருக்குத்தானொரு வனையாகி யுழன்று,நாண்டென்னொடும் வாழ்வதானான்.அது பற்றியே இவன் தானொருவனாயிருந் துனக்கு விருந்தளிக்க நேர்ந்ததூஉம் அன்றிவேறில்லை' என்றனன்.

இராமன் வாலியைக் கோல்வேனெனல்.

பொய்யில்லாதவனாகிய அநுமான் சுக்ரீவனது வர-
லாற்றை முறைமையாற் சொல்லக்கேட்டு நின்ற இராமனது
செந்தாமரை மலரன்னகண்கள் ஆம்பலம்போதென மிக்குச்
சிவந்தன. செவ்விதழ் துடித்தது எனினும் வெண்ணிலாக்-
கற்றையை எயிறுபொழியும் வண்ணம் முறுவலரும்பியது.
உறுவதென்கொலெனத் தேர்கிலராய் அருகிலிருந்தார் யாவ-
ரும் நின்றவா நின்று இராமனையேநோக்குவாராயினர். இரா-
மன் முறுவல்கொண்ட பொருள் அறிகிலம் எனினும் அவன்
திருமுகம்சிறிது முனிவுகொண்ட நிலைமையைத் தெள்ளிதி-
னுணர்த்தியது. பொள்ளென ஆங்கே முகம்வியராது நிதா-
னித்து அகத்தடங்கிய சினத்தையுடைய இராமன் சுக்கிரீ-
வனைநோக்கி 'அறிவுடையோய்! நின்னிலைஇருந்தவாறுநன்று
ஓராற்றானும் உதவுதற்கிலனாகி டுயிர்கவர்வான் நின்றவாலி-
யின்மனவலி யதனினும் நன்று. ஆருயிர் நண்ப! அஞ்சத்
லொழி! உலகமொரு மூன்றும் அவனுக்கு உற்றுதவிசெய்-
யினும் என்கைவாளிக்கு அவன் உயிரை விருந்தாக அளிப்-
பன். இதுமட்டோ? அவன் கவர்ந்த நின் தாரத்தைமீட்டும்
நின்பால்தருவன். அதுவுமன்றி அவனால் துன்புழந்த நின்
க்கு இன்பமுளதாக, அவன் தலைமையும் கொடுப்பன்.
அன்பிற்குகந்தோய்! அவ்வாலியென்பான் உறைவிடங் காட்-
டுதி' என்றனன்.

'ஈரம் நீங்கிய சிற்றவை சொற்றென ளென்ன
ஆரம் வீங்குதோள் தம்பிக்குத் தன்னர சுரிமைப்
பார மீந்தவன் பரிவில னோருவன்தன் தம்பி
தாரம் வவ்வினன் என்றசொல் தரிக்குமா றுளதோ?'

ஒன்பதாவது அத்தியாயம்.

சுகரீவன் ஐயப்பாடு.

இராமன் சினந்து உறுதியோடுரைத்த மாற்றத்தைச் செவியேற்ற சுகரீவன் முதலிய வானாவீரர்களுக்கு மனத்தில் அளவுகடந்த ஆனந்த முண்டாகியது. சக்கிரீவன் மனமிக மகிழ்ந்தனென்றாலும், தன்முன்னவனாகிய வாலியின் வலியைமட்டும் ஐயமறத்தெரிந்துகொண்டிருக்கின்றான். அதனால் இராமன் மொழிகளில் நம்பிக்கைபெற்றானில்லை. இராம இலக்குமணரது தோற்றத்தமைப்பினால் அவர்களைச் சிறந்த வீரர்களாகுமெனத் தெள்ளிதி னுணர்ந்தானெனினும் வாலியைக்கொல்வதற்காகிய ஆற்றல் இவர்பாலிருக்குமோ? இராம தோ? என ஐயுறவுகொண்டான். அதனால் இராமனை நோக்கி 'அருள்மிகுந்த அண்ணலே! எளியனேன் பொருட்டுப் பேருதவிசெய்தருள முற்பட்ட நின்கருணைத்திறத்தை என்னென்பேன்? நின்மொழியினால் எளியனேன் துயரெல்லாம் பாதுவைக்கண்ட பணிபோல் இல்லையாயின. ஐயனே! சற்றே திருவுளம்பாவித்து யாங்கள் ஒருசிறிது யோசனை செய்ய அநுமதிதரல்வேண்டும்' என்று பணிந்துரைக்க, இராமனும் அதற்கிசைந்தான்.

இசையவே விடைபெற்றகன்ற சுகரீவன், தன்னுடைய மந்திரிகளாகிய அநுமான், தாரன், நீலன் முதலிய வானாவீரர்களோடும் ஒருபாற்சென்றிருந்து தன்கருத்தை வெளியிடுவதற்கு வாய்திறந்தான்.

அநுமன் அறிவுரை.

அப்பொழுது அநுமான் அவனை நோக்கி ஐயனே! நீ கருதியது இதுவென்பதை யான் அறிந்தேன், அதாவது

அளவில் பேராற்றல் படைத்த வாலியைக் காலனுக் களிப்ப
தோராற்றல் இவ்விரன்பாலுளதோ என்ற பிரார்த்தனை.
அதனைக் குறித்து உசாவுதற்பொருட்டே ஈண்டு நீ போந்த
தூஉமாகும். 'வினைவலியும் தன்வலியும், மாற்றான் வலியும்
தூணைவலியும் தூக்கிச்செயல்' என்றார் பொருள் தூலுணர்
ந்த பொய்யில்புலவர். அம்முறையே நீ ஆராய்வான்நின்றதூ
உம் நலமே எனினும் அறிவுடையோய்! யான்தெரிந்தவை
யும், கேட்டவையும் ஆகியவற்றை முன்னர்த்தெரிவிக்கின்
றேன். அவைகேட்டுப் பின்னர் நின் கருத்திற்கணங்கு
மதனைச்செய்வாயாக' என்று சொல்வானாயினான்.

உலகில் எத்தனையோ வீரர்கள் தோன்றி யிருக்கிறார்களெனினும், அவர் எல்லோரினும் இவ்விரகுவீரன் சிறந்தோனாதல் தேறினேன். அதாவது இவ்வீரனது கைகால்களில் சங்குசக்கரக் குறிகள் உள. இக்குறி யொன்றுமட்டுமன்று, இவன்பால் ஓராண்மகனுக்கு (அதிலும் உத்தம வீரனுக்கு) அமையவேண்டுவனவாய் இலக்கணங்கள் யாவும் ஒருங்கே யமைந்திருக்கின்றன. இத்தகைய அமைப்பு வேறியாவர்க்கு மில்லையென்பதுறுதி. அதனால் செந்தாமரையன்ன கண்களையுடைய இராமன் அத் திருமாலையன்றிவேறொருவனல்லன். "திறத்துமாமறை யயனொடைம் முகன்பிறர் தேடிப்புறத்தகத்துணர் வரியதன் பொலனடிக் கமலம் உறச்சிவப்ப" இத்தரையிசை யுறுவனோ அத்திருமாலெனின், அவன்தொழில்தான் யாது? உலகத்தை யளித்தருள்வதன்றே? வலியராகி மெலியாரை நலிகின்றனர் அரக்கர் முதலியோர். அதனால் தருமம் பீடிக்கப்படுகின்றது. அத்தருமத்தை முன்னிலைக்குக் கொண்டுவருவதற்கும், அதற்கு

மாறாயெழுகின்ற வறத்தை வீட்டுதற்கும், திருமாலுலகில்
தோன்றியுள்ளனென்பது அறிதி. இதுவே யுண்மை யென்
பதற்கு அறிவினோய்! யான் மொழிவதனைக் கவனமாய்க்
கேட்பாயாக! செருக்குற்று உயிர்களைத்துன்புறுத்திலகிற்
பேரிடர்செய்துவந்த முன்றசுரரையும் அவர்தம்முப்புரத்தோ
டெரிந்து சாம்பராகும் வண்ணம் சினந்தழித்த சிவனது
பேராடகத் தனிவில்லிறுக்கும் வலிமை அம்மாயவனுக்கு
அன்றி மற்றெவர்க்கேயாயினும் உளதாருமோ? அதுவுமன்றி
மற்றொன்றுரைப்பன். முன்னொரு நாள் எந்தையார் என்னை
நோக்கி 'உலகமெலாம் படைத்த நான்முகனை முன்
படைத்தானைத் தரிசித்து அவனுக் கேவல் செய்து
வாழ்தலை மேற்கொள்ளுதி. அதுவேசிறந்த தவமாகும்.' என்
றார். அதற்கு 'அவனை யான் எங்ஙனம் அறிவது' என்றேன்.
எவனொருவனைக் கண்ட அளவில் பின்னையறியாதேயும்
அன்புமீதூரப் பெறுகின்றதோ அன்னவனை அத்திருமாலென
அறிந்துமேவுதி' என்றனர். அவர் வாய்மொழிப்படியும்
இவனை அத்திருமாலென்பதற்கு ஒரெள்ளளவினாலும்தடையி
யில்லை. ஏனெனின், என்யாக்கையின் என்புதோன்றல்.
அவையன்பால் நெக்குருகின. இனியும் உருகுகின்றன.
அரசே! இவற்றாலும் நீ யுளந்தேறினாயல்லையெனின், நின்
மனத்து ஐயுறவகல்வதற்காகிய ஒருபாயம் உளது. அதாவது
இவ்வழியிரா நின்ற ஏழு மராமரங்களி லொன்றை இவ்வீர
னதுவெஞ்சரம்துளைபடுத்துச் செல்லுமாற்றல் பெற்றதேயா
யின் வாஸியின் மார்பைப்பிளக்கும் ஆற்றல் இவன் கைவாளிக்
குளதெனத் தெற்றெனத்தெரியலாம். அது கண்டுகொள்'
என்றான்.

ஆராய்ந்தளந்த அநுமான் அறிவுரையால் மனமிக மகிழ்ந்து அவனது கூரிய மதியை வியந்து, நன்று நன் றென்று நனிபாராட்டி மலைகளும் நாணும்படி ஒங்கிய அவ னது பெரும் புயங்களை இறுகப் புல்லினான். பின்னர் இரா மனைக் குறுகி ‘அண்ணலே! எம்மொடுபோந்து இவ்வழியி லுளதாகிய ஏழு மராமாங்களி லொன்றை நின் கைவாளி யுடுருவிச்செல்லுமாறு விடுத்து அருள் புரிவாயேல், அது பொழுதே எளியனேன் மனச்சஞ்சலமும் ஒழிவதாகும். ஐயனே! நினது பேராற்றலைச்சோதிக்கும் விருப்புடையே னல்லன். என் முன்னவனை யஞ்சி யுயிர்குலைந்திருக்கும் எனக்கு மராமாங்களை ஊடுருவிச்செல்லும் நின்னம்பானது புத்துயிரளிப்பதாகும். அதனால் அன்புடைத் தோன்றால்! அருள்புரிதியோ?’ என்றிறைஞ்சினன்.

ஒற்றன் கருதியது.

இவையெல்லாம் மறைவிடத்திருந்து ஒற்றிக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தவன் “ஓகோ! இவர்துணை பெற்றுவந்து இவ் வானை வீரர்கள் களித்தமைக்குக் காரணம் இப்பொழுது அறிந்தேன். இவ்வீரமால் தமக்கு உற்ற துயர் நீக்கிக் கொள்ள விழைகின்றனர். இவர் கருத்திற்கேற்ப இராம னும் நம் தலைவனாகிய வாலியைக் கொல்வதாக உறுதிமொழி கூறிவிட்டான். இவை யெல்லாம் அறிவின்மிக்க அநுமான லாகியவையேயாம். ‘தக்கா ரினத்தனய்த் தானொழுக வல் லானைச், செற்றார் செயக்கிடந்த தில்’ என்ப. நம் தலைவனாகிய வாலியோ இதுகாறும் யாவராலும் வெல்லப்படாத மகோந் நத நிலைமையில் இருந்தனன், இருக்கின்றான். அவனுக்கும் ஓரழிவுகாலம் கிட்டியதுபோலும்?. அரக்கராலும், அமா

ராலும், அவரின்மிக்க மூவராலும் நம் தலைவன்வலி தொலைக்க வியலுமோ? கேவலம் இவர்கள் சாதாரண அரசகுமாரரே யாவர். எனினும் இவரைப் பார்க்கும் அளவில் மூவரின் மிக்க பேராற்றல் படைத்தவரொப்ப விளங்குகின்றனர். இவ்வளவோடு நாம் சென்றுவிடுதல் கூடாது. இவர்கட்கு நம் தலைவனை யெதிர்ப்பதற்குரிய ஆற்றலுளதெனக் கொள்வதற்கும் ஓராதாரம் வேண்டுமன்றே! ஆ! ஆ! நன்று! இராமன் மொழியில் நம்பிக்கை பிறவாமைபால், அவன் பொற்றோள் வலிநிலை சோதனைபுரிவான் நசையுடையனாகி, மராமாங்குரி லொன்றை வானிவிடுத்துத் துளைபடுக்குமாறு வேண்டுகின்றனன் இச்சக்கிரீவன். இவன் உளந்தேறுமாறு அம்பெய்து இராமன் காட்டுவானேல் அதுவே நமக்கும் சிறந்த ஓராதாரமாகும். அதன்மேல் இங்குக் கண்டவற்றையும், நம் கருத்தையும் நம்தலைவியிடம் வெளியிடலாகும்” என்றுன்னி அமைதியாயிருந்தனன்.

இராமன் மராமாங்கு துளைத்தல்.

மறுவிலாகுகிய சக்கிரீவன் முன்னிய முயற்சியை யுன்னி முறுவல் செய்தவனாய், இராமன் தன் வலித்தடந்தோள்களாற் சிலையை நாணெற்றி அறிவினால் அளப்பரியவையாயிராநின்ற மராமாங்குகளைச் சென்றணைந்தான், சென்று கடல்குழந்த உலகைத் தாங்கிய அரும்பெருங்கிரிகள் ஏழும் ஒருவழி நின்றனவோ என்னலாந்தகுதியினவும், ஊழி பேரினும் பேர்விலாதனவும், எந்நாளும் ஓடிச்செல்லும் அருக்கனது தேர்ப்பரிகட்கு நிறைந்த நிழல் திசைதோறும் பரப்பிய வான்களைகளுடையனவும், தீதரும் பெருஞ்சாகைகள் தழைக்கின்ற செயலால் வேதங்களை யொத்த பெரு

மையை யுடையனவும், மேருமலையினும் மிக்க பழமை வாய்ந்தனவும், இந்திரன் மைந்தனாகிய வாலிக்கும், இரவிசதனாகிய சுக்கிரீவனுக்கும் அமைந்த உள்ளத்தை யொப்ப ஒன்றி னொன்று உள்வயிர்ப்புடையனவும், ஒன்றினுக் கொன்றி னிடை நெடிது யோசனை யுடையனவுமாகிய மராமாங்களை நோக்கி நின்றனன். அமலன் பின்னர் தூயவர்களை தூரப் பதோர் ஆதாம் தோன்றச் செயவானமும் திசைகளும் செவிநெத் தேவர்க்கு ஏய்விலாததோர் பயம்வரச் சிலையை நானெறிந்தான். நானெறிந்து மொய்கொள் வார் சிலை நாணினை முறையுற வாங்கி வெய்ய வாளியை யாளுடை வில் லியும் விட்டான். அந்த அம்பானது மராமரமொன்றே யன்றி ஏழினையும் ஊடுருவிச் சென்றது. இராமன் ஒரு மரந்துளையுற அம்பு தொடுக்குமாறு வேண்டிக்கொள்ளப் பட்டானெனினும், சுக்கிரீவன்பால் அதை அன்புடைய பெருவள்ளலாகையால் தன்னன்பினுறுதியை ஏழு மடங் காக்கிக் காட்டினன். அதாவது ஏழுமடங்கெழுந்த ஆதரத் தினால் ஏழு மராமாங்களும் துறைய அம்பு ஊடுருவிச் செல்லுமாறு விடுத்தான். இன்னும் சற்று நயம்பட வுரைய பின் சுக்கிரீவனுக்கு ஏழுமையிலும் தன்னுற்றலைக் குறித்து ஐயுறவுண்டாதல் கூடாது என்னுங் கருத்தான் ஏழு மராமா மும் துளையுறச் செய்தானெனலாம்.

அம்பின் பெருமை.

121198

அம்பானது விசைத்தெழுந்து ஏழுமரங்களையும் கடி திற்றுளையுறச் செய்தமை கண்டு, ஏழுகன்னியரும், ஏழு முனிபுங்கவரும், ஏழு குலமலைகளும், ஏழு உலகங்களும், ஏழு வேலையும் கலக்கமுற்றன, எதனாலெனின், இவ்வம்பா

னது ஏழு என்ற எண்ணுள்ள பொருள் யாவையும் ஒருங் கழிக்கவேண்டுமென வருவதுபோலும் எனக் கருதினமையா லென்க. ஏழு என்னும் எண்ணும் நம்மையும் இவ்வம்பா னது தாக்குமே என எண்ணமிட்டதெனின் வேறினியாது கூறவேண்டும். அன்னதாயினும் அறத்தினுக்கு ஆருயிர்த் துணைவனா மிராகவனால் விடப்பட்டதாதலின், அம்பானது மறத்தோடு பொருந்திய கொடுமை செய்யாதென அவை தேறின. மரந்துபோபடுத்த கூரிய பகழியோ மீட்டும் இராகவனது வெந்நிடாத ஆவம் புக்கது.

வானரர் மகிழ்ச்சி.

ஓரம்பினா லெழுமரங்களையும் துளையுறச்செய்த இராமன் ஆற்றலை வியந்து, அவன் அடியிணைப்போதுகளில் வீழ்ந் திறைஞ்சி, ‘உலகிற்குயிராய் அறத்திற்காருயிராய் நின்றருள் புரியும் நினது பெருமை யறியாமல் சோதிப்பான் முற்பட்ட எனதொரு பிழை பொறுத்தருளல் வேண்டும். நாயினும் கடைப்பட்ட அடியனேன் உய்ய வந்தருளினே. நின்னருள் பெற்ற எனக்கு உலகிலரியதொரு பொருள் இல்லை. அன்னை யொத்த அன்பினாய்! எழுமை எழு பிறப்பும் நின்னடியார்க் கடியனாய் நின்று குற்றேவல் புரிவதையன்றி வேறெவ்வகை யால் நினக்குக் கைமாறு செய்யவல்லேன்?’ என்று நயவுரை கூறினான். சந்தோஷ மிக்க உள்ளத்தராய் இவ்வரும் பெருஞ் செயல் செய்த இராமனை வியந்து பலவாறு கொண் டாடித் துதித்து வாழ்த்திக் குதுகலித்து,

“ஆடினார் பாடினார் அங்குமிங் குங்கலந்
தோடினார் உவகையின் நறவையுண் டுணர்கிலார்
நேடினும் வாலிகா லனையென நெடிதுநாள்
வாடினார் தோளொலாம் வளரமற் றவொலாம்.”

இவர்கள் அதன்பின் போதருகையில் துந்துபியின் எற்புச்சட்டத்தை கண்ணுற்றனர். இதனைக்கண்ட இராமன்,

“தென்புலக் கிழவனார் மகிடமோ திசையின்வாழ்
வன்புலக் கரிமடிந் ததுகொலோ மகரமீன்
என்புலப் புறஉலர்ந் ததுகொலோ இதுவென
அன்புலப் பரியநீ யுரைசெயாய்.”

என அநுமானை நோக்கி வினாவினன். அநுமானும் ‘அண்ணலே! வாலியினாலிறந்த துந்துபியின் எற்புச்சட்டமிது. இவ்வெற்புச்சட்டம் முன்னர் வாலியாலெறியப்பட்டு விரிஞ்சநாடுற்று மீண்டது. இவன் வரலாற்றை முன்னரே கூறியுளேன்’ என்றனன்.

எனலும் இராமன் தன் இளவலை நோக்கி இளையோய்! நின்னுடைய பெருவலியும் இவர்கட்குத் தெரிவது நன்று. ஒட்டினை யொதுக்குதல்போல் இதனை அப்பாற்படுத்துக’ என்றலும், இலக்குவன் கழலணிந்த வலதுகால் விரலினால் உந்தினான். உந்தவே அவ்வெற்புச்சட்டம் மீட்டும் விரிஞ்சனாடுற்று மீண்டது. அதுகண்ட வானர வீரரும், மாருதியும், தலைவனும் பேரானந்தக்கடலில் முழுகினர். வியப்பதன்றி மற்றென் செய்வதெனத் தேர்ந்திலர். ஆரவாரித்தனர் அசனியஞ்சறும்படியாக வானரவீரர்கள். பின்னர்க் கவிக்கு நாயகன் இராம இலக்குமணர்களோடு சோலைவாய்ச் சென்றிருந்தான்.

பத்தாவது அத்தியாயம்.

சுக்கிரீவன் இராமனிடம் சீதையிட்ட அணிகளை ஈதல்.

அவ்வெல்லையில் தன் கருத்திற்கோன்றியதொரு விஷயத்தை வெளியிட விரும்பினன். இராமனும் அதற்கிசைய, 'சின்னாட்களுக்கு முன்னர் யாமிவ்வழியாயிருந்தோமாக, இராவணன் தனது தேரோடு மேல்நோக்கிச் சென்றான். அவன் தேரினின்றும் ஒரு பெண்ணின் அரற்றுக்குரல் கேட்டது. அங்கனம் அரற்றிய பெண் நின்தேவியே போலுமெனக் கருதுகின்றான். சேனெடுந்தூரத்து விமானம் சென்றமையால் யாங்கள் அவள் உருவை நன்கு காணமுடியவில்லை. விமானத்தால் அது இராவணனுடையதென அறிந்தோம். மேல்நோக்கி யாங்கள் திகைத்திருக்கையில், மழை பொருகண்ணினை வாரியோடு தன் இழைபொதிந் திட்டனர். யாங்களேற்றனம். ஏற்றதுமட்டு மன்றி அவ்வணிகளைச் சேமமுற வைத்திருக்கின்றேம். அவற்றை நின்வயிற்றருகின்றேம். கண்டு மெய்மை தேறுதி' என்று மொழிந்து சென்று தன் குகையில் வைத்திருந்த அவ்வணிகலன்களைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தான். அவற்றைத் தெரிவுற நோக்கின் இராமன், நோக்கிய பொழுதில்:—

‘விட்டபே ருணர்வினை விளித்த வென்கெனே
அட்டன உயிரையவ் வணிக ளென்கெனே
கொட்டின சாந்தெனக் குளிர்ந்த வென்கெனே
சட்டன என்கெனே யாது சொல்லுகேன்’

அவ்வணிகளைக் கண்டமையால் நெடும்பொழுது உணர்வினோடு உயிர்ப்பு நீங்கிய தடம்பெரும் கண்ணைத்தாங்கிச் சுக்கிரீவன் ‘கலைகள்வல்ல காட்சியினாய் மலரவனுலகத்தை

யும் அதனைக்கடந்து அப்பாற்பட்ட உலகங்களையும் ஒரு சிறிதும் விடாமல் தேடி நினது தேவியை நினக்கு உதவக்கடமைப்பட்டவனாக அடியேனிருக்கையில் நீ இவ்வாறு துயருழப்பதுதகுமோ? திருமகளனைய அத்தெய்வக்கற்பினுள் வெருவரச்செய்த வெய்யவனாகிய இராவணனது ஈரைந்து தலையும் இருபது கரமும் நின்னாலேவப்பபிம் ஒரு கணைக்காற்றுமோ? ஆற்றா என்னும் உண்மைக்குக்கரியாக அழியாது நின்னுயரும் மராமரங்களே சாலும். அய்யனே! இத்துணையுமென்? ஈண்டிருத்தி நீ. அவ்வரசுக்கன் தலையைத் திருகித்தண்டித்து நின்தேவியை நீ கண்டின்புறும் வகையான்கொணர்வன். என் பணிவிடையின் திறனை இதனால் நீ யறிவாய்.”

‘என்னுடைச் சிறுகுறை முடித்த லீண்டொரீஇப்
பின்னுடைத் தாயினு மாகப் பேதறும்
மின்னிடைச் சனகியை மீட்டு மீமொல்
பொன்னுடைச் சிலையினாய் விரைந்து போய்’

என்றான். அம்மொழிகளாலே ஒருவகையான் உணர்வடைந்து, இராமன் சுக்கிரீவனை நோக்கி, ‘அரக்கனாற் சிறை கொள்ளப்பட்டு நிரக்கதியினளாய் வரிசிலைதாங்கிய மன்னன் வரும் வரும் என்றுன்னி, இமைப்பொழுதும் அயராது என் வரவினை அவள் எதிர் நோக்கியிருக்க, நானெனெஞ் சிலைசுமந்துழல நாணிலேன் யான்,

‘தானெனெங் கிரியொடும் தடங்கள் தம்மொடும்
புனெடும் புலம்பியிப் பொழுது போக்கினேன்’

என் குலத்தரசர்கள் கருங்கடல் தொட்டனர். கங்கைத் தந்தனர். மானெனெ மறப்புலியும் ஒரு துறையில் நீருண்ண

வைத்தனர். இந்திரனுக்கடுத்த பெருங்குறையைத் தீர்ப்
பான் வேண்டி, அடல்வலி யமனாலும் வெல்லுதற்கரிய சம்
பரன் என்னும் அவுண்ணைத் தேய்த்து, கற்பகக்காவின் நீழ
லில் வீற்றிருக்குமாசினை அவ்வந்திரனுக்குதவி, அழியாப்
பெரும்புகழ் படைத்தனன் எந்தை. மற்றவனின் வந்துதித்த
யான் கொடிய துன்பத்தையும் பெரும் பழியையும் தாங்கி,
அவற்றை மாற்றுதற்கியலாதவனாயினான். எந்தையாரது
மெய்மை வியுமானால் பழி வருமென்றுன்னி அரசு துறந்து
கான் புகுந்தேன். போந்து கரும்பழிசொல்லியைப் பகை
ஞன் கைக்கொள்ள அவனை யொறுத்தற்கில்லாது கொடும்
பழி சூடினான்' என்று இன்னன கூறித் துயருழந்து மூர்ச்
சையுற்றான். அதுகண்ட சுக்கிரீவன் இராமனுக்குத் தக்க
தேறுதல்களையன்றி நல்ல உபசரணைகளையும் செய்து ஒரு
வாறு மனக்கலக்கம் தீர்த்தான். அதன்மேல் இராமன்
அவனை நோக்கி மனம் பரிந்து,

“ஐயநீ ஆற்றலின் ஆற்றி னேனவ(து)

உய்வனே? எனக்கிதின் உறுதி வேறுண்டோ

வையகத் திப்பழி தீர மாய்வது

செய்வல்லின் குறைமுடித் தன்றிச் செய்கலேன்” என்றான்.

அநுமன் முதற்கண் வாலியைக் கொல்லவேண்டுமெனல்.

எனலும், அதுமான் எழுந் தடிபணிந்து, ‘ஐயனே!
அடியினேன் கூறுவதொன்றுண்டு. அதனைக் கேட்டருள்வா
யாக. தேவியாகிய சீதாபிராட்டியைக் கவர்ந்து சென்ற
வன் அரக்கர் குலாதிபனாகிய இராவணன் என்பதையறிகின்
றோம். அவ்வரக்கருறைவிடம் வானதோ? மண்ணதோ?
வெற்பதோ? அன்றி நாகர்தம் இருக்கையேயோ? அவ்வரக்

கரோவெனில், எவ்வுலகங்களிலும் இமைப்பிலெய்துவார். ஒரு வ்ணையறிபாமல் வந்தடுக்கும் வெவ்வினையொப்ப வந்தடுப்பார். இன்னல் பல கொடுப்பார். அவ்வினைதான் முற்றிய பின் அகல்வதேபோல் பிறரறிபாது மீள்வர். அத்தன்மைய ராகிய அவருறைவிடம் எதுவெனக் கருதுவது? திருமக ள்ணைய தேவியார் உறைவிடம் இதுவென முதற்கண் யாம் தெரிந்துகொள்ளுதற்கு உலகம் யாவையும் ஒருமுறையே பரந்து சென்றுணரவேண்டும். பெரிது பெரிது புவனம் பெரிது. அவ்வுலகத்திலுள்ள ஒவ்வொரிடமும் வரிசைப் படத் தேடிவருதற்குக் காலம்பற்றாதாகும். பற்றினும் அவ் வாறு தேடிவருதல் அருமைபாய்விடும். வானரசேனையோ தொகையால் எழுபது வெள்ளமாகும். அவைகள் பரந்து செல்ல முற்படுமெயனின் ஊழியிற் கடலென உலகம் போர்த்துவிடும் ஆற்றல் படைத்தவை. அச்சேனை வீரர் களோ வாலியின் ஆணைவழி நின்றொழுதுவார். வாலியோ இராவணனுக்கு உயிர்த்தோழன். இராவணனோ நமக்கு என்றுந் தீரா இன்னலுக்குக் காரணமாகிய பகைஞன். இரா வணன்பால் இகலுடைய நமக்கு அவன் உயிர்த் தோழனாகிய வாலியினுணைவழி நின்றொழுகும் வானரவீரர் துணைபுரிவா ரெனக் கருதுதற்கியலாது. ஆதலால், வென்றியாய்! யான் கூறுவது யாதெனின், கொடுத்தொழில் வாலியை முதற் கொன்று, இச்சக்கிரீவனுக்கு அரசுகொடுத்துக் கோமகனுக்கி ரெடும்படை கூட்டினுலன்றி அடும்பகை யரக்கார்தம் இருக்கை யீதென யாம் அறியமுடியாதென்பதே. இம்முறையதுசரித் தலே தக்கதென நினைந்தனன். நீதியாய்! இசையுமெனிற் கொள்க” என்றனன்.

அதுமானது ஆழ்ந்த அறிவின் ஆராய்ச்சியைப் பெரிதும் நன்றெனக்கண்டு அதனை ஒப்புக்கொண்டு 'நாம் வாலியைக் கொல்லுவதற்குப் போதுவோம்' என்றனன். எனவே யாவரும் மனங்களித்தவராய் ஆரவாரத்துடன் எழுந்து புறப்படுவாராயினர். இது நிற்க,

தாரைக்கு ஒற்றன் செய்திகூறல்.

மராமாங்கள் ஏழும் இராமனது ஓரம்பால் துளைபட்டமையும், இலக்குவனது கால்விரலுர்தியதனால் துந்துபியின் எற்புச்சட்டம் மீட்டும் விரிஞ்சனாடுற்று வீழ்ந்தமையும், அதுமான் விநயமொழியும், இராமன் உறுதிமொழியும் கண்டு நின்ற ஒற்றன் 'இவர்பால் நம் தலைவனை யெதிர்ப்பதற்குரிய ஆற்றல் மிக்குளது. இனி இவ்விடத்துக் காலந்தாழ்த்த வின்றிச் சென்று நம் தலைவியிடம் இங்கு நிகழ்ந்தவற்றைத் தெரியச்சொல்ல வேண்டியதே' என்றுன்னிக் கடிதிற்சென்று தாரையிடம் நடந்தவையெல்லாம் எடுத்துரைத்து 'நாளையே நம் தலைவனோடு, இராமன் துணையிருப்பதனால் போருக்கென வருவான் இளவலாகிய சுக்கிரீவன்' என்பதும் தெரிவித்தான். தாரையோ அம்மொழிகளால் மனங்கலங்கினள். என்றாலும் தன் கணவனாகிய வாலியிடம் அவ்வரலாற்றை உடன் தெரிவித்தாளல்லள். இளையான் போருக் கழைப்பானேயாயின் அதுகாலை நாம் நிகழ்ந்தவை கூறிக் கணவனைத் திருத்திக் கொள்ளலாமென்று நினைந்து வாளாவிருந்தனள். பேதை என் செய்வாள்! கணவனோ வெகு கோபி. மாறுபட நின்றனன் விதியென்னும் ஒரு பாவி.

வாலியைப் போருக்கழைத்தல்.

இராமனோடு சுக்கிரீவனாதியோர் புறப்பட்டுப் பல மலைகளும், காடுகளும், நதிகளும் கடந்து வாலிவாழ் பொருப்பிடம்

வந்தணுகினர். அணுகியபின் இராமன் சுக்கிரீவனை நோக்கி 'அன்பனே! நீ வாலியை வலியஅழைத்துப் போர்புரிவாயாக. அதுகாலை என் வில்லிற்றொடுக்கும் அம்பினால் அவன் உயிரை வாங்கிவிடுகிறேன்' என்றான். அதற்கிணங்கினான் கவிக்குல நாதன். உளமகிழ்ந்தவனாய்த் துணைபெற்றமைபால் அஞ்சுத லொழித்தவனாய் முன்னவனுயிர்க்கிறுதிமட்டுமன்றி, உறுதியும் பயக்கலா மென்னும் தீர்மானமுள்ளவனாய் மிக்க ஆரவாரம் செய்து, தோளொடு தோள் தட்டி 'அகங்காரமிக்கவனே! வால்படைத்த வலிபடைத்த வாலியே? இதுகாறும் நின்னைச் செறும் உள்ளத்தனல்லனாகையால் ஒதுங்கி நின்றேன். இப்பொழுது நீ போர்செய்ய வருவையேல் நின்னுயிரை யமன் வசம் ஒப்படைத்துவிடுவேன்' என்றுரக்கக் கூவினான். அம்மொழிகள் அமளிமேலொரு பாற்கடல் கிடந்ததேயனைய பான்மையனாகிய வாலியின் செவித்துளைகளிற் சென்று புக்கன.

வாலி போர்க்கேழுதல்.

அவ்வோசையொடுபட்ட மொழிகளால் இளவல் உருத்தனனாய்ப் பொரவெதிர் நிலையினன்போலும் என மனத்தில் எண்ணினான். மலைமுழையில் உறக்கங்கொண்டிருக்கும் வாளரி யொன்று மாற்பெருங் கடகரியின் முழக்கத்தைச் செவித் தலத்தேற்பின் எந்நிலையதாகுமோ, அந்நிலையனாயினான். அதாவது, மிக்க பேருவகையுடன் இளவல் உயிர்குடிக்கவேண்டு மென்று உடன் எழுந்தனன். எழுந்ததொன்றோ! தன்னிளவலின் அறியாமை உன்னி வெகுளியொடு பொருந்திய நகை தோன்றச்சூரித்து உலகெலாம் உடல்நடுங்கியுயிர்குலையும் வண்ணம் உரத்துக்கூவி 'வந்தனன், வந்தனன்' என்றான். அவ்வா

சகம் கீழ்த்திசை முதலாவுள்ள திசையெட்டுங்கேட்டன. வந்தனன் என்றுசொல்லி அவன் எழுந்த காலையில் அவன் நிலைமை விரித்துரைக்கப்போதுமோ? சுருங்கக்கூறுமிடத்து,

‘ஞாலமும் நாற்றிசைப் புனலும் நாகரும்
மூலமு முற்றிட முடிவிற நீக்குமக்
காலமு மொத்தனன் கடலிற் றுன்கடை
ஆலமு மொத்தனன் எவரும் அஞ்சவே’ எனலாம்.

பதினோராவது அத்தியாயம்.

வாலியைத் தாரை தடுத்தல்.

அவ்வாறு கோபித்தெழுந்த வாலியை அவன் மனைவியும், அமிழ்திற்றோன்றிய வேய்புரைதோளியுமாகிய தாரை யென்பாள் முன்னர்த்தானொற்றனால் அறிந்த செய்தியை முழுவதா உம் தெரியச்சொல்ல விரும்புகிலளாய் இடைபுகுந்து ‘ஆருயிர்த்தலைவ! அஞ்சலென்றருள்க! ஏழையேன் மொழி செவி ஏற்றருள்புரிக! இதற்குமுன்னெலாம் நின்னொடுபோரெதிர்த்து நிற்ககில்லாது உயிர்குலைந்து, துயருழந்து, உளமுளைந்து, ஓடியொளிந்து வாடிவருந்தும் வாழ்வினனாகிய சுக்கிரீவன் இன்று போருக்கழைப்பானெயெனின் அது சிந்திக்கத்தக்க தன்றோ? இன்றும் அவன் தோற்றோடுதலொருதலையாய உண்மையே யெனினும், அஞ்சி அகன்ற அவன் அபித்துவந்து ஆண்மை கூறி அமர்செயற்கழைப்பது கருதின் துணைவலி பெற்றமை யாற் கொண்ட செருக்கையன்றி மற்றும் வேறுண்டோ? அத்துணைதானும் நற்பெருந்துணையன்றேல் நின்வலி முற்று முணர்ந்தவனுக்குப் போரெதிர்வோமென்னும் துணிபுண்டா குமோ? அன்பிற்குகந்த அரைசே! நன்னெடுந்துணையுடைமை

யால் பொரவெதிர்த்துற்ற அவனோடும் இதுகாலை போர்செய்தலைத் தவிர்தலால், ஏழையேனுக்குத் தவப்பல உறுதிகளுள் வாம்.' என்று மொழிந்துதடுத்தனள்.

வாலி தன் பேருமைகூறல்.

அதற்கு மறுமொழியாக அன்புகனிந்த உளத்தோடு அவனோடுக்கி 'பேதாய்! 'பெண்ணறிவென்பது பெரும் பேதைமைத்தே' யென்பதொருவாய்மொழியேயெனநன்கு புலப்படுத்தினே. என்னோடு உடனுறை வாழ்வினையுடையளாகிய நீயும் என் வலியை அயிர்த்தனை. அது நிற்பிழையன்று. நிற்பெண்மைக்குளதாய இயல்பினாலயிற்றன்றி மற்றில்லை. மூன்றென அமைந்த பேருலகில் வாழ்வுயிர்த்தொகையாவும் ஒருசேர என்னை யெதிர்த்தாலும், அவை முறிபட்டோடுமேயன்றி எனக்கவைதாம்எவ்வகையால்துன்புறுத்தக்கூடும்? மந்தர நெடுவரை மத்தாகவும், வாசுகி கடைகயிருகவும்கொண்டு இந்திரர் முதலிய அமரரும் ஏனையோராகிய அரக்கரும்பெயர்வுறவலிக்கவும் மிடுக்கிலாராயயர்வுற,யானொருவனன்றே தயிர்கடையுமாகடைந்து அவர்க் கமுதம் அளித்துப்போந்தேன். என்கையால் மாண்டொழிந்த அடற்றகையவுணர் ஏனைப்பல ரென்றறியாயோ? அமரரை அருந்துயர்க்காளாக்கிய இராவணன் என்வாலிற்கட்டுண்டு பட்டபாட்டினை நீ கண்டிலையோ? என்வலியறியாப்பேதையரையன்றி அறிந்தார் யாவரே எதிர்குவார்? பொரவெதிர்த்த பேதையர் எனைப்பலவாகிய தவமும், வரமும், உரனுமுடையாரேயாயினும் என்னுண்டாம்? அவர்தவமும், வரமும், உரனும் ஒருபாதி எனக்குரியவன்றோ? தவத்தையேயன்றி வரமும், உரமும் ஒருபாதியிழந்துகொடுபவர் எவ்வகையால் என்னைவெல்ல வல்லுநராவார்என்பதனை

நீயேபுகல்வாய்? என்பெயர் தன் செவிப்பட்ட அளவில் கூற்று வனே உயிர்குலைந்தொடுங்குகின்றனெனின், வேறியாவரே சுகக் கிரீவனுக்குத்துணைநின்றுதவ வருவர்? ஆதலால் பெண்ணே! கவலாதேகொள். முன்னர் அக்கடலைக்கடைந்து அமுதுகண்ட வாறு என்னைப்போருக்கழைத்தவன் உயிரைக்கடைந்து உயிர் காண விரும்புகிறேன். அதுமட்டுமன்று, முன்னர் அவ்வமு தினை அமரர்க்கீந்துபோந்தேன். இப்பொழுது இவன் உட லைக்கடைந்து உயிரை யமுதெனப்பருகிப்போதருவேன். அத னால் என்னைத்தடுத்தலை யொழி' என்றனன்.

தாரை இராமன் நின்னைக்கோல்வானேனல்.

அன்னதுகேட்ட அவன் வாலியைநோக்கி 'இன்னுயிர்த் தலைவ! தசரதன் புதல்வனாகிய இராமனென்பான் அச்சுக்கிரீ வனுக்கு இன்னுயிர்த்தோழனாகி, அவன் துயரொழிப்பது கருதி, நின்னுயிர் கோடலுக்கு உடன்வந்துள்ளனென நம்பாற் பொருந்திய அன்புமிக்கார் சொல்லினார். அதனால் என்மனம் கவல்கின்றது. இதுபொழுது போரின்மேற்சேர்தலைத் தவிர் தல் கூடாதோ?' என்றிரந்தனள் கூறினள்.

வாலிகோபம்.

எனலும் வாலிக்கு அவள்பாலிருந்த அன்பினிலைமாறி, ஆற்றொணுச் சிற்றிலை தோன்றியது. இனையோன் போருக் கழைத்தமையுன்வி யெழுந்த சிற்றத்தினும் இல்லாள் கூறிய மொழியாற் பெருஞ்சின மூண்டுவிட்டது. வாயினின்றும் தீப்புகையெழாநிற்கவும் விழிகளிரண்டும் தீப்பொறி சிதறவும் ஒரு பெருநோக்கங்கொண்டு, 'ஏடிபாவி! நின்மதியிருந்தவாறு நன்று நன்று! பிழைத்தனை அறக்கொடியோய் நினது பெண் மையால். அல்லையேல் நின் புன்பொறி நாணவச் சிதைத்

திருப்பேன். இப்பழிச்சொல்லை உலகிற்கு அறநெறிகாட்டிய
போந்த பெருமையுடைய இராமனைக்குறித்தோ கூறின?
பேதாய்! அறிந்திலேபோலும் அவ்வேந்தலதரும்பெருங்குணச்
சிறப்புகளை? கூறுவன் கேள்! கோசலை வயிற்றிற் பிறத்த
லாற் கிட்டிய சுவலயமெல்லாம் ஒருங்கெய்தி, மற்றவள் மாற்
றவளேவ, அவளேவலைச் சிரமேற்று அவ்வுரிமையை அவள்
மைத்தனுக்குப் பேருவகையோடும் அளித்துப் போந்தவ
னாவான் இராமன். அவ்வறப்பெரும் செயலை உலகெலாம்
உயர்த்தோதும் ஒரு பெரும்புகழுடையுத்தமனைப்போற்றலை.
குறைகூறின. நினக்கிது அடாது. நன்மை கொடாது.
தன் தம்பியரையன்றித் தனக்கெனப் பிரிதோருயிரிலதென
மேவிய வாழ்வுடை மேலோன், யானும் என் தம்பியும்
எதிர்த் போரில் அம்பு இடை தொடுத்து எம்மிருவரையும்
வேறுபிரிக்குமோ? இவ்வுலகெலாம் அவனொடு நெருக்கிப்
போர் செய்தலைத் தலைமேற் கொளினும், துணையாகத் தனது
தன் நெடுஞ்சிலையை யன்றிப் பிறிதொரு துணைவேண்டுமோ?
தன்னொப்பார் தானேயாகிய தன்மையான் புன்னொழிற் குரங்
கொடும் நட்புக்கொள்ளுமோ? நட்புக் கொள்ளுதல் அவனுக்
குப் பெருமையோ? அன்றி யாதானும் ஒரு பயன்பெறக்கருதி
யோ? இயல்பலாதன செயேலென்பர். பேதாய்! நீ இயல்பலா
தன சொலேல்,' என வெகுண்டுரைத்துப் பின்னர் 'ந்ண்டுச்
சிறிதுபொழுது ஆற்றியிருப்பாயாக. இமைநொடிப்பொழுதில்
போரெதிர்த்தவனுயிர் குடித்துப்போதருவேன்.' என்றுரைத்
துப் புறம்போந்தனன். தாரையோ அதன்மே லொன்றும்
கூறினால்லன். அஞ்சியொடுங்கினான். நன்மையாக வேண்டு
மென்று எண்ணமிட்டான்.

வாலியின் வருகை.

புறம்போந்த வாலி போரை மிக விரும்பிப் பாய்ந்தெழுந்தனன். எழுந்து அம்மலைச் சிகரத்துச்சி மீம்சை யுற்றனன். உற்றவன் கீழ்த்திசையில் உதயகிரியில் நெடுங்கதிர் பரப்பித் தோன்றிய ஞாபிறுபோலவும் கொலைத்தொழிலையுடைய இரணியனைக்கொல்வதுவேண்டி வன் னூணிடைத் தோன்றிய மாநரசிங்கம்போலவும் தோன்றினான். தோன்றி, ஆண்டு நின்றும், ஆர்க்கின்ற பின்னோனை நோக்கி, யாவரும் நெஞ்சு நடுங்கி யஞ்சும்படி ஆரவாரஞ் செய்து, அம்மலைச்சிகரத்தினின்றும் தாவி, இளையோனிருக்குமிடத்தைக் கிட்டிவருவா னாயினான்.

இராமன் இளவலிடத்து வாலியைச் சிறப்பித்துக்கூறல்.

அவ்வேலை இராமன் அன்புடைத் தம்பியை நோக்கி, 'ஐய! பாய்ந்துவருகிற இவ்வாலியினுடைய தோற்றத்தைச் செவ்வே செல நோக்குதி! உலகிற் பெரிதும் போற்றப்படுகிற அமரரும் மற்றை அரக்கரும் ஒரு புறமாக நீக்குவோம். ஆரவாரித்தலாலும், அதிர்குரலாலும், வேகத்தாலும், வெஞ்சினத்தாலும் ஊழிக்கடையெழுதும் வேலையையும், காளமேகத்தையும், சண்டமாருதத்தையும், உலகெலாமுடிக்கும் அக்கால வெந்தீயையும் இவன் ஒக்கின்றான். உலகில் நாற்பெரும் பூதங்களினுற்றலையும் ஒருசேரப்படைத்த இவனது ஆற்றலை யென்னென்பது?' என்றான். அதற்கு மறுமொழியாக இலக்குவன் 'ஒன்றும் உணர்வுற்றிலன்' என்றான். அவன் மனத்தில் ஓராகுலம் உண்டாகியது. அதாவது, 'சுக்கிரீவன் தன் முன்னவன் வாணனைக் கொள்ளக் கொடுங் கூற்றுவனைக் கொணர்ந்தான். குரக்குச் சண்டையென முடியுமாறில்லை,

இதனால் எத்தகைய பழிபாவம் சம்பவிக்குமோ? என்
றெண்ணமிட்டதனாலாகிய ஆசுலமேயாம். 'நாம் இது
குறித்து ஒன்றும் பேசாதிருந்துவிடுவோம்' எனக்கருதினான்.
என்செய்வான் பாவம்.

இலக்குவன் சுக்கிரீவன் நம்பத்தக்கான் அல்லனெனல்

நெஞ்சின் மிக்கது வாய்சோரும் என்ப. அங்ஙனமே
ஆற்றாதவனாகி இராமனை நோக்கி 'ஆண்டகாய்! அறத்தாறு
அழுங்கத்தேற்றாது செய்வார்களைத் தேறுதல் செவ்விதன்
றென்ப சிலர். மாற்றானெனத் தம்முனைக் கொல்லுதற்கு
வந்து போருக்கு நின்றான். அதுமட்டுமன்று. தன் முன்
னவனைக் கொல்லுவதற்காக ஒரு பெருங் கூற்று வளைத்
துணைக்கொண்டு வந்துநின்றான். இவன்செய்கையில் எனக்கு
மனவமைதி ஏற்படுமாறில்லை. தன் முன்னவனை மாற்றா
னெனக்கருதி கொல்லுதற்கு முற்பட்ட இவன் வேற்றராகிய
நம்மிடத்து, எத்தகைய அன்புடையனாக விருத்தல் கூடு
மென்பதனை அறியவேண்டினேன். இவன் நமக்காகிய
உதவியைச் செய்வானென எத்திறத்தாற் கொள்வது?
'எண்ணித்துணிக கருமம், துணிந்தபின் எண்ணுவமென்ப
திழுக்கு' என வேதமொழி சாற்றுகின்றது. இதுவும் நீ
யறியாத தொன்றன்று. எல்லாமறிந்த நினக்கு யான் எடுத்த
துக்கறுத லேழைமைப்பாலதே. எனினும் மனமாற்றாமை
யாற் கூறினேன். வீர! பிழைபொறுத்தருள்க' என்றனன்.

அதற்கு இராமன் கூறிய சமாதானம்.

அம்மொழிகேட்ட இராகவன் தன்னிளவலை நோக்கி,
என் அப்பனே! சிரியதே செப்பினை! ஒப்பருங்கேள்வி
யுணர்வினையாதலின் உத்தம நன்னெறி கடைப்பிடித்தொழு

கல் வேண்டினை. விழுமிதே! ஆற்றிவுபடைத்த மக்களோ
 டொப்ப ஐயறிவுபடைத்த விலங்கினொழுக்கத்தை ஒரு
 தன்மை யுடைத்தாகக் கொள்ளுதலியலுமோ? மக்களுள்
 னும் குற்றம் முற்றக்கடிந்து முதன்மையுற்ற வாழ்வினை
 யுடையார் ஐனையரேயுளர்? ஒரு சிலரேயன்றி? ஒரு தாய்
 வயிற்றுப் பிறந்தோர் பலருள்ளும் எத்துணையரே உடன்
 பிறந்தார் மாட்டு உள்ளன்புடையரா யுளர்? ஒரு தாய்
 வயிற்றிலுடன் பிறந்தோர் யாவரும் சகோதரர் மாட்டுப்
 பேரன்புடையராகி வாழ்தலை மேற்கொள்ளுவராயின், உல
 கெலாம் புகழும் உயர்குணப்பரதன் பெரிதும் உத்தமனாவது
 தானுண்டோ? உள்ளன்புடையோய்! உரைதரு மொழி
 யொன்றுகேள். உலகில் மெய்மையுற்றார் ஒரு சிலரே. அத
 னால் நட்பினராகப் பெற்றாரிடத்துளதாம் நற்குணங்களைப்
 பாராட்டிக் கொள்ளுதலன்றி, குற்றமே காணிலென்னும்?
 மக்களாய்ப் பிறந்தாருள் யாவரே நவை யற்றாரிவர் என்று
 சிறப்பித்தற்கு உயரிய நிலை பெற்றார்? ஒருவருமில்லர். அதனா
 லன்றே 'குணநாடிக் குற்றமுநாடி அவற்றுள் மிகைநாடி
 மிக்கொகாள்' என நீ குறித்த அவ்வேதமும் விதித்தது.
 விதித்தகாலையும் அது கூறுவதென்னை? முதற்கண்குணன்
 என்பதன்றே? ஒத்து வாழ்வதற்காகிய நிலைதெரிவான்
 ஒருவன் தான் நட்கவிருக்கும் மற்றவன்பாலுள்ள குணங்
 குற்றங்களை யாராய்ந்து அவற்றுள் குணமிக்கிருப்பின் நட்க
 ள் ன் னு ம், குற்றமிக்கிருப்பின் நட்புச் செய்யா தொழிக
 வென்றுமல்லவோ விதிக்கின்றது. அம்முறையால் ஆராய்
 வோமெனினும் இச்சுக்கிரீவன் நம்பால் புறக்கணிக்கப்படு
 வதற்காகிய குற்றம் பெரி து டை யா ன ல் ல னே? அதனால்
 இவன் நம் அன்பிற்குரியனாயினான். நட்பினர்க்கு உற்றுழி

உதவாது வாழலும் ஒரு வாழ்வெனப்படுமோ? அதனால் இலங்கெழிற்றோளினாய்! நீ மனங்கவலாதேகொள். சுக்கிரீவன்பா லையுறுதொழிக, என மொழிந்தனன்.

உடன் பிறந்தோர் போர்சேய்தல்.

அவ்வெல்லையில், 'தந்தோள்வலி மிக்கவர் தம்மொற் தாய்வயிற்றின் வந்தோர், மடமங்கைபொருட்டு மலைக்கலுமி றார்' 'சிந்தோடரியொண்கண் திலோத்தமை காதல் செற்ற சுந்தோபசுந்தப் பெயர்த்தொல்லையினோரு மொத்தார்'

'கடலொன்றினோடொன்று மலைக்கவும் காவன்மேருத் திடலொன்றினோடொன் றமர்செய்யவும் சீற்றமென்பதுடல் கொண்டிரண்டாகியுடற்றவும் கண்டிலேம். நேர்மிடலிங்கவர் வெந்தொழிற்கொப்புரை வேறுகானேம்.,

சுக்ரீவன் தளர்ச்சி.

அன்னதன்மைபராய் தமது ஆற்றலைத் தோற்று வித்து, அவ்விருவரும் அமர்புரிகின்ற காலையில் வலிய நெடிய விசாலமான திரண்ட புயத்தையுடைய அடுதிதல்வாலி அரியேறு மத வாரணத்தைப்பற்றி வதைப்பதுபோலச் சுக் கிரீவன் மிகவும் உலையுமாறு மலைந்தான்.

அவ்வாறு மலையவே ஆற்றாதவனாகி அற்றம் நோக்கி நழுவி விரைந்தோடி இராமனை யடுத்து 'வீர! இன்னும் ஒரு சிறிது அவன் கையகத் திருந்திருப்பேனாயின் என் னு யி ர் அளிக்கயாராலாகும்? இங்ஙனம் நீ வாளாவிருந்தது உம் நியா யமேயோ?' என மனம் நொந்துரைக்க, இராமனும், 'ஆருயிர் நண்ப! உளங்கவலேல். நீவிர் இருவரும் ஒரு தன்மைபராகிய உருவத்தினராயிருந்தமையின், வேறுபாடு தானமாட்டாதவ

னாய்த் தியங்கியதைபன்றி, நின்னுயிர்க்கு ஊறுவிளையுமாறு
எண்ணினேனல்லன். நான் கூறுவதைக்கேள். நும்மிரு
வரில் வேறுபாடு யான் எளிதின் அறிபும்வண்ணம் ஓரடை
யாளங்கொண்டு சென்று போர்புரிவாயாக. அதுகாலை நின்
முன்னவனையறிந்து என் கைவாளியால் அவன் உயிர் வாங்கு
வன். இது பிழைபடுவதன்று' என்று தேறுதல் சொல்லி
கொடிப்பூமாலை யொன்றை அறிகுறியாக அணிந்து செல்லு
மாறு பணித்தான். அவ்வாறே சுக்ரீவனும் சென்று வாலி
யொடும் போர்புரியலானான்.

பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம்

• வாலி மார்பில் இராமன் அம்புவிதேல்.

பிடி மூவப்பட்டமையா லோடிச்சென்று மீண்டும்
பூமாலை யணிந்து போரைவிரும்பிய, தன் தம்பியின்
கருத்துணர்கிலாத வாலி, இத்தருணம் இவனைவிட்டு விடலா
காது. இம்முறை தவறாது இவனுயிரை வாங்கிவிடவேண்டு
மென்றுன்னி முன்னிலும் முனைந்து மண்டமர் தொடங்கி
இளவலைத் தரையோடு மோதிக்கொல்லக்கருதி அவனை இடுப்
பினும், கழுத்தினும் கரங்களர்ப்பற்றி எற்றுதற்கு முற்பட்
டான். அதுகண்டு சுக்ரீவன் போக்கற்றுத்தனித்து இராம
னிருக்கும் திசையை நோக்கினான். அந்த நோக்கினற்
குறையிரக்கின்றமை யுணர்ந்த இரகு வீரனும், இனிக்காலந்
தாழ்ப்பேமாயின் நம் இன்னுயிர்த்துணைவனுக்குப் பெருங்
கேடு விளையுமென்றறிந்து வரிவில் குழையத்தோளுற வாங்கி
வெஞ்சரமொன்று தொடுத்து, வாலியின் வலியமைந்த உரத்
துடுருவிச் செல்லுமாறு துரந்தான். இராமனற்றொடுத்து

விடப்பட்ட பகழியானது பஞ்ச பூதங்களின் பேராற்றலை ஒரு சேரப்படைத்த வாலியின் மார்பைப்பிளந்துகொண்டு, காரும் வார்சுவைக் கதலியின் கணியினைக் கழியச், சேரும் சூசியிற் செல்வதாயிற்று. மார்பில் அம்புதைக்க வாலி தன் தம்பியைப்பற்றியிருந்த கைகள் தளரவிடுத்து நிலத்தைச் சார்வ தானான்.

வாலி தளர்ந்து சாய்தல்.

அடல்வலி தளர்ந்து சாய்வுறுங்காலே தம்பியைப் பற்றியிருந்த கை நெகிழ்ந்தனனே யன்றி, மார்பிற்றைத்த அம்பை அப்புறம் போகவிடாதுபற்றி யகப்படுத்துவதில் கைநெகிழ்ந்தானில்லை. பெருவலிபடைத்த மார்புடுருவிச் செல்லுறும் பகழியைப்பற்றி வாலினும் காலினும் பிணித்து அகப்படுத்தான். அவ்வரும்பெரும் செயலை ஆற்றல் சான்ற கொற்ற வெங்கொடு மறலியே வியந்து கொண்டாடினான். இராமனே விய பகழியோ சொல்லொக்கும் கடியவேகச்சுடுசரம். அதனிலும் முன்னர்த்தாடகையென்னும் கொடியாளது மார்பாகிய வயிரக்குன்றக்கல்லிற்றங்காது, அப்புறங்கழன்று கல்லாப்புல்லார்க்கு நல்லோர்சொன்ன பொருளைன்போன திறலமைந்தது. அத்தகைய வானியானது தன் மார்பைப்பிளந்து அப்புறத்தகலுமுன் அகப்படுத்தான். அந்நிலைமையில் அவனை உண்மை வீரராயினார் யாவரே வியவார்? அம்பு தைத்தமையாலும், அதனை யகப்படுத்த முயன்றமையாலும் மிக்க தளர்நிலையடைந்து நிலத்தே வீழ்ந்தனன். அந்தோ! மிக்க பரிதாபகரமான நிலைமை! விழுந்தவன் மலையென உருண்டனன், வெகுண்டனன், நாணினன், முகங்கோணினன், பின்னர் அகப்படுத்திய அச்சுடுசரத்தைப்பற்றிப் பறிக்க முயன்றான், முயன்றும் முடியாமையால் அயர்ந்து சோர்

வுற்றான், பறிக்கையாலாகிய அசைவாலுண்டான வேதனை தாங்கலாற்றாது துடித்தான். தன்னை இந்நிலைக்காளாக்கிய அம்பை நோக்கினான். மூண்டுவிட்டது பெரும் சினம். அக் கோபத்தால் இப்பார் முழுவதையும் ஒரே அறையிற்பொடி படுத்தி விடுகின்றேன் என்றெழுந்திருப்பான்; முடியாமை யாற் சோர்வுற்று விழுவான்; புரண்டுருண்டு தன்னெடுந் துனைக்கர மோச்சித் தரையைத் தன் முழுவலி கொண்டும் ஏற்றுவான், ஆகா! அவ்வறை பெற்றகாலத்து ஆதிசேட னும் உடல்குலுங்கினான். அத்தளர் நிலையினும் அவனுக் கிருந்த ஆற்றல்தானென்னே! 'அம்மம்! சலியாத பெருவளி படைத்த என்மார்பிலழுந்துமாறு இச்சுரந்துரந்தவன் யாவனோ?' என்னெதிர்ப்படின எள்ளாட்டி எண்ணெய்கொள் வது போல் அவன் உடலாட்டி உயிர்கொள்வன்' என்று நாற் புறமும் சுற்றிநோக்குவான். ஆயினும் என்னும்? ஒருவராவது அவன்கண்ணெதிர்ப்பட்டார்களில்லை. அதனால் வெடிமருந்தை யேற்ற வேங்கையை யொப்பச்சீறி யெழுந்து தள்ளாடி வீழ் தான். 'நம்மீது அம்பேவியவர் தேவராக இருத்தலும் கூடு மோ? என்றயிர்த்தான். அந்த ஐயமும் ஒரு ரொடிப்பொழு தில் நீங்கிவிட்டது. 'தேவர்க்கு நம்மோடு வந்த பகையென் னுண்டு? ஒன்றுமில்லையே. பகையுடையரே யெனினும் நம்' மார்புடுருவிச்செல்லுமாறு அம்புதொடுக்கும் ஆற்றல் அவர் பாலில்லை. அதனால் அவரல்லர் நமக்குத் தீங்கிழைத்தோர், என்று தோறுவான். தேவரின் மிக்க மூவரின் ஒருவனே இப்பகழி ஏவியிருத்தல் வேண்டும்! ஆயின் அவனுக்கு நம் மொடுவந்த முனிவென்னோ? என்று கருதுவான். அளவிலா ஆற்றல்படைத்த நம் வலி போக்குமாறு அமைந்ததா உம் ஒரு வானியே போலும்? இது சாலவும் நன்று!' என்று ஓரம்பினு

ஸழிவடைகின்றமைக்கு நாணுட்கொண்டுநகைப்பான். நகைத்
துத்தனது பரந்தகன்ற மார்பை நோக்குவான், நோக்கவே
அம்புதைத்திருப்பதனை யுணர்ந்து பொங்கியெழுஞ் சீற்றத்
தனாய் உருமதிரும்படியாகக் கர்ச்சிப்பான், இவ்வாறுகப்பல்
வாறு வலியிழந்து துயருழந்து வாலி பின்னர் தன் முழுவலி
யினாலும் அவ்வம்பைப்பற்றிப் பறித்தெழுந்தனன். அவ்
வாறவன் பகழி பறிக்கவே பரந்தகன்ற வாலியின் மார்பா
கிய மலையினின்றும் கல்லென்னு மொலியுடன் இரத்த அருவி
பெருக்கெடுத்துப் பாய்வதயிற்று, அம்மம்ம! அப்பெருக்கி
னளவையும், ஓசையின் தன்மையும் நம்மனோர் எடுத்தியம்பற்
கியலாது.

சுக்ரீவனது சகோதரவாஞ்சை.

அருகில் நின்ற சுக்கிரீவன் தன் முன்னவன் மார்பினின்
றும் வெளிப்போந்த அருவியனைய ஓசைச்சோரியை உற்று
நோக்கினன். நோக்கவே அவனை யறியாதேயும் அவன்
மனம் நெகிழ்ந்துவிட்டது. உடன் பிறப்பென்னும் பாசத்தா
லிறுகப் பிணிப்புண்டனன், யாதொரு செயலுமின்றிப்
பசங்கண்கள் நேசத்தாமைகள் சொரிதர நெடுநிலந்தானும்
சேர்ந்தயர்வுற்றான். சகோதர வாஞ்சையின் வல்லமைதா
னென்னே! என்னே! அதுகாறும் தன் முன்னவனை மாற்றா
னெனக்கருதி அவனுயிர் கவரப் புதிதொரு கூற்றைக்
கொணர்ந்தவன்; அறக்கொடியவன். தேறத்தகாதவன்
என இலக்குவனாகருதப்படுமாறு கொடுவரம் வாலிபால்
கொண்டிருந்தமை இதுகாலை எங்கேகேடையாது! அதன்
உருவொழிந்தழிந்து போயிற்றன்றே! அக்கடும் பகையென்
னும் மனமாச நீங்கப்பெற்றமையாலன்றே தன் உள்ளன்பின்

மெய்மை தோன்ற நின்றனன், ‘அன்பிற்கும் உண் டோ
அடைக்கும்தாழ் ஆர்வலர் புன்கணீர் பூசல்தரும்’ என்னும்
பொய்யாமொழி பொய்யாமொழியே யென்பதறித்தேம். இச்
சுக்கிரீவன் செயலால்! உலகிற்குயிரெனச் சிறந்த மன்னரி
லும் மிக்க மேம்பாடும் அழியா நல்லிசையும் பெற்ற எழு
பெரு வள்ளல்களிறந்த பிற் றை ஞான்று பாணர்களுயும்
புலவர்களையும், அவர்தம் கடும்பையும் இடும்பையினின்றும்
காத்துப் பொருளும், பதமும் உதவிவந்த கலைக்கொடையாளி
யாகிய குமணவள்ளலை அவன் இனையோனாகிய அமணன்
என்பான், பொருள்குறித்த பேதைமையால் காட்டிற்கனுப்பி
யதுமன்றிக் கொல்லுவதற்கும் முனைந்து குமணன் தலை
கொணர்வார்க்குப் பரிசில் செம்பொன் கோடி தருவதாகப்
பறைபறை வித்துப் பின்னர் சிற்பியின் வேலைத்திறத்தால்
குமணன் தலையொத்த பொய்த்தலையொன்றைப் புலவரொரு
வர்கொண்டு சென்று காண, அத்தலைகண்டு அவ்வறக்கொடி
யோனும் துடிதுடித்து மனமிரங்கித் தன் முன்னவனைக்
காணவேண்டுமென விழைந்து புலவாடி பணிந்து கண்டனன்
என்ப. அவ்வமணனே போல் பொருமை, பொருளாசை
என்னும் இவை காரணமாகத் தன் முன்னவனைப் பகைத்தா
னல்லன் இச்சுக்கிரீவன். அவனிடத்து ஆரக்காதலும்,
பயபக்தியும் உடையனாக இருந்திருக்கிறான். ஆயினும் வாலி
வீணிற குற்றம்பல கற்பித்துக் கொல்ல முனைந்ததுமன்றி,
மனைவியையும் கவர்ந்தமையால் அவ்வாலிபால் பகைமைக்
குணம் சுக்கிரீவனிடத்துத் தோன்றியது. என்றாலும் அவ
னிதப்பதற்கு மனமொப்பவில்லை. ஆகவே சுக்கிரீவனைக்
குறித்து நம்மனோர் போற்றுவதே யன்றி வேறியாது கூற
வியலும்?

வாலிபறித்த அம்பில் இராமன் பெயரைக்கண்டு அவன்

குலத்திற்காக இரங்கல்

இஃது ஒருபுறமிருக்க, வாலியோ தன் மார்பில் தைத்த பகழியைப்பறித்ததும் முண்டெழுந்த பெருஞ் சினத்தான் முறித்தெறிந்திடமுயன்றான். முயலுகையில் அவன் மனதில் வேரோரெண்ண முண்டாகியது. அதாவது இவ்வம் பை வம்பிலெய்து நம்மை யொறுத்தவன் யாவனோ அறிய வேண்டுமெனத் தெரியக்கருதியதே. அவ்வாறு கருதிய வானி உடனே அவ்வம்பிற் பொறித்திருக்கும் 'இம்மையே எழுமை நோய்க்கும் மருந்தினை இராமனென்னும், செம்மைசேர் நாமர் தன்னைக் கண்களிற் றெரியக் கண்டான்' அப்பெயரைக்கண்ட வாலி தானடைந்த துயரெலாம் மறந்து பிறிதொரு கவலையை மேற்கொண்டான். அர்தோ! வேதனூலிற் சொல்லப்பட்ட அறங்களில் மாறுபடாத ஒழுக்க நெறியினராகிய அரசர்பலர் சூரிய குலத்தில் தோன்றி, உலகெலாம் ஒரு திகிரியுருட்டி, ஆண்டு ஒங்குபுகழ் நிறீஇயினார். அவ்வேந்தர் குலத்துக்கு, வில்லறத்துறந்த வீரன் ஒருவன் தோன்றலால், ஒரு பெருங் குறை நோர்த்துவிட்டதே! உயர்குலத்துதித்த பெரியோர்போலன்றி இழிந்தோர் இயல்பினனாகி, என்பால் முறைதிறம் பினான். அதனால் தன் குலத்துக்கு என்றும் அழியாப்பழி தேடிக் கொடுத்தனனே! பாவம்! அவ்வுயர் குலத்துக்கிருந்த கெடுகாலம் ஈதாயிருந்ததே! வருந்தத்தக்கது" என்று மனத்துட்கொண்டு நாணமுற்றுத் தலைகுனிந்து வெடிபடச் சிரித்துத் தளர்வடைந்து பலவாறாக எண்ணமிட்டு, மீட்டும் மண்ணதனில் வீழ்ந்தான்.

இராமன் வாலியை அணுததலும், வாலி இராமனை
ஏசுதலும்.

அதுகாலை இராமன்மெல்ல வாலியை அணுகிவந்தனன்.
நீலக் கார்முகில் கமலம் பூத்து மண்ணுற்று வரிவில்லேர்தி
வருவதேபோலும் இராமனைக் கண்ணுற்றான்வாலி. காணவே
ஆற்றொணுக்கோபம் அகத்தெழ, இடியேறும் நிலைகுலையும்
படி உரத்தகுரலோடு ஏசுவான் இயம்பலுற்றான்.

‘வாய்மை கெடாதிருத்தற் பொருட்டும், மரபுமுறை
வழாதிருத்தற் பொருட்டும் தான் முன்னீர்த அவ்வரங்களைக்
கொடுத்தற்கரிதென மாற்றானகி, உடன்கொடுத்து உயிர்விடுத்
துப் புகழ்படைத்த தசரதனுக்குத் தலைமகனாகவும், முந்தை
யோர் முறையினின்றும் முழுதுலகளித்த தந்தை வழவின
னாகையால், அதனை நீக்க மன்னனைக்கொணர்ந்து, அவற்கு
அரசளிப்பதையன்றி, யானேற்றுப்பிழைப்டேன் எனச்சுருற
வுகொண்டு நின்னையுற்றிரந்தழைத்தும் பயன்படாமையால்
பாதுகையேற்றுச்சென்று, அயலிலுள்ள நந்தியங்கிராமத்தில்
நின் பாதுகையை அரசாக்கித் தான் ஏ வ ல ா ள ர யி ரு ந் து
வாமும் உத்தமப் பெருங்குணத்தேர்தலாகிய பரதனுக்கு
முத்த தமையனாகவும் தோன்றினாயே? நீ தோன்றலையாயின்
அன்றே அவர்புகழ்அழியாதோங்கும்? அவர்க்குப் பெரும்பழி
யுண்டுபண்ணிக் கொடுக்கவோ நீ உலகத்துத் தோன்றினாய்?
ஓ ஓ கொடிதோ! கொடிது! அவர் செயலை மனமாரப் புகழ்
வார் புகழ்ச் சிலரும் பலரும் பாது புகல்வர்? கொடுஞ்செயல்
புரிந்த இராமனது தந்தையன்றோ தசரதன் என்பான்? அக்
கொடிய இராமனது தம்பியன்றோ இப்பரதன் என்பான்? என
வும் உரைப்பாரன்றே? சீதேவிதோன்றிய திருப்பாற் கடவிலே

மூதேவி ஏன் பிறந்தாள் முன்னென்ப. அதுவேபோல் குற்ற
மில் குணத்தரசாகிய பாதனுக்கு முன்னவனாக நீ தோன்றி
யது உம்மிக வருந்தத்தக்கதே! வாய்மையும் மரபும் கருதிய
தந்தையின்கட்டளையை நிறைவேற்றும்பொருட்டு நீ காடுபோந்
தனையாயினும், நின் உள்ளக்கருத்துத் தந்தையின் வாய்மை
நிலைபெறவேண்டுமென்பதொன்றன்றே? அங்ஙனமாகவும்பஞ்
சமாபாதகத்திலொன்றாகிய வஞ்சகக்கொலையை நீயேன் செய்
தாய்? அறியாமையாலேயோ? அங்ஙனம் கொள்ளுதற்கியலா
தே? ஏனெனில், 'குலவித்தைகல்லாமற் பாகம்படும்' என்பவா
கலின் உங்கள் உடைமையாகியகோவியற்றருமங்களி லுனக்கு
அறிவில்லையென யாவரே சொல்லுவார்? நீதியெல்லாம் அறிந்து
வைத்தும் இவ்வடாத செயல் புரிந்தனையே! இதற்குக்காரணந்
தான் யாதுகொல்? ஒங்குபுகழ்ப்பரதனுடைய சகோதர
வாஞ்சையை நன்குணர்ந்த நீதானே எம்பியும்பானுமன்றிந்த
போரில் அம்பிடை தொடுத்து, ஒருவரினின்றி மற்றவரைப்
பிரிக்க நின்றனீ? இதுவுனக்குத்தகுமா? இச்செயலால் புகழ்
மிகுமா? நலம் தருமா? பலன் தருமா? உடன் பிறந்தாராகிய
நீவின்பொருவது நீதியன்றாகையால் இவ்வாறு பிரித்தேனென்
பாய்போலும்? அங்ஙனமாயின் இருவர் போர்செய்யுங்காலை
இருவரும் நல்லுற்றாரேயன்றோ நடுநின்றார்க்கு? அம்முறை
யறியாது ஒருவன் மேல் கருணைகொண்டு மற்றொருவன்மேல்
வரிசிலை குழைய வாங்கி வாயம்பு மருமத்தெய்தல் தருமந்
தானே? சத்கருமந் தானே ஆராய்ந்துசொல் அப்பனே! குற்ற
மிக்குடைய கொடியோயாகலின் நின்னைத்தண்டஞ்செய்தேன்
என்பாய் போலும்? நன்று. குற்றமுள்ள கொடியாரை வேந்
தொறுத்தல் பைங்கட்குக்களை கட்டதெனாடு நேராகும்! ஆயினும்
தீர விசாரியாமல் தன் மனம் போனவாறே முடிவுசெய்து

தன் டமளித்தல் முறைமையாகுமோ? தக்காங்கு நாடி உண்மையறிந்து ஒத்தாங்கு ஒறுப்பதன்றோ வேந்தர் கடமையாகும்? அவ்வாறு ஒறுக்குங் காலையும் கடிதோச்சிமெல்ல எறிக, என்பதல்லவோ விதியாய் நின்று கடுமையை விலக்குகின்றது என்பால் எப்பிழை கண்டாய் அப்பா? பிழைமிகச்செய்யும் கொடியனையாயினும் யான் என் நாட்டிலிருந்து வாழ்கின்றேனன்றி, நின் நாட்டின் எல்லைப்புறத்திலிருந்து வாழ்கின்றேனல்லன். அதனால் நின்மண்ணினுக்கு என்னுடல்பாடமன்று. பகைமையாகிலும் உளதாகுமோ? அதுவுமில்லை. என் நண்பனைப்பகைத்தவன் என்னைப்பகைத்தவன் அல்லனோ என்பாய்போலும்? அங்ஙனமாயின் எம்மிருவருக்கும் பகையேற்பட்டதன் காரணத்தை நீயறியாதல்வேண்டும். நீ நட்புச்செய்திருக்கும் சுக்கீவனிடத்தில் யாதொரு பிழையுமில்லையென்று தோர்துவிட்டனை போலும்? அவன்பால் நீ பிழைகண்டிலையெனின் என்பால் நீ எவ்வகையால் பிழைகண்டனையோ அறிகிலேன்? அவனிடத்தாருச்சேற்றம் கொண்டொறுக்க நின்றது உம் பெரும்பிழை அவன் செய்துள்ளமைகருதியே யன்றோ? இவை நிற்க. இன்று வலியவந்து போருக்கு அழைத்தோன் அவனையாக என்பாற்பட்ட பிழைதான் யாதோ? நின்னிளவலாகிய சுக்கிரீவன் எனக்கு உதவிபுரிவதாக உறுதி கூறியுள்ளனாகையால், அவனுக்கு உதவியாய் நின்றெனன்பாய் போலும்? அதுவாயின், அவன் நினக்குச்செயலாகும் உதவியாதாகும்? பேதைமைப்புத்தி நின்னையும் உற்றதற்காக நகுவேனோ? அன்றேல் ஆவிபோன்றவனும் அமிர்தமொத்தவனொமாகிய தேவியைப்பிரிந்த துயரால் சிந்தை திகைத்தயர்வது கண்டு மனமிரங்குவேனோ? மதிமாண்ட கீரிமதவாரணத்தைப்பற்றிக் குலைக்க வாளரியைத்துணைக்

கோடலழகிதோ? வலியிலாக்குறுமுயலைத் துணைக்கோடலழகிதோ? நீயேசொல்? இவையெல்லாம் ஒருபுறமாக, நினக்குத் தீங்கிழைத்தவன் இராவணனன்றே! அவ்விராவணனோ அரசு கர்குலாதிபன். அவன் செய்த தீங்கையுன்னி மனங்கொதித் தனைபோலும்? உங்கள் குலத்தாதித்தோன்றலாகிய மது அருளிய நீதி நூலிலே அரசுக்கர் ஓரழிவுசெய்து கழிவரேல் அதற்கு வேறோர் குரக்கினத்தரசைக் கொல்லவேண்டுமென விதிசூறப்பெற்றுளதோ? அதுபற்றித்தான் என்னுரத்துடுரு விக்செல்லுமாறு பகழி துரந்தனையோ? அல்லது நீ பெருங் கருணை வள்ளலாகையால், அக்கருணைத் திறந்தால், வானத்து விளங்கும் வெண்மதிக்குத் தொன்றுதொட்டே களங்கமியன் றுளது. இரவிக்கோ அஃதிலது. ஆகலின் நாம் சூரிய குலத்திற்கோர்களங்கம் உண்டுபண்ணிக்கொடுப்போம் என்று கருதி, ஆரியனாகிய நீ இக்கொடுஞ்செயலைப் புரிந்தனையோ? அல்லது வலிமைமிக்க வாலியைக்கொன்ற மகாவீரனென உலகினர் உயர்த்துக்கூறும் பெரும்புகழ்பெறுவோம் என்னும் அவாவினாற் செய்தனையோ? அங்ஙனம் சத்தியத்தொடுபட்ட அரசு நீதியைப்பொருந்திப் போரில் என்னையெதிர்த்துவெற்றி பெற்றனையாயினன்றே நீ போற்றப்படுவாய்? வஞ்சகத்தினால் மான்பிடிக்கும் வேடசேபோல் மறைத்து நின்று கொன்றனையோ? உன்னையோ உலகினர் புகழ்வார்? அல்லர். ஆண்மையில் லாத பேடியெனவும், வஞ்சப்போர்செய்யும் நெஞ்சத்தரக்கரிற் கொடியோனெனவும், பெரும்பொய்யாளனெனவும் பழித் துரைப்பார். வசித்த மகா முனிவரிடத்து ஞான நூல்களைக் கற்றனை என்று உன்னைச்சொல்லுவார். அவர் உனக்குக் கற்றுக் கொடுத்த ஞான நூல்கள் இத்தன்மையான கொடுஞ்செயலை யோ ஆதரிக்கின்றன? எண்ணிலா அருந்தவத்துக்கோசிக

னிடத்து வில்வித்தை பயின்றனை யென்ப நின்னை! அப்படிக்கற்றதூஉம் ஒளிமறைவினின்று முன்னெச்சரிக்கை யில்லாதவனும், நிராயுதனுமாகிய ஒருவனுடைய மார்பினெய்வதற்கென்றுதானோ? ஐயோ! நின்னிழிவினையால் குலத்தார்க்கு மட்டுமேயல்ல. ஆசிரியன்மாருக்கும் பழிகொண்டுவிட்டாயே! பேதாய்! நிற்பெண்டாட்டியைக்கொண்டகன்றோன்மற்றொருவனாக அவனைச் செறமாட்டாத எளியனாய்த்தவித்து அயரும் நீவாலியைப்படுத்ததனாற் பெற்றபலன் யாதாகும். வாலியைக்கொன்றதாக எண்ணி மனமகிழவேண்டா. நிலைபெற்றதாகிய தருமவேலியை யறக்கனாந்திரிந்தனையாதி. நின்றொருகொடுஞ்செயலால் தருமம் என்பது நிலைபெறுமாறில்லையாயிற்று. உயர்குலத்துப்பிறந்த நீயே இக்கொடுவினை இயற்ற முற்பட்டனையாயின் இயல்பாகவே கொடுத்தொழிலியற்றும் அரக்கர்கள் எவ்வாறுநல்வினை விழைந்தியற்றுவோராவர்? அவரைத் தீவினையாளரெனச் சினந்தொறுப்பதற்கு உனக்கு இனி ஞாயமுளதேயோ? இராவணன் இழைத்தது மாயப்புன்றொழிலாமென அவனைக்கோபிக்க இடந்தானுனக்கு உளதோ? நீ இயற்றிய இச்செயல் அதனை யொத்ததன்றோ? புன்றொழிற் குரங்கொடு நட்புக்கொண்டு வன்றொழில் அரக்கரை யழிக்க நின்ற வீரசிங்கமே! நீ ஆதிமுதலே பெற்றோருக்கும் மற்றோர்க்கும் துயரளித்தவனன்றோ?

பெற்ற தாதை பூட்டிய செல்வமாங்கே தம்பிக்குக் கொடுத்துப் போந்து நாட்டொரு கருமம் செய்தாய், எம்பிக்கிவ் வரசைநல்கிக் காட்டொரு கருமஞ்செய்தாய். கருமந்தான் இதன் மேலுண்டோ? நீ செய்யும் கருமங்கள் நின் சொல்லொடும் மாறுபட்டவையாக உள. 'தாழிருஞ் சடைகள்

தாங்கித் தாங்கருந் தவமேற் கொண்டு, பூழிவெங் கானம் நண்ணிப் புண்ணியத் துறைக ளாடி, ஏழிரண் டாண்டில் வாவென் றியம்பிய, அரசன் கட்டளைக்கு விரோதமாக உயிர்க் கொலை புரிந்து வாழ்தலை மேற்கொண்டனையே! சாலஅழகிது. தலை நிமிர்ந்து நிற்பதற்கும் நின்மனம் துணிகின்றதே? என்னுயிரொழித்துண்ட நீ இற்றைபிற் பிறக்கும் இகலே நென யான் வீழ்ந்து கிடக்கும் இந்நிலத்தருகே நின்றியோ? என்னெதிர்ப்பட்டுப் போரெதிர்த்திருப்பையே யாயின்நின் ஏக்கமுத்தம் இவ்வளவினதென உலகினர் அறியக் காண்பித்திருப்பேன்' என்று பற்களை நெறநெறவெனக்கறித்து கடுகடுத்துப் பேசி ஏசினான்.

இராமன் இறுத்த விடை.

அவையெல்லாம் அமைவொடு கேட்டுநின்ற இரகுவீரன் வாலியைப் பரிந்துநோக்கிக் கீழ்வருவனவற்றை விடையாக இறுத்தான்.

‘அப்பா வாலி! என்மொழி சற்றே கேள். நீ பிலம்புக்க பின்னர் நெடுநாளாகியு மீண்டாயல்லை. அதுகண்டு நீ இறந்ததாகக் கருதித் தானும் உயிர் துறக்க நேர்ந்தான் சுக்ரீவன். அதுகண்டு நின்குலத்து முதிர்ந்த அறிவும், உயர்ந்த குலமுமுடைய சான்றோர் தடைசெய்து ஞாயங்கள் கூறி யரசனிக்க ஏற்றுக்கொண்டனன். பின்னர் வந்த உன்னை வணங்கி மகிழ்ந்தனன். அதுவேயன்றி நின்னரசினைத் தானேற்ற காரணமும் கூறி மன்னிப்பும் வேண்டி நிற்பாற்கொடுக்கவும் கொல்லுதற்கு முயன்றனை. கோது அவனுக்கின்மைதெரிந்தும் மனமிரங்கினாயல்லை. உன்னைக்கொல்லவேண்டா? எளிபேன் உன்னபயம் காத்தருள் புரிவாய்! பிழைபொருத்தருள் என்றிரங்கித் தஞ்சம் புகவும் அருளாது கொல்வதற்கே முற்பட்ட

டாய்! அவன் நாற்றிசையிலும் ஓடியொளியின்றமை கண்டும்
மனமிரங்கலை உடன் பிறந்தானென்றாகிலும் பேணிநாயல்லை.
மதங்க முனிவரது ஆச்சிரமத்தைபடுத்த மலைக்கு அவன்
ஓடவே சாபத்தடை யொன்றிருப்பதால் பங்கம் நேரிடுமென்
றெண்ணித் தொடராதது விடுத்தனை. இல்லையேல் அவன்கதி
அதோகதியே யாமன்றோ? இது வொருபுறமிருக்க,

ஈர மாவதும் இற்பிறப் பாவதும்

வீர மாவதும் கல்வியின் மெய்ந்நெறி

‘வார மாவதும் மற்றொரு வன்புணர்

தார மாவது தாங்கும் தருக்கு அன்றோ’

அங்ஙனமாகலின், நீ அருமைத் தம்பியின் ஆருயிரை வெளவ
கருதினதே பிழையாயிருக்க, மற்றவன் ஆருயிரனைய தேவினை
வெளவியது பெரும் பிழையாமன்றோ அஃது எத்துணை அற
கொடிய செயல் என்ப தோர்ந்திலைபோலும்? அக்கொடுமை
யுடையயாதலாலும், சுக்ரீவன் என் உயிர்த்தோழனானதா
லும், ஏதிலாரையும் எளியரென்றாரையும் தீது தீர்ப்பதென்
சிந்தைக் கருத்தாதலானும் இவ்வாறு செய்தேனென்பன்றி
மற்றில்லை எனத்தோர்’ என்றனன்.

பேரெழில் தழைத்தவீரன் பிழைத்த தன்மைபிதுவென
வுரைசெய, வாலியும் அவனை நோக்கி, ஐய! நன்று கூறினை!
சுக்ரீவன் உயிர்த்துணையான உரிமையையான் கவர்ந்ததொன்
றே என்பாற் கண்ட பெரும் பிழையென நீ கொண்டனையா
யின், யான் மொழியும் இஃதொன்றையுங்கேள்! மனுவின்
வழிவந்த மன்ன! மலையகத்தும் காட்டகத்தும் வாழ்கின்ற
இயல்பினராகிய எமக்கு உணர்வு சென்றுழிச்செல்லுமொழுக்
கமே சாலச்சிறந்ததல்லால் மறையொழுக்கத்தோடு பொருந்

ப மணமுமில்லை. குலமுதற்கொத்த குணமுமில்லையென்ப
றிதி. என்னைகொலோவென வினவுதியேற் கூறுவன்.
தமலர் மேலவன் அவ்வொழுக்க நெறியை விலங்கினத்
ராய எமக்கு விதித்திலன் கண்டாய். ஆகவே எமக்கு வேறு
வ்வகை ஒழுக்கமுமின்று. எனினும் அவ்வப்பொழுதிற்
பறுமவற்றையே கொள்ளுமாறு விதித்துளன். ஆகலின்
ம்முறைமை பற்றி என்செயல் பிழைபடுமா றில்லையென
மன்றே. அறிவுடை ஐய! அங்ஙனமாயின் என்பாற்
ன்ட பிழைதான் யாதோ? கூறுதி” என்றனன்.

இராமன் கூறிய மறுமொழி.

எனவே, இராமனும் வாலியை நோக்கி, “நீ பகர்ந்த
ாழியால் பிழைபட்டனை. ஐய! நின்னைக் கேவலம் விலங்
தத்தோடு சேர்த்துக்கொள்வதனால் சூற்றமற்ற பெற்றி
றிடுவதாகுமோ? ‘செந்நெலாலாய செழுமுளை மீண்டுமச்
செந்நெலையாகி விளைதலால், மகனறிவு தந்தையறிவு’ என்ப.
யோ இந்திரனருளிய புதல்வன். ஆதலின் நலங்கொள்
தவரிற்றேன்றினாயாதி. மேலும் காலன் ஆற்றல் கடிந்த
ண்ணுதற்கடவுள்பால் இடையரூப் பேரன்பு பூண்டொழு
தம் அருமைபுடையாய். அவனருளால் ஆற்றரு வன்பெரும்
புதங்கள் நான்கின் ஆற்றலும் ஒருசேரப்படைத்தனை. விலங்
கெனக் கூறிக்கொள்கின்ற நீ, என்னை வினாயவற்றாலும் நின்
ார்பாகக்கூறிய, ‘மணமுமில்லை மறைநெறி வந்தன குணமு
மில்லை குலமுதற்கொத்தன’ என்பவற்றாலும் விலங்கலாமை
வெளிப்படுத்தி வேத ஒழுக்கத்தையும், மது நீதியையும்
பிழையறவுணர்ந்த பேரறிவையும் புலப்படுத்தினையாமன்றே?
ஐய! நாம் வலியமாயிருப்பது கருதி எளியாரைச் சினந்து

ஒறுத்தல் தகுமோ? கற்பவை கற்றுணர்ந்தும் பயனென்னையோ? அதற்குத்தக நிற்பதொழிந்த காலத்தே. அறத்தாறு தான் நிலைபெறுவதா உம் பொறியின் யாக்கையது சார்பாலேயோ, அன்றி அறிவின் சார்பாலேயோ? கூறுவாயாக. விலங்கிற்கும் மக்களுக்கும் உள்ள வேறுபாடுதான் எவ்வளவிற்கு யுளது? அறிவினளவினதாயன்றே? நன்று தீது என்று வினைகளின் இயல்பைத்தெரியும் நல்லறிவின்றி வாழ்வதன்றோ விலங்கின் நெறியாகும். மக்கள் நெறியோ அன்னதன்றால். மற்று நன்மை தீமையறிந்து ஒழுகும்பெற்றியதாகும். செய்தக்க இவை, தகாதன இவை யெனப்பகுத்தறிந்து ஒழுகலாப்பின், மக்களும் வடிவால் மக்களேயாயினும், ஒழுகலாற்றால் விலங்கேயெனும் தகுதியினராவரன்றோ? விலங்கேயாயினும் மதுவின் நெறிபுக்கவேல், அவை*புலவரே எனப்போற்றப்படும் தகுதியினவன்றோ? சீரியோய்! பிடியாயிரஞ் சூழத்தடத்தில் நீராடுகையில், கால்பற்றி இடங்கர் வலித்திட, ஓராயிரமாண்டளவும் போராடி, பயனின்மைகண்டு கோடுபற்றிய கொற்றவனைக்கூவி, அத்துன்பத்தின் வீடுபெற்றுப் பின்னர், பிறனியில்லையாக வீடுபெற்ற கஜேந்திரனையும் ஓர் விலங்கென மதித்திபோலும்? அதுநிற்க. யாங்காணநின்ற எருவை வேந்தனை, எங்களாருயிர்த்தந்தையை யெடுத்துக்கொள்வோம்.

யாருமில் சமயத்து அற்றம்பார்த்துப் பைந்தோடியைக் கவர்ந்த இராவணனைக்கண்டு தடுத்த நன்மதிகூறியும், அவன்கேளாமையால் போராடியும், உண்மை வீரனிலும் சிறக்க உயிர்நிலைகூறியும், பின்னர், பெண்ணைக்காத்தற்பொருட்டு

*புலவர்-சிலேடைப்பொருளில் வந்தது.

உயிர்கொடுத்தும் பெரும்பதமெய்திய சடாயுப்பெருமானையும் பறவையெனக்கழித்தொதுக்குதியோ? இது நிற்க. தக்கவும் தக்கிலாதவும் உன்னலராகி, எனையர் தேவரும் மக்களும் இழிநிலையடைந்தனரென்பதனைக் கூறப்புகின், அதற்கொரு வரம்பும் உண்டோ? ஆதலால் உலகத்துயிர்கட்கெல்லாம் மேன்மையும் கீழ்மையும் வினையினால்வரும் என்பதே மேலோர்துணிபு. எனவே, அனைத்து நன்னெறியும் ஆய்ந்துணர்ந்த நீ, நின் இளவல் மனையின் மாட்சியை யழித்த பிழையைக்கருதி, ஒதுப்பான் நின்றேனெனவறிதி!” என்றனன்.

வாலிமீட்டும் வினவல்.

அவ்வரை யமையக்கேட்ட வாலி இராமனை நோக்கி, ‘செவ்வியோய்! அற்றேலஃதாக. என்னைச்செருக்களத்துருத்தெய்யாமல், முறைகோடி, கிராதிராப்ப, மறைந்து நின்று, அம்புதொடுத்து, உயிர்பருகியதென்னையோ?’ என்றான்.

அதற்கு இலக்குவன் கூறிய சமாதானம்.

எனலும், இராமன் இதற்கு யாதுபுகல்வதெனத்திகைத்தானாக, அருகில் நின்று யாவையும் கேட்ட இலக்குவன்,

‘முன்புநின் தம்பி வந்து சாண்புக முறையி லோயைத் தென்புலத் துய்ப்ப னென்று செப்பினன் செருவில் நீயும் அன்பினை யுயிருக் காகி அடைக்கலம் யானும் என்றி என்பது கருதி யண்ணன் மறைந்துநின் நெய்த தென்றான்.’

வாலி மனந்தேளிந்து இராமனைத் துதித்தல்.

வாலி இலக்குவனுரைத்த மாற்றத்தைக்கேட்டான். சிந்தித்தான். அதுவும் நியாயமாகவே யுளதெனத்தோர்ந்தான். பின்னர், இராமன் அறத்திறன் நிலைபெறத்தோன்றினவனாக

லின், அதனை யழியச்செய்யானெனத் தெளிந்தான். கொண்
டிருந்த சினமெல்லாம் ஒருங்கேபோக்கினான். நலங்கனிந்த
நெஞ்சினனாயினான். இரகுவீரனை யிறைஞ்சினான் சில கூறு
வாழ்ந்தான். “அறத்தாற்றில் நின்ற ஐயனே! ஏவிய கடர்மை
மிக்க வாளியால் எய்து நாயடியனேன் ஆன்போம் வேளையில்
மெய்யுணர்வு தந்து அருளினாய். அறத்திற்கும் அகிலத்துயிர்
கட்கும், அமரர்க்கும், அவரின் மிக்க மூவர்க்கும் முதல்வன்
நீ என்பதனை யறிந்தனன்.

‘புரமெலாம் எரிசெய்தோன் முதலினோர் பொருவிலா
வாமெலாம் உருவியென் வசையிலா வலிமைசால்
உரமெலாம் உருவியென் உயிரெலாம் துகருநின்
சாமலால் பிறிதும்வே றுளதரோ தருமமே’

இல்லை! இல்லை! உண்டெனப்படுவதாகிய தருமத்தையே
உருவமாகவுடைய நின்னைக்கண்டு கொண்டேன். இனி யான்
காணக்கடவதொன்றுளதாகுமோ? அன்று! அன்று!. அன்று
கொண்டு இன்றுகாறும் அடியனேன் செய்துள்ள பழவினை
யின் தண்டமே எளியனேற்கு உறுபதம் தருவதாயிற்று.
நன்று! நன்று! அதுவும் நின்னருட் பெரு நோக்காலன்றோ?
ஆரிய! நாயிற்கடைப்பட்டயான் மொழிந்த புன்மொழிகளை
மனத்துட் கொள்ளேல். ஏழையென் இழைத்துள தீயன
பொறுத்தி. கொற்றவ! என்னைக்கொல்வதற்கு நின்னையழை
த்து வந்தும் இளையோனாகிய சுக்கிரீவன் வெற்றரசே யெய்
திப் பேதைமைப் பட்டான். என்னைகொலோ எனின், ஏழை
யேற்குக் கணவிலும் கிட்டாத வீட்டரசையளித்தனனன்றே?
இதனிற்சிறந்த பேருதவி மற்றுண்டோ? பகைமேற்கொண்
டவன் போல நடித்துப் பண்புமிக்க நண்புகொண்டு ஒழுகி
யோனே யாவன் என் இளவல், எம்பியை யீங்குப் பெற்றேன்.

என் எனக்கரியது? இதற்குக் கைமாறு எவ்வகையால் யான் வனுக்குச் செய்ய வியலும்? 'செய்யாமற் செய்த வுதவிக்கு வையகமும் வானகமு மாற்றலரி' தன்றே? காலத்தினாலு தவி தந்த இளவலுக்குக் கைமாறு செய்வதற்கில்லையே என என் மனங்கவல்கின்றது. புண்ணியம் புரக்கும் புனிதமூர்த்தி! நிற்பொன்றார் திருவடிக்கொன்றுண்டு விண்ணப்பம். குரங்கினத்தவராகிய எமக்கு நறவமாந்தும் பெற்றியொன்றுளது. எம்பி சுக்கிரீவன் அவ்வாற்றான் நறவமாந்திப்புந்தி வேறுற்ற போது மெய்யறியாமையால் தீவினையிற்ற நேரும். அறத்தின் நிலையமாகிய உங்கன்பால் அவன் அவ்வாறு செய்வானல்லன். எனினும் விதிவழி மதியோட அவ்வண்ணம் செய்துவிடுவானேயாயின் அதற்காக வெகுண்டு என்மேல் ஏவிய பசுழிஎன்னும் கூற்றினை யவன்மீது ஏவா தொழிதல் வேண்டும். இவ்வரம் எனக்களித்தி இராகவ! என்னுயிர்க்கு உறுதி தந்த இளவலுக்கு இச்சிறியவுதவியேனும் யான்செய்யா தொழியின் அது நகத்தக்கதுடைத்து. இனி மற்றொன்றும் வேண்டுவல். நீயெண்ணிய எண்ணமெலாம் இனிது முற்றியபின், அயோத்திமாநகர் மீண்டகாலை உம்பிமார் எம்பியைநோக்கி, தன் முன்னைக்கொல்வித்த தகவிலான் என இகழாதவாறுபோற்றுதி. என்னையோ? வெனின், எம்பி என்னைக்கொன்றானல்லன். பின்னையென் செய்தான்? எனக்கு வீட்டரசு உதவினானன்றே? மேலும் இவன் குறை முடிப்பதாக முன்னரே நீயும் மொழிந்துளாயல்லவோ? இதற்கு மேலும் யான்மொழிவது என்னுளது? ஒன்றுமில்லை எனினும் வஞ்சத்தால் நினக்குத்தீங்கிழைத்த மாயவரக்களை வாலிற்பற்றி நிற்பால்தந்து, எனது புல்லிய குரக்கியற்றொழிலும் இத்தன்மைத்தென நீயறியக்காட்டு

தற்குப் பாக்கியம் பெற்றிலேனாபினேன். இனிக் கடர்தவை நினைந்து கவல்வதனாற் பயனென்னுண்டாம்? எந்தாய்! எம் மின்த்தவர் ஈண்டுளரன்றே? இவருள் நினக்குற்றது செயற்கு உரியன் இவ்வனுமனே காண். கலைக்கடல்கடந்த காட்சியான். மூவரின் மிக்க மொய்ப்பினான். கோதறக்கொண்ட கொள்கையான். தீது நீங்கிய சீர்த்தியான். நூன்முறை மிக்க நோன்பினான். மந்திரம் தக்க மாண்பினான். வாய்மையைப் போற்றும் தூய்மையான். ஆள்வினைக்கேற்ற ஆண்மையான். தோள்வலி சான்ற மேன்மையான். தருமத்தைத் தாங்கும் கருமத்தான். குன்றெனத்தக்க குணத்தினான். நன்றுனத் தக்க மனத்தினான். இவனது அரும் பெருங்குணச் சிறப்பு களை முற்றக்கூறி முடிக்க ஏழையென்னாலியலாது. சுருங்கக்கூறுமிடத்து, அறந்தெரி திகிரி செலுத்தும் ஐய! இவனை நின்செய்ய செங்கைத்தனுவென நினைத்தி. மற்றென் தம்பியை நின் தம்பியாக நினைத்தி. ஈண்டுநிற்கும் மற்றுள்ளார் போல் சிறந்த துணையாவார் நினக்கு யாண்டு முளராகமாட்டார். இவர்கள் யாவருடனும் நண்பு கொண்டாடி, அவ் வனிதையைத் தேடிக்கொள்வாயாக!” என்றுமொழிந்தான்.

வாலி தம்பிக்குக் கூறிய நன்மதி.

பின்னர், அருகில் நின்ற இளவலை, துணைக்கை நீட்டி வாங்கித் தழுவி, “தம்பி சுக்கிரீவ! உளங்கவலுதல் ஒழி. யான் கூறும் உறுதிமொழிகளைக் கொள்ளுதி. வேதங்களும், அவற்றின் துறைகளும், முனிவர்களும், மலர்மிசையனும் ஐயந்திரிபற அளவைகளால் ஆராய்ந்து துணியும் முழுமுதற் பொருளே இவ்வுலகத்தில் இராமனென்னும் பெயர்கொண்டு அறநெறி நிறுத்திய வந்ததெனத் தெளிதி. அழியாத வீட்

டின்பத்தை வேண்டி, நல்லற நெறியில் நிற்கும் உயிர்களுள்
 லாம் இடையறாமற் சிந்திப்பதும், துதிப்பதும் இவ்வேயும்
 இவன் நாமத்தையுமே யெனத்தேறுதி. மதியுடைபோய்!
 இவ்வுண்மைக்கு ஏது மற்றொன்றும் வேண்டா. கைதவமே
 யியற்றி, யாண்டும் கணக்கில்லாத் தீமைகளே வைகளும்
 புரிந்துவாழும் இயல்புடைய என்னொப்பாரும் வள்ளல்
 ஏவிய பகழியால் வீயுங்காலை, நனிமாதவ முடையார்க்கும்
 கிட்டுதலரிய வானுயர் நிலையப் பெறுவாராமெனின்,
 இணையடி இறைஞ்சி ஏவல்செய்தவர் சிறப்பு இத்
 தகையதெனச் செப்பலாம் தரத்ததோ? நின் நல்வினைப்
 பயனிருந்தபடியால் இவ்வையனை யெளிதில் நண்பனாகப்
 பெறும் பேறு பெற்றாய். அதனால் இருமையும் பெற்
 றனையாதி. இனி நீ, செயற்பாலது தான் யாதோ
 வெனின், திருமறு மார்பன் ஏவல் சென்னியிற்சேர்த்து, சிந்
 தையை யொருவழிப்படுத்தியுய்வதற்காகிய நல்லொழுக்கத்த
 னுதலேயாம். நறவமாந்தி மதத்துத்திரியும் குரக்குச்செய்
 கையைப் பொச்சாப்பொடும் இல்லையாக மாற்றுகி. வள்ளல்
 செய்த பேருதவியை எஞ்ஞான்றும் மறவாதொழுகுகி.
 உற்றுழி ஐயனுக்கு நின்னரும்பெற லாவியைக் கைம்
 மாறாக உதவுகி. உறுபொருளெனக்கிடைத்த வரசினைப்பார
 மென வஞ்சிப்போற்றுதி. அஃதொழித்து நிறைபெருஞ்
 செல்வமென வுளம்பூரித்து மதிமயங்கி ஐயனை யிகழ்தலைக்
 காத்தி. இகழ்ந்தனைபாயின் நின் பெருவாழ்வெல்லா மன்றே
 கெடுமென அறிதி. அழிவிலா ஆற்றல் படைத்த யான் விழ்
 ந்து கிடப்பதும் யாராலென்பதனை யுள்ளத்தா லோர்தி. அன்
 றியும் பார்ப்பார்த் தப்பிய கொடுமை யோர்க்கும் உய்தி
 யுண்டாதலுங் கூடும். ஒருவர் செய்த நன்றியைக் கொன்ற

பாவியர்க்கு எஞ்ஞான்று முய்தியில்லாகும். அப்பனே! 'எந்
நன்றி கொன்றார்க்கு முய்வுண்டா முய்வில்லை, செய்ந்நன்றி
கொன்ற மகற்கு' என்பது பொய்யாமொழியுன்றே? ஆகலின்
ஐயன் திருவடிச் சேவை கொண்டு நன்னெறிப்படர்தி.வியாது
அடியுறை நிழலெனப் பெருமானைப் பிரியாது வாழுதி. மன்ன
ரென்பா ரெரியெனற்குரியார்.

‘இனையர் இனமுறையர் என்றிகழார் நின்ற
ஒளியோ டொழுகப் படும்’

என ஆன்றோர் அரசர் மாட்டு யாமொழுக வேண்டுமுறை
வகுத்தார். ஆதலின்,இனையோய்! மன்னர்,சிற்றடிமை குற்றம்
பொறுப்பென நெண்ணவேண்டா. எவர்க்கும் பதவியை
நல்கும் பண்ணவன் பணித்தன எவையே யாயினுமாகுக.
அவை குறித்து நீ யாதும் சிந்தியாது அருமறை கிளந்த
ஆணையென மேற்கொண்டு,அவற்றைச்சிதைபாது இயற்றுதி.
இயற்றி,இத்தீர்வரும்பிறவிதீர்த்து விழுமிய பேரெய்துவான்
அமைதி” என்றித்தகையவாய வுறுதிகள் யாவும் இயம்பி,
எதிர் நின்ற பேரெழில் தழைத்த மணிவண்ணனை நோக்கி,
‘மன்னர் மன்னன் மானில முய்யத்தந்த மாதவமைந்த! என்
னிளவலாகிய இவனை இவன் சுற்றத்தோடும் உன்னடைக்கல
மாகத் தந்தேன். ஏற்றுக்கொள்.’ என்று கையிற்கொடுத்து
உச்சிமேற் கரங்குவித்துப் பணிந்தான்.

பதின்மூன்றாம் அத்தியாயம்.

வாலி அங்கதனை அழைப்பித்தல்.

பின்னர்த் தம்பியை நோக்கி, 'அருமருந்தனைய புதல்
வனைக்கொணர்தி' என்றனன். எனலும், இளவலும் ஏவலா
ளரை அனுப்பி அங்கதனை அழைத்துவரச் செய்தான். ஏவ
லாளர்சென்று தந்தையாரழைத்தாரென்றனர். அதுகேட்டதும்
காலந்தாழாது அங்கதனும் விரைவில்வந்தெய்தினான். உதிர
வாரிக் கடலிடைக்கிடந்த காதற் தந்தையைத்துயர்முகங்
கண்டறியாத தன்கண்களால் எதிர்பாராத வண்ணம் எதிரே
கண்டனன். காண்டலும் விண்ணினின்றும் வீழ்வதோர்
மீனென வீழ்ந்தான் தன்னருமைத் தந்தையின் மீது.
அந்தோ! வீழ்ந்து யாதுந்தோன்றும் லயர்வுற்றான். இளையான
வனைத் தேற்றுனர் யாரோ! பின்னர் ஒருவாறு தெளிந்து
கரைகடந்துவந்த துன்பப்பெருக்கை ஆற்றுதற்கியலாது
வாய்விட்டு அழுது அரற்றுவானாகி, 'எந்தாய்! எந்தாய்!
இவ்வெழுதிரை வளாகத்து யார்க்குஞ் சிந்தையால், செய்கை
யால் ஓர் தீவினைசெய்திலாதாய். நீயோ இப் பெருந்தீவினைக்
காளாகி நொந்தனை? உலகத்து அறமிருந்தவாறு நன்று.
அதுநிற்க, நின்முகம் நோக்கிக் கூற்றும் வந்ததோ? அதன்
வலியை முற்றக்கடந்த நின்னை அது எவ்வாற்றான் எய்தத்
துணிர்த்ததோ? ஒ! ஒ! எளிமையுற்ற கூற்றிற்கும் வலிமை
பெய்தும் கால மெய்தியதுபோலும். ஆ! யான் கனவு
காண்கின்றேனோ? இல்லை. இல்லை. இனி அதன் வலியை
யஞ்சாது கெடுப்பார் யாவரோ! உலகம் தாங்கிநிற்கும் எட்டுயர்
யானைகளையும், அஞ்சாது எதிர்த்துப் போராடி, அவற்றின்
மருப்புகளைத் தன் மார்பகத்து முறிய வேற்று அழகு பெறத்

கொண்ட அக்கண்டகன் நெஞ்சமும், நின்கோல வாலின் வலி
நிலை யுன்னுந்தோறும், பறையடிப்பதுபோல அடித்து நடுங்கிக்
குலையும் பயத்தை இனி யொழிப்பதாயிற்றே!”

‘பஞ்சின்மெல் லடியாள் பாகன் பாதுக மல்ல யாவும்
அஞ்சலித் தறியாச் செங்கை ஆணையாய்! அமரர் யாரும்
எஞ்சல ரிருந்தா ருன்னால் இன்னமு தீந்த நீயோ
துஞ்சினை வள்ளி யோர்கள் நின்னின்யார் சொல்லற் பாலார்?’

என்பன பலவுஞ்சொல்லிப் புலம்பினான். எரியின் இழுதா
யினான். வேர்த்தான், கைகளால் முகத்தை மோதினான்.
விம்மிப் பொருமினான். அயர்த்தான், ஓ! தெய்வமே! இக்
கொடிய காட்சியைக் காணவோ யான் பிறந்து வாழ்ந்தேன்
என்றான்.

வாலியின் வீடுபேறு.

இவ்வாறு அழுதாற்றும் புதல்வனைப் புல்லி யொருவாறு
தேற்றி, இராமனைக் காண்பித்து, ‘நாயகனாகிய இராமன்செய்த
நல்வினைப்பய நிதுவெனத் தேர்தி. எனக்கு இவ் வீரன்வந்து
வீடுதந்தான். ஆதலால் பிள்ளைமைக் குணத்தைத் தவிர்தி.
என்சொல் பற்றுதி பிறவி நோய்க்கு மருந்தெனவந்த இவ்
வேந்தல் பெருமானை, மைந்த! வணங்குதி. என்னுயிர்க்கு
இறுதிசெய்தா னென்பதை யிறையும் எண்ணுது, இவனுக்
கேவல்செய்து, உன்னுயிர்க் குறுதிதேடுதி. இவ்விராமனுக்கு
அரக்கரோடும் அமர்வந்துறுமேல், அக்காலை நீ முன்னணியில்
நின்று போர்புரிதி. இவனடியினைப் போதுகளை யிடையறாது
சிந்தித்து வாழ்தி!’ என்றின்ன வுறுதிகள் யாவுஞ் சொன்னான்.
பின்னர் இராகவனை நோக்கி, ‘என் மைந்தனிவன், அரக்க

ரேனும் பஞ்சிற்குத் தீயொத்த தோளினன். தொழிலுந் தூயன். இவனையும் உன்கையி லடைக்கலமாகத் தந்தேன்' என்று இராமனுக்குக் காட்டினான். அங்கதனும் இராமனது அடியிணைகளில் வீழ்ந்து பணிந்தான். ட'ணிந்தவனை யெடுத்துப் புல்லி, இராமனும் தனது பொன்னுடை வானை நீட்டி, 'நீ யிதுபொறுத்தி' எனத் தந்தனன். அதனை அங்கதனும் ஏற்றான். இராமன் அங்கதனை யேற்றுக் கொண்டமையைக் கண்டு மனமகிழ்ந்து குறையெல்லாம் நீங்கப்பெற்றவனாய், இராமனது திருவடிக்கமலத்தில் சிந்தைவைத்து, உலகேழும் ஏத்த வாலி உயிர்துறந்து வானுக் கப்புறத்துலகனானான். உயிர் நீங்கியதனால் தளர்ந்த வாலிகையினின்றும் அம்பானது விசைத்தெழுந்து, அவன் மார்பகத்து ஊடுருவிச் சென்று பின்னர்க் கடலிற்குளித்து இராமனுடைய அம்பறுத் தூணியில்வந்து புக்கது.

அங்கதன் நீர்க்கடன் முடித்தல்.

இஃதிங்ஙனமாக, வாலியிறந்து பட்டமையை அவன் மனைவி கேள்விப்பட்டாள். விரைந்து ஓடிச்சென்று கணவனைக்கண்ணுற்று, கண்ணீர் ஆறுபோற்பெருக அழுதாற்றிச் சோகம் தாங்கமாட்டாதவளாய் அவன்மேல் வீழ்ந்தாள். புரண்டாள், விம்மினாள். 'யானெவ்வளவோ தடுத்துரைத்தும் கேளாது, இராமனைப்புகழ்ந்து அவன் "அவ்வண்ணஞ்செய்யான், அவனைப்போற்றாது கூறினை. நின் பெண்மையாற் பிழைத்தனை" என்று என்னைச் சினந்து கூறிவந்து அவனாலுயிர்துறந்தனையே! யானினி யுன்னை என்று காண்பேனோ, என்றின்ன பலவும் புலம்பி ஏங்கினாள். அதுகண்ட மாருதி

சேடியரைக்கொண்டு தாரையை அந்தப்புரத்திற்கனுப்பினான். அங்கதனை யழைத்து அவன் தந்தைக்குச்செய்யவேண்டிய நமக்கடன்களைச் செய்யுமாறு பணித்தான். அங்கதனும் முறைப் படியே தந்தைக்கு நீர்க்கடன் நேர்ந்தான்.

சுக்கிரீவனைக் கவிக்குலக்காவலனுக்குதல்.

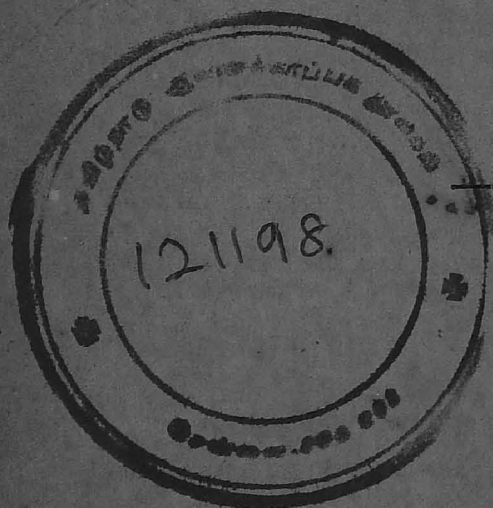
சுக்கிரீவனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்விக்க வேண்டுமென அநுமன் முதலியோர் இராமனை வேண்டிக் கொண்டனர். இராமனும் மாருதியை நோக்கி “முடிபுனை தற்குவேண்டிய யாவும் சித்தம் செய்வாயாக” எனப் பணித்து, தன் தம்பியை நோக்கி, “சூரியகுமாரனான சுக்கிரீவனுக்கு ஐயனே! உன்கைகளாலே வேதமுறைப்படி மகுடதாரணம் செய்வாயாக” என்றான். மாருதி, கங்கையிற்புனித மாய புண்ணிய தீர்த்தங்களையும், ஓமத்திற்குவேண்டிய மங்கலப்பொருள்களையும், பொன்முடியையும் கொணர்ந்தான். அந்தணர் ஆசிகூற, அந்தரத்தமரர் நாண்மலர்தூவி வாழ்த்த, தருமங்களிகூர, தருமமூர்த்தியாகிய இராமபிரான் திருமுன்பு இளையோனாகிய இலக்குவன் விதிப்படி சுக்கிரீவனுக்குமௌலி சூட்டினான். பின்னர், முடிபுனைந்த சுக்கிரீவன் இராமனது திருவடிகளில் வீழ்ந்திறைஞ்சினான். அவனையெடுத்து மார்போடணைத்து ஆசிவழங்கி, இராஜ தருமங்களை இராமன் அன்போடுபடுத்துக்கூறினான். சுக்ரீவன் அவற்றைப்பணிவோடுகேட்டு, இராமனைப்பணிந்து தன்னோடு கிட்கிந்தைக்கு வந்து ஆண்டு வதியுமாறு வேண்டிக்கொள்ள, ‘தந்தைகட்டளையைக் கடந்தவனாவேன் நின்னோடு நாட்டிற்புகுவேனையாயின்’ என இராமன் மறுத்துரைத்தான். சுக்கிரீவன் அம்மொழி கேட்டு ஒருவாறு மனந்தேறி இராமன்பால் விடைபெற்றுக்கொண்டான். பின்

னர், அங்கதன் முன்வந்து இராமன் திருவடிகளை வணங்கினான், இராமனும் அவனை யன்போடுடுத்துச் 'சுக்கிரீவனை உன் சிறிய தந்தையென்று கருதாமல், உன் தந்தையெனவே மேவி வாழ்வாயாக' என்றின்ன சில நன்மதிகள்கூறி அனுப்பினான். மாருதி அருகில் வந்து பணிந்த காலே, இராமன் அவனை நோக்கி, அன்புடையுள்ளத்தைய! நீயும் சுக்கிரீவனோடு கிட்கிந்தைசென்று, அவனுக்கு வேண்டு முதவிகளைச் செய்வாயாக' என்றனன். எனலும், அநுமான் இராமனை நோக்கி, 'ஐய! அடியனைன் இவ்விடமே இருந்து தங்கட்கு வேண்டும் பணி விடையியற்றவிழைகின்றேன். ஆண்டுச் சுக்கிரீவனுக்கு வேண் டுவ செய்தற்குரியார் பலருளர். அதனால் இவ்விடமே யானி ருக்கத் திருவுளம்பற்றல் வேண்டும்' என்றான். இராமனும் அவன் அன்பின் பெருமையைப் பாராட்டினான். என்றாலும் அவனைத் தன்னருகிலேயே இருத்திக்கொள்ள மனமிசைய வில்லை. அதனால் அவனை நோக்கி,

‘நிரம்பினான் ஒருவன் காத்த நிறையா சிறுதி நின்ற
வரம்பிலா ததனை மற்றோர் தலைமகன் வலிதிற் கொண்டால்
அரும்புவ நலனுந் தீங்கும் ஆகலி னைய நின்போற்
பெரும்பொறை யறிவி னோரால் நிலையினைப் பெறுவ தம்மா’

‘ஆன்றவர் குரிய தாய அரகினை நிறுவி யப்பால்
ஏன்றெனக் குரிய தான கருமமு மியற்றற் கொத்த
சான்றவர் நின்னி னில்லை யாதலால் தருமந் தானே
பொன்றநீ யானே சொல்ல அத்தலை போதி’ என்றான்.

அநுமானும் அதற்கிசைந்து இராமனை வணங்கிப்போனான். ஆக, வானர வீரரெல்லாரும் தலைவனோடு கிட்கிந்தைபுக்கனர். கிட்கிந்தையிலே, சுக்கிரீவன் வளவர செய்தி, மற்றை வானர வீரர் யாருங்களைஞரொப்ப உதவிசெய்ய, செங்கோலோச்சி, அளவிலா ஆற்றலும், ஆண்மையும் படைத்த அங்கதன் இள வரசியற்றுமாறு பணித்து, இனிதின்வாழ்வதானான். இப்பால், இராமனோ தன்னிளவலோடும், மதங்கமுனிவர தாச்சிரமத் துள்ள ரிஷியமுகபர்வதத்தின் ஒருபால் மேவி, தம்பியால் அமைக்கப்பட்ட பர்னசாலையில் இனிதிருந்தான்.

தமிழ்ப் புத்தகங்கள்.

ஆங்கில கலாசாலையிற் பயிலும் மாணவர்களுக்குச் செவிதில் தமிழறிவு வளருமாறு என்னாலும் எனது நண்பர். கிருஷ்ணசாமி ஐயரவர்களாலும் வேளியிடப்பட்ட நூல்கள். வேண்டுவோர் என்னிடம் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

* இக்குறியீட்டுள்ளவை துரைத்தனத்தாரால் அங்கீகரிக்கப் பெற்றன.

* கவிக்குலக் காவலன்	0—7—0
* கவிமணிக்கோவை	0—6—0
* வரையாது கொடுக்குமோர் வள்ளல்	
அல்லது குமணன்	0—6—0
கவிமணித்திரள் உரை	0—5—0
* உண்மை அடியார் (முதற்பாகம்)	0—4—0
புலவர் சரிதை ஷெ	0—4—0
தோத்திரக் கவித்திரட்டு	0—1—0
* மாணவர் தமிழ் இலக்கணச் சுருக்கம்	0—7—0

இங்ஙனம்,

க. பழநிக்குமாரப் பிள்ளை,

272, வடக்காவணிமூல வீதி,